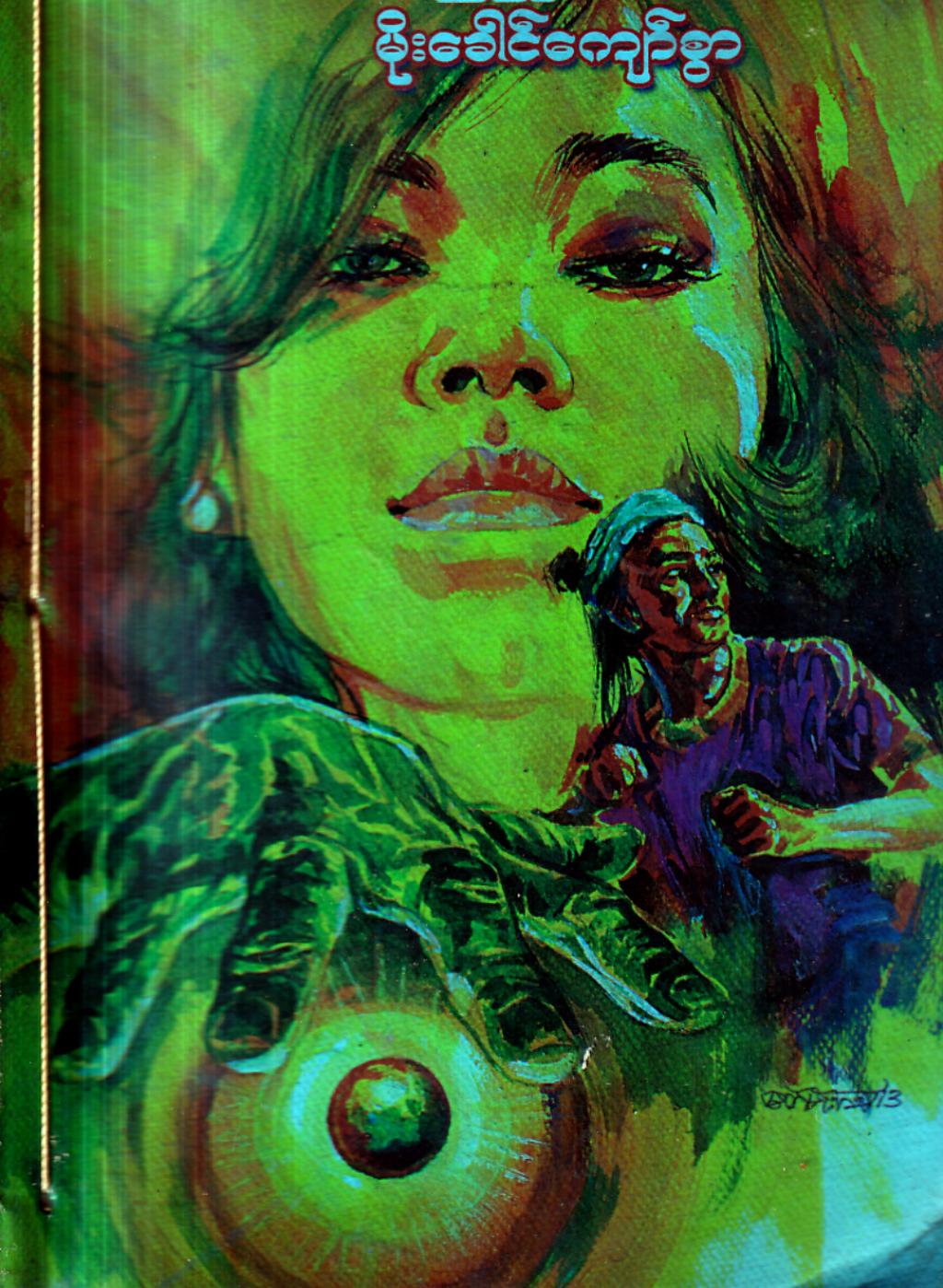

မောင်ရှုမြင်(ဘန်ပျော်)

စိုးစောင်ရော်စွဲ

၁၃

နိတာဝန်အဖွဲ့သုံးပါ

- ମୁଣ୍ଡରେଖାନ୍ତିକ୍ଷିତ୍ରରେ
 - ଦୀର୍ଘକାଲେ ପ୍ରକାଶରେ
 - ଅନୁଭବରେ ଯାହାକାରିତା ହେଉଥିଲା

ମୁଦ୍ରଣ କାର୍ଯ୍ୟକୁଳୀ

- မြန်မာအသိပေါ် လုပ်ငန်း အဆိုပြုရေးများအား ဆွဲတွင်၍
 - ခြိုင်စက်တည်ပြုမှုအောင်အထွန် နိုင်ငံတော်ဝိုဘက်နေဂုံး နှောင့်ယူက်ယူက်သီးသွား ဆွဲတွင်၍
 - ခြိုင်စက်တည်ပြုတွင်နေဂုံး ဝင်ရောက်စက် နှောင့်ယူက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆွဲတွင်၍
 - ပြည်တွင်ပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုရားရန်သွားဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုနဲ့၍

နိုင်ငြေရေးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ပြုမေးမှ ဂုဏ်ဆေးမျိုးသာယာမေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးပိုးမေးမှု။
 - * အဖိုးသားစည်းလုံးလီညွှတ်မှု့နိုင်ဟာမေးမှု။
 - * ဓမ္မ်းကဲ့ပြည်ဝါယာ စိုးလီကရောစိစနစ် ရှင်သနိုင်ဟာအောင် တည်ဆောက်မေးမှု။
 - * ဖွူးစည်းပုံအာမြေခံဥပဒေနှင့်အညီ စေတိဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်မေးမှု။

ଶ୍ରୀପୁରୁଷଙ୍କ ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧି

လုမ္မနေ့တည်ချက် (၄) ရှင်

- * තර්ඹීවාස්දාලි හිටිනාත්‍රික් පැවුණුලාභිත ප්‍රදානයා
 - * ජෘෂ්ඨා ප්‍රදානයා සඳහා යුතු මූල්‍ය මෙහෙයුම් මූල්‍ය මෙහෙයුම් නොවේ
 - * මෙහෙයුම් මෙහෙයුම් මෙහෙයුම් මෙහෙයුම් මෙහෙයුම් මෙහෙයුම් මෙහෙයුම්
 - * මෙහෙයුම් මෙහෙයුම් මෙහෙයුම් මෙහෙයුම් මෙහෙයුම් මෙහෙයුම් මෙහෙයුම්
 - * මෙහෙයුම් මෙහෙයුම් මෙහෙයුම් මෙහෙයුම් මෙහෙයුම් මෙහෙයුම් මෙහෙයුම්

ဒိတ်ကျေးသစ်တာပေ

မြတ်ချုပ်မြတ်(ဘန်ယျံ)

နိုင်ငံခြားရွှေလှေ့

ပိစည်သူ

■ ကိုတင်ထွန်း

ပုံမှန်ပြင်း

ပထားအကြော်	■ ၂၀၁၃၊ အောက်တိုဘာလ
အုပ်ရေ့	■ ၅၀၀
မျက်နှာစုံး	■ မြတ်မင်းဟန်
ကွန်ပျော်တာစီ	■ <i>Maw Maw</i>
အတွင်းဖလင်	■ <i>Quality</i>

ပုံမှန်ပြင်း

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန် (ဒြိုးဝေလျှော့ပုံမှန်တိုက်) (၀၀၆၇၉)
ဆန်စက်အပိုပစ္စည်းစက်ရှုဝန်း၊ အထက်ပုံမှန်တောင်လမ်း၊ စက်ဆန်း
မားလာတောင်ညွန့်မြှုပ်နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြို)(၀၄၂၀၅)
စိတ်ကူးသစ်စာပေ
အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်စုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း
စင်းချောင်းမြှုပ်နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၃၀၀ ကျပ်

၈၉၅ • ၇၃

ညီမြှိုင်းဟောင်(သန်လျှင်)

မိုးခေါင်ကျော်စွာ/ဟောင်ညီမြှိုင်း(သန်လျှင်)။-ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ ၂၀၁၃။

၉၈-၁၁ । ၁၃ စင်တီ × ၂၀၁၃ စင်တီ။

(c) မိုးခေါင်ကျော်စွာ

ဘဏ္ဍာဓာ

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ဖုန်းနှင့်တစ်မျိုး၊ စာဖြင့်တစ်သွယ် ဝေဖော်
အကဲ့ပြု ဆွေးနွေးပေးကြသည့် စာဖတ်ပရိသတ်များကို ကျေးဇူးအထူးတင်
ပါသည် ခင်ဗျား။

စာဖတ်ပရိသတ်အားလုံး ကျိန်းမာချမ်းသာ၍ နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေး
ချမ်းကြပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းနှင့် မေတ္တာပိုဒါသည်။

ယခု ရေးသားလိုက်သည့်ဝိဇ္ဇာသည် ပုဂံခေတ်က အတ်ကောင်များ
ဖြစ်ကြသော ကျော်စွာ၊ မယ်သော်တာ၊ ရှင်မထိုး (ရှင်အဇွဲဂေါက်)နှင့် ပုဂံ
ဘရင် နရသူတို့၏ ဘဝဇာတ်လမ်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ယုံကြည်ကိုးကွယ်ရန် ရေးထားသည်မဟုတ်ပါကြောင်းနှင့် ပုဂံ
ခေတ်ဘဝဇာတ်ကို မျက်မှာက်ခေတ်စကားပြော အရေးအသားနှင့် ဖတ်ရှု
ခံစားနိုင်ရန် ကြိုးစားရေးဖွဲ့စြင်းဖြစ်ပါသည်။

ည့်လျှင် ကျွန်ုတ်တော် စာရေးသူ၏ ဘဝန်သာဖြစ်ပါသည်။

၆၈

မောင်ညိုမိုင်း(သန်လျှော်)

မိုးခေါင်ကျော်စွာနတ်

မိုးခေါင်ကျော်စွာနတ်ချင်း

မင်းကျော်စွာ × × × လာမည်လမ်း × × × ဇွဲကံသူတဲ့ ကြိုလှည့်စမ်း × × ×
ညီရွှေပန်းကိုတဲ့ လက်မှာကိုင် × × × ယိမ်းတယ်လို့ယိုင် × × × ကွဲမ်းစည်တိုင်
အလယ်ကြားမှာ × ပင့်သံ × မြှောက်သံ × သည်မောင်ကြားတယ် × × ×
တောင်ပုဂ္ဂိုးရယ်က × လာခဲ့တယ် × လာခဲ့တယ် × × ×
သုံးဆယ်ကျော် ခုနစ်မင်းရယ် × × × နတ်ဆိုရင် ခေါင်ကန်းမယ် × × ×
ကွင်းလေးလေး × × × ရှောင်ကြံ × ရှားလေး × × ×

၁၃၈၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၇ ရက်၊ ၁၉၀၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ ၁၇ ရက်

၁၃၈၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၇ ရက်၊ ၁၉၀၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ ၁၇ ရက်

၁၃၈၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၇ ရက်၊ ၁၉၀၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ ၁၇ ရက်

၁၃၈၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၇ ရက်၊ ၁၉၀၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ ၁၇ ရက်

၁၃၈၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၇ ရက်၊ ၁၉၀၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ ၁၇ ရက်

[၁] ၁၃၈၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၇ ရက်၊ ၁၉၀၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ ၁၇ ရက်

၁၃၈၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၇ ရက်၊ ၁၉၀၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ ၁၇ ရက်

၁၃၈၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၇ ရက်၊ ၁၉၀၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ ၁၇ ရက်

၁၃၈၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၇ ရက်၊ ၁၉၀၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ ၁၇ ရက်

၁၃၈၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၇ ရက်၊ ၁၉၀၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ ၁၇ ရက်

ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်စာပေများကို ရေးသားနေသည်
ဘရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်၏။

သူဖြစ်၍ နယ်စုံလှည့်ပြီး ကိုယ်ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်များကို လေ့လာ
က ဝတ္ထုသဖွယ်တန်ဆင်၍ ရေးသားရကား ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ဖြစ်ရပ်ဆန်း
ကြယ် စာဖတ်ပရိသတ်တို့သည် ကိုယ်ရာဖတ်သူ နယ်ပယ်မှာ သီးသီးသန့်
သန့် ရှိလာခဲ့၏။

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ကိုယ်ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် စာဖတ်ပရိသတ်များ
က တယ်လီဖုန်းဖြင့်တစ်ဦး၊ စာနှင့်တစ်ဦးယူယ် မေးမြန်းမိတ်ဆက်ကြသည်ကို...
မြန်မာ ၁၃၈၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၇ ရက်၊ ၁၉၀၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ ၁၇ ရက်

ကျွန်ုပ်ရှိနေသည့်အခါန်မှာ ကျွန်ုပ်က ပြန်လည်ဖြေကြားပေးလေ့
ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ် ရုံးခန်းသိမရောက်သေးပါက ကျွန်ုပ်၏ စာအုပ်ထုတ်ဝေသူ
ဖြစ်သည့် စိတ်ကူးသစ်စာပေမှ ကိုတင်ထွန်းက ပြန်လည်ဖြေကြားမှတ်သား
ပြီး ကျွန်ုပ်ကို ပြန်ပြောကြားပေးလေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် အတ်လမ်းပျီးစုံကို ရေးသား
ရာမှာ ကိုယ်တွေ့မိသားစုံ အဖြစ်အပျက်များလည်းရှိသလို ...

မိတ်ဆွေသားချင်း၊ ဆွေမျိုးမိတ်သင်ဟာများ ပြောပြသည် ကိုယ်ဖြစ်
ရပ်ဆန်းကြယ်များအကြောင်းကိုလည်း မူရင်းအတ်ကော်မီးကိုယုတာ ကျွန်ုပ်

၂၇ အောင်ညီပိုင်း(သန်ဂျင်)

၏ ဘပေအတတ်ပညာနှင့် မြှုပြင်ဖြည့်စွက် မွန်းမံရေးသားရသည်လည်း ရှိ
ပါသည်။

အထူးသဖြင့် ...

ကျွန်ုပ်သည် ဂ္ဗိုလ်ချုပ်းချင်းတစ်အုပ်ရေးပြီဆိုလျှင် နေ့စဉ် စိတ်ကို
နှစ်ပြီး ရေးလေ့ရှုရကား ...

ကျွန်ုပ် နှစ်ကိုပိုင်း စာရေးနေချိန် ငြော်သည်ရောက်လာလျှင်
ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးချုပ်များ ပျက်ရလေ့ရှုသောကြောင့် ကြိုပြောထားရ၏။

နှစ်က် (၁၁)နာရီအထိ အိမ်ကိုမလာကြပါနှင့် (၁၂)နာရီနောက်ပိုင်း
မှ လာရောက်တွေ့ဆုံပြီး ပြောချင်သည့်စကား ဝေဖန်ချင်သည့်စကားတို့ ကို
ကြိုက်နှစ်သက်သလို ပြောကြပါဟု မေတ္တာရပ်ခံရ၏။

နောက်တစ်ချက် ...

ကျွန်ုပ်သည် လုံးချင်းတစ်အုပ်ပြီးသည်နှင့် တရားလည်းထိုင်၏
သမထလည်း ကိုယ်စွမ်းရှိသမျှ လုပ်၏။ အဓိုက်နှင့်လည်း ဝင်လေ့ရှု၏။

ထိုသို့ သမထအလုပ်၌ စိတ်ဝင်စားနေချိန် အလစ်အငိုက် လွှင့်မော်
သွားချိန်မှာ ကျွန်ုပ်၏ အာရုံရှုရသို့ အမျိုးမျိုးသော ပရိုညာဉ်သားတို့သည်
အသံဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရုပ်သဏ္ဌာန်အားဖြင့်လည်းကောင်း ရောက်ရှုပြော
ဆိုသည်ကို ကျွန်ုပ် အုံဖွယ်မြင်ရကြားရ၏။

အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့က ကျွန်ုပ်အား သမထစိတ်ကူးယဉ်လွှင့်မော်
နေသူဟု ဝေဖန်ကြ၏။

အချို့ကလည်း သမထလည်းမဟုတ်၊ ဝိပဿနာ ဝင်သက်တွက်
သက်ကိုလည်းကောင်း ...

အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္ထ လက္ခဏာရေးသုံးပါးကိုရှုရင်း စိတ်ကူးယဉ်
လောကထဲ မျက်စိုလည်းသွားကာ ဝိပဿနာတော်ပျက်သွားသူဟုလည်း
သုံးသပ်ဝေဖန်ကြ၏။

သူတို့ ဝေဖန်သုံးသပ်ကို ကျွန်ုပ် အပြစ်မပြော။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်နှုံးကလည်း သမထယောင်ယောင်၊ ဝိပဿနာယောင်
ယောင်နှင့် အာရုံရရာနောက်ကို လိုက်နေဖို၏။

ဆိုကြစေ ...

တစ်နေ့ ... ကျိုက္ကမော့တောင် ရာဟုထောင်ဗြို့ ကျွန်ုပ် ပုံတီးစိပ် ဖွေ့ မေတ္တာဘာဝနာဗျားများနေခိုက် ကျွန်ုပ်၏ အာရုံရှိရာအရပ်သို့ လူစကား သုပ္ပါဒြီး လူဟန်ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖြန့်ကျက်ထားသည့် မေတ္တာဓာတ်တိုကို စုစည်းပြီး ကျွန်ုပ်ရှုံးမျှက် ရောက်ရှိနေသော ပုဂ္ဂိုလ်ရှိရာသို့ ပို့ဖွေတ်လိုက်၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျွန်ုပ်ရှုံးမှာ လာရောက်ပြီး ရှိရှိသေသေရပ်နေ ၁။

ရပ်ရည်ရှုပကာ တင့်တယ်ပြီး ဟန်နေပန်ထားကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ကားခမြည်ပြောလိုဟန်ရှိသဖြင့် စိတ်နှင့်မေးလိုက်သည်။

“သင် ... ကျွန်ုပ်ရှုံးမှာရပ်နေတာ မည်သူတဲ့”

“ကျွန်ုပ် ... မိုးခေါင်ကျော်စွာပါ နောင်တော်”

အလို ... သူက ကျွန်ုပ်အား ‘နောင်တော်’ဟု လေးစားစွာခေါ်ပြီး ဦးညွတ်အရိုအသေပြုနေတယ်။

“မိုးခေါင်ကျော်စွာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... နောင်တော်။ ကျွန်ုပ် မိုးခေါင်ကျော်စွာပါ”

“ငါ့ ... မိုးခေါင်ကျော်စွာ ... သင့်အမည်ကို ကျွန်ုပ် ကြား ဖူးခဲ့တာ ဖိုးဖိုးစည်းစည်း ဖတ်ဖူးခဲ့တာကြားပြီး၊ ခုရော ဘယ်လိုကိစ္စအကြောင်း ရှိ နေလို့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အာရုံပရဂ္ဂတ်အတွင်း သင်ရောက်နေရတာလ မိုးခေါင် ကျော်စွာ”

“နောင်တော်ကို ကျွန်ုပ် ဟိုးဘဝတစ်ခုခုတုန်းက အွေတော်ချုံး တော် တော်စပ်ဖူးတယ်လို့ ယုံကြည်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ကျွန်ုပ်တို့ မဝင်မီ သိချင် မေးချင်တာလေး မေးချင်လိုပါ နောင်တော်”

“များ ... မိုးခေါင်ကျော်စွာနဲ့ ကျွန်ုပ်နဲ့က ဘဝပောင်းတုန်းက အွေတော် တဲ့လား”

“ယုံမှတ်ကိုးစားပြီး ရောက်လာရတာပါ နောင်တော်”

၄ * ဖော်ပြုပိုင်(သန်ပျော်)

“မိုးခေါင်ကျော်စွာ ... ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားရင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဟောကြားတော်မူခဲ့ဖူးပေပ ကျော်စွာ။ ဟောဒီလောက်၌ သက်ရှိ၍ ထင်ရှားရှိနေသော လူပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့သည် လွန်ခဲ့သောဘဝများစွာက သားအမိသားအဖလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသလို ညီအစ်ကို ဟောင်နှမ ဆွေမျိုးသား ချင်း၊ မိတ်ဘက်၊ ရန်ဘက်လည်း ဖြစ်ခဲ့ကြဖူး၏တဲ့။

အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်ပြီး တစ်နည်း ကုသိုလ်နဲ့ အကုသိုလ် အကျိုးပေးတို့ကြောင့် ဘဝတွေခြားပြီး အချို့က ငဲ့ပြည်ကိုရောက်၊ အချို့က တိဇ္ဈာန်ဘဝများသွားဖြစ်၊ အချို့က အခွဲကြမ်းလွန်းလို့ ပြီတွောဘဝကို ရောက်ကြလို့ အချို့ကျတော်လည်း လူ့ဘဝတုန်းက ကုသိုလ်ကံကောင်းပြီး ကြီးများ ကျိုးမာချမ်းသာလို့ လူကုံးထံတွေတော့ ဖြစ်ခဲ့ကြရပါပဲ။

သို့သော် မနာလိုဝန်တို့မဖွံ့ဖိုယ်တို့တွေကြောင့် အကုသိုလ်ဖြစ်ပြီးသေတော့ အသူရကာယ် ဘုံသားဘဝကိုရောက်၊ လူ့ဘဝတုန်းက ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံပြစ်မှုကို အသူရကာယ်ဘုံသားဘဝမှာ နောက်ကျ ယခင် စည်း စိမ်အတိုင်းခံစား၊ ညာဘက်ရောက်ရင် အကုသိုလ်အပြစ်ကို အသူရကာယ် အကြီးအမျှုံးစိရင်သူတို့ရှေ့မောက်မှာ အော်ဟစ်ညည်းည်။ ခံစားရတယ်။

အချို့ကျတော့ ညာမှာ လူမျိုးချမ်းသာစည်းစိမ်ခံစားကြပြီး နောက်မှာ အပြစ်ရဲ့အကြွေးကို ပေးဆပ်ရတယ်။ ငါးပါးသီလလုံသူ၊ ကာယကံ၊ ဝစ်ကံ၊ မနောကံ ကုသိုလ်ကောင်းမူရှိသူ၊ အမိအဘက် ရှိသေစွာ လုပ်ကျွေး ပြုစုစောင့်ရောက်သူ၊ ရတာနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုကိုးကွယ်သူ၊ သရဏရုံး သုံးပါးတည်သူများကျတော့ ဒါနာ၊ သီလ အမှုပေါ်မှုမှတည်ပြီး နတ်ပြည်၊ ပြဟ္မာပြည်ရောက်သူလည်းရှိကြသလို လူပြည်မှာ ပြန်ဝင်စားပြီး သာသနာ ပြသူလည်း ရှိတာပေါ့ မိုးခေါင်ကျော်စွာ။

ကျူးပို့လို့ လူသားအားလုံးဟာ အဖော်အမောင်နေ ဆင်းသက်လာပြီး လူသားပေါင်းများစွာ ဖြစ်ခဲ့ကြ၊ အဲဒီ လူသားယောက်ကျားမိန်းမ၊ အဖော်အမောင်နေ ပြန်ပေါင်းစပ် ညားကြလို့ ကာမလူ့ဘောင်နယ်ပယ်မှာ လူတွေဖြစ် လိုက်ကြ၊ ပြီး ... သေလိုက်ကြ။ နောက် (၃၁)ဘုံသားဘဝကို

—ဘယ်သွားလိုက်နဲ့ ကမ္မာပေါင်းများစွာ၊ သံသရာပေါင်းများစွာ ကျင်လည်နဲ့
ခံတဲ့ကြတော့တာပဲ။

ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဘဝပေါင်းများစွာမှာ
ဆောင့်အဖောကို ဖဟိပြုပြီး ဆွဲပျိုးတော်စပ်ခဲ့ဖူးကြသတဲ့။ ကျွန်ုပ်နဲ့ သင်
ဆော်း အမျိုးအဆွဲ တော်စပ်ဖူးမှာပါပဲ။ ဒါနဲ့ မိုးခေါင်ကျော်စွာ ကျွန်ုပ်ကို
ဘာများ မေးချင်ပြောချင်လိုတဲ့ဖူးများ”

“နောင်တော် ... ကျွန်ုပ်တော် ရှင်ဘုရင်ကို အရမ်းမှန်းခဲ့ဖူးတယ်။
အဲဒေါ် ကျွန်ုပ်တော်ရဲ့အမှန်းဟာ မှန်ရဲ့လား”

‘အမှန်း’ ... ရှင်ဘုရင်ကို မှန်းတဲ့အမှန်း ... မှန်းစရာကောင်း
ဘဲ ရှင်ဘုရင်ကို မှန်းသင့်တာပဲလော့။ ကျွော်တို့ရဲ့ မြန်မာရာဇ်ဝါယာ ပန်းပဲ
ဆာင်တင့်တယ်ကို ကြည့်၍ ဆင်စွဲယ်ကိုချိုးနိုင်တဲ့ အားဟန်ကြီးတယ်။ မောင်
ဘင့်တယ်ဟာ ပန်းပဲဆရာကြီးရဲ့သားပဲ။ ခွန်အားကြီးတော့ အလုပ်များများ
ဘုပ်နိုင်ပြီး အလုပ်ရဲ့ဂုဏ်သတ်း ကျော်ဖော်ခဲ့တယ်။

သို့သော် မောင်တင့်တယ် ခွန်အားကြီးတာကို မလိုသူက တကောင်း
ခုံး(ဘုရင်)ကို သွားရောက်ရုံးချောလို့ နောက်ဆုံး တကောင်းဘုရင်က မောင်
ဘင့်တယ်ရဲ့နှစ်မှ စောမယ်ယာကို မိဖုရားမြှောက်ဟန်ပြုပြီး မောင်တင့်တယ်
ကို အိမ်ရှေ့အရာပေးမယ်လို့ ယုံအောင်ပြော၊ မောင်တင့်တယ်က ယုံမှတ်ပြီး
တကောင်းဘုရင် နှင့်တော်ထဲရောက်ရော ဖော်းသီးခံရပြီး စကားပင်မှာ ဖိကျိုး
ဖီးထိုးသတ်ခဲ့ကြတော့ မောင်တင့်တယ်ရော၊ စောမယ်ယာရော မောင်တင့်
တယ်ရဲ့မယား ရွှေနဘောရော၊ သူ့ရဲ့သားဖြစ်တဲ့ ရှင်ဖြားနဲ့ရှင်ညိုပါ နောက်ဆုံး
သေခဲ့ရတယ်။

မောင်တင့်တယ် မင်းဘေးကိုကြောက်လို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရွှေ့င်
တုန်း ရွှေစက်တော်ဘုရားဖူးရင်း ရွှေနဘောနဲ့ ချမ်ကြိုက်ပြီးသားနှစ်ယောက်ဗျာ
တယ်။ စောစောကပြောတဲ့ ရှင်ဖြားနဲ့ရှင်ညိုပါ။

မောင်တင့်တယ်ကို အစ်မလုပ်သူက ‘အစ်မ ... ရှင်ဘုရင်ခဲ့ မိအား
ဖြစ်နေပြီး မောင်လေးကို အိမ်ရှေ့အရာပေးမလို့ လိုက်ခဲ့’ ဆိုတော့ အစ်
ကိုယုံပြီး လိုက်သွားရင်း သေရတဲ့အဖြစ်ဆိုပါ။

၆၈ အောင်မြိုင်(သနပျော)

အဲဒါ အချိန်တန်လို ချစ်လင်ပြန်ချိန်မျှော်နေတဲ့ မရွှေ့နဘေး ချစ်လင်ကို တကောင်းမင်းသတ်တယ်လို ကြားလိုက်ရော ...

အဲဒီမှာပဲ ရွှေ့နဘေး ရင်ကွဲနာကျြီး နတ်ဖြစ်သွားသတဲ့။

(အခိမ်းသေ နတ်) ပေါ့။ အောက်နတ်လိုလည်း ခေါ်တာပေါ့။

မောင်တင့်တယ်ရဲ့ သားနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ရှင်ဖြူနှင့်ရှင်ညီလည်း ဖအေလိုပဲ ခွန်အားဗလသန့်စွမ်းပြီး အလွန်ကို သတ္တိကောင်းကြတယ်။ အဲဒါ သရေဆွာရာမင်းထံ စေးကြတာပေါ့။ ဒီမှာပဲ ဟူးရားဖြူတိုက တွက်ချက်ပြီး လျှောက်ကြတယ်။

“မင်းကြီး ... ခွန်အားရှုတဲ့ လူနှစ်ဦး နန်းလုပါလိမ့်မည်ဘုရား”

အဲဒီလို ဟောပြောကြရော ...

“ဟုတ်ရဲ့လား ဟူးရားတို့ ...”

“ကေန့်မလွှာပါ ဘုရား ...”

“င့်ထဲမှာ မောင်တင့်တယ်ရဲ့သားနှစ်ယောက်လည်း ဝင်ရောက်စေးနေကြ မဟုတ်လား”

“အမှန်ပါ။ ဘုတို့အဖေ မောင်တင့်တယ်ကိုလည်း ခွန်အားကြီးမားလို တကောင်းမင်းက ကြောက်လန်ပြီး စကားပင်မှာ ဖိကျင်ထိုးသတ်ခဲ့ရ ကြောင်းပါ ဘုရား။ ရှင်ဖြူနှင့်ရှင်ညီ ညီအစ်ကိုတို့ကိုလည်း ယဉ်တုမရတဲ့ ခွန်အားဗလရှိနေသောကြောင့် တစ်နေ့ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ နန်းရိပ်ကို ခွန်အားကာယသိဒ္ဓအားကိုးပြီး နောက်လိုက်လူသူစုလို တစ်နေ့ ရန်ပြုနိုင်သည့်မို့ အမြန်ရှင်းပစ်သင့်ကြောင်းပါ ဘုရား”

ရှင်ဘုရင်ဆိုတဲ့ လူစားမျိုးက ရာဇ်လွှာင်ရဲ့အရသာနဲ့ အာဏာရဲ့ အရသာကို ချို့ဖြန်နေပြီး အာသာငမ်းငမ်း ဖြစ်နေတာရယ်။

ကိုယ်ရထားတဲ့ ရာဇ်လွှာင်ကို ဘယ်သူ့မှ နေရာပြောင်းမပေးချင်ဘူး။ ရှင်ဘုရင်အာဏာရှိနေရင် သူ့မယား၊ သူ့သား၊ သူ့ဆွေမျိုးလည်း အထိုလို အာဏာရှိရေား မဟုတ်လား။ ကောင်းစားရောမဟုတ်လား။

ဒါနဲ့ ရှင်ဖြူနဲ့ရှင်ညီ၊ ညီအစ်ကို ဘယ်လိုသေစေရင် ကောင်းမည်

၁ ပိုးစားပြီး ဥပါယ်တံမျိုးနဲ့ ညီအစ်ကိုချင်း လက်ထွေထိုးနိုင်းတယ်။

နိုင်တဲ့လူကို အကြီးဆုံးရာထူး ပေးမည်လို့ပေါ့။

အဲဒီ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သူ့အစွမ်းကိုယ့်အစွမ်းပြချင်လို့ နဲ့ကြီးကြီးထိုးတော့ ညီလုပ်သူ အလျင်သေပြီး ‘တောင်မကြီးနတ်’ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

အစ်ကိုလုပ်သူလည်း ထိုးကြိုတ်ဒဏ်ရာကြောင့်သေပြီး ...

မောင်မင်းရှင် (ခေါ်) ရှင်ဖြူနတ် ဖြစ်သွားတယ်။

“မိုးခေါင်ကျော်စွာ စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ မောင်တင့်တယ်တို့ မိသားစု ဆွဲတစ်စု ရှင်ဘုရင်တွေကြောင့် သေရတာ။ သူတို့ ရှင်ဘုရင်ကို မှန်းမှာ ၂”

“မှန်းသင့်ပါတယ် နောင်တော်”

“ပြီး ... သုံးပန်လှနတ်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ရှင်ဘုရင်ကိုစိတ်နာပြီး သေရတာ။ သူ့သမီး ရှင်နဲ့မိနတ်(မမနဲ့)လည်း (၂)နှစ်သမီးအရွယ်နဲ့ သယ်မယ်ကိုလွှမ်းပြီး တပယ်ကောက်ရွှေ့မှာ ရင်ကွဲနာကျသေပြီး နတ်ဖြစ်ရသတဲ့ ဗျာတို့လည်း မြို့ဝန်အာဏာရှင်ကြောင့် သေခဲ့ရတာပဲ။ ရွှေဖျော်းကြီး အချွေးလေးတို့လည်း ရှင်ဘုရင်ရဲ့ နောက်လိုက်တွေလက်ချက်နဲ့ သေရတာပဲ။

သည်တော့ သူတို့ ရှင်ဘုရင်ကို မှန်းကြာ နာကြည်းကြမှာပဲ။ သူတို့အားလုံး ရှင်ဘုရင်ကို ပုန်ကာန်တဲ့ သူ့ပုန်တွေမဟုတ်ဘူးလေ။

ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စားသောက်နေသူတွေပဲ။ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ဘဝအပို့ဌာနအရ မှန်းခွင့်ရှိတယ်။

သို့သော် အမှန်းတာရှည်ရင် နောင်သံသရာမကောင်းဘူး။ မှန်းစကို တို့ပစ်လိုက်ပါ။

ရှင်ဘုရင်မကောင်းရင် ရှင်ဘုရင်ကို ငရဲက ဒဏ်ခတ်ပါလိမ့်မယ်။

တို့သံသရာပြည်သား မကောင်းရင်လည်း တရားဥပဒေထက် ငရဲက သံသရာဆုံးအောင် အရေးယူပါလိမ့်မယ်။

၁၈ အောင်သိမ်း(သနပုံ)

“ဒါနဲ့ မိုးခေါင်ကျော်စွာ ... မင်းကရော ရှင်ဘုရင် မှန်းလို့
လား”

“မှန်းတယ် ... နောင်တော်”

“ဘယ်လောက်မှန်းသတ္တုး”

“ကမ္မာမကျေချင်အောင် မှန်းတယ်”

“မင်း ... တကယ်ရော မှန်းလို့ရှလား”

“မှန်းတာကို အနိုင်ယူခြင်းနဲ့ ကျွန်တော် ကျေနှစ်လိုက်ရပါတယ်
နောင်တော်”

“မင်း ... ဘယ်လိုအနိုင်ယူခဲ့သတ္တုး ကျော်စွာ”

“ကျွန်တော် ပေါက်ပြည်ကို မိုးခေါင်သွားအောင် လုပ်ခဲ့လိုက်
တယ်”

“မင်း ... ရှင်ဘုရင်ကိုမှန်းရတဲ့အကြောင်း ဝါစိတ်ဝင်စားတယ်။
ငါကလည်း ရှင်ဘုရင်မှန်းတယ်။ ဝါကြော်ခဲ့ရတဲ့ မင်းတွေလည်း ကတိမတည်
ဘူး။ အာဏာဟာ ပါးစပ်နဲ့ သေနတ်ပြောင်းဝါမှာ တည်တယ်ဆိုပြီး အာဏာရှင်
စနစ်ကို အသုံးကြမ်း၊ ထင်တိုင်းကြနေကြလို့ ငါလည်း မင်းတွေကို မှန်း
တယ်။ ရွှေတယ်။ မင်းနဲ့ငါ ခံစားချက်ချင်း တူနေတယ်။ မင်းရဲ့ မင်းမှန်းအတ်
ကြောင်းကို ငါ့ကို အစအဆုံးပြောပြပါ မိုးခေါင်ကျော်စွာ”

(အောက်ဖော်ပြပါအတ်လမ်းသည် ကျွန်ုပ် သမထတိုင်ရင်း နစ်
မျောလွှင့်ပါသွားစဉ် မိုးခေါင်ကျော်စွာပြောပြသည် အတ်လမ်းဖြစ်ပါသည်။)

သိမ်းဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ပေါ်လျှောက်ခြင်း

မြန်မာ ၁၀၁၂ နှစ်တွင် ဖွံ့ဖြိုးထဲမြောက်ခြင်း

မြန်မာ ၁၀၁၃ နှစ်တွင် အမှတ်ဆုံးပေါ်လျောက်ခြင်း

မြန်မာ ၁၀၁၄ နှစ်တွင် အမြတ်ဆုံးပေါ်လျောက်ခြင်း

မြန်မာ ၁၀၁၅ နှစ်တွင် အမြတ်ဆုံးပေါ်လျောက်ခြင်း

[၂]

မြန်မာ ၁၀၁၆ နှစ်တွင် အမြတ်ဆုံးပေါ်လျောက်ခြင်း

မြန်မာ ၁၀၁၇ နှစ်တွင် အမြတ်ဆုံးပေါ်လျောက်ခြင်း

□ မြန်မာ ၁၀၁၈ နှစ်တွင် အမြတ်ဆုံးပေါ်လျောက်ခြင်း

မြန်မာ ၁၀၁၉ နှစ်တွင် အမြတ်ဆုံးပေါ်လျောက်ခြင်း

အဲဒီအချိန်တုန်းက ပုဂံပြည်၊ ပုဂံခေတ်မှာ ကုလားကျေမာ်း (ခေါ်)

နရဘူမာ်း အုပ်စိုးနေတဲ့အချိန်ပေါ်များ၊ အုပ်စိုးနေတဲ့အချိန်ပေါ်များ

သက္ကရာဇ်နဲ့ပြောရရင် ...

မြန်မာသက္ကရာဇ် (၅၂၉)နှစ်ကနေ (၅၃၃)ခုနှစ်အထိ သူနှင့်စံတုန်းက အဖြစ်အပျက်ပေါ့။

နရဘူ နှင့်စံတုန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတော် အရှင် ရှင်မထိုး (ရှင်အဇွဲဂေါက်) ထွက်ရပ်ပေါ်သွားတဲ့ အချိန်ကာလပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ဆရာတော် ရှင်မထိုးက အဂိုဓိတ်ထိုးတဲ့နေရာမှာ သာမည်ကြီး ဘုန်းကြီးပေါ်များ၊ ဝါသနာကြီးပုံက ပြိုင်ဘက်မရှိဘဲခင်ဗျာ။

သူ့ရဲ့ဖို့ရုံဟာ နေ့နေ့သည် မိုးတရဲ့ရဲ့ ပြာတလွှင့်လွှင့်။

ဆရာတော်ရှင်မထိုးရဲ့ အနီးဝန်းကျင်မှာ လုံအမျိုးမျိုးဟာ အကောင်း အသစ်လည်း ရှိကြရဲ့၊ ကျိုးပဲကွဲနေတာလည်း ရှိရဲ့

ဒါနှင့်အတူ စာတ်လုံးထိုးရာမှာ လိုအပ်တဲ့ ဆရာတော်အခေါ် ဘတ်(၉)ပါးဆိုတဲ့

စိတ်ကျေးသစ်စာပေ

၁၀ * ကျော်ပြီးစိုင်(သန်ပျို့)

ပြဒါး ဒန်(ကြော)၊ ဘော (ငွေ)၊ ဘင်၊ ရွှေတို့ နာ(ခဲ့)၊ သံ၊ ဇွဲ(ကိတ်)၊
ဆေးဒန်း စသည့်ပစ္စည်းဘူးတွေ၊ အိုးတွေ၊ ခွက်တွေကလည်း အများကြီး
ပဲ။

ကျွန်တော်တို့လင်မယားက ဆရာတော်ရှင်မထိုးခဲ့ တပည့်ရင်းတွေ
ပါ။ ကျွန်တော်နာမည်က ကျော်စွာ။

ကျွန်တော်နှေ့နာမည်က မသော်တာလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့က အလျော့အတန်းမှာ နှုမြောတွေနှင့်တို့ခြင်း မရှိပါဘူး။
ယာခင်းတွေက ကောက်ပဲသီးနှံများလည်း အထွက်ကောင်းတော့ ဝင်ငွေ
ကောင်းပြီး သူကြွယ်လို့တောင် ကျွန်တော်တို့လင်မယားကို ပေါ်လို့မှာ ခေါ်
ကြတယ်ခင်ဗျာ။

ဆရာတော်ရှင်မထိုး သတင်းသုံးဖို့ကျောင်းလည်း ကျွန်တော်တို့
ဆောက်လုပ်လှုဗျာဒါန်းထားတယ်။ ဆွမ်းကွမ်းလည်း မပြုတောရပါဘူးဗျာ။

ကျွန်တော်တို့ဆရာတော် ရှင်မထိုးဟာ စာပေကျမ်းကန် သင့်တင့်
စွာတာတ်ပါသော်လည်း ဂိပသုနာအလုပ်ကို ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက်
မကျင့်နိုင်သေးဘူး။

သူဝါသနာပါတာက အဂိုရတ်ဝါသနာပဲခင်ဗျာ။

အဂိုရတ်ပညာနဲ့စပ်လျဉ်းသမျှ ပေစာကျမ်းစာမျိုးသမျှ ဆရာတော်
စာကြည့်ခန်းမှာရော၊ ဆရာတော် အိပ်ခုတင်ပေါ်မှာပါ ပြန့်ကျွေနေတာပဲ။
ပုံနေတာပဲ။

အဂိုရတ်ပညာကို ဖတ်လည်းဖတ်၊ လက်တွေ့လည်း လုပ်ခဲ့တယ်။
အချိန်အားလေးရှိရင် အဂိုရတ်အကြောင်း နည်းနည်းများများသိကြတဲ့ လူပျော်
တော်၊ ဘုန်းကြီးအိုကြီးတွေ၊ ပိုးသူတော်တွေနဲ့ ပြောကြတာ အာဘောင်
အာရင်းသန်ပါဗျာ။

တို့တို့ပြောကြပါစို့ဗျာ။

ဆရာတော်ရဲ့ စာတ်လုံးက ပြဒါးလုံးတဲ့

ကျွန်တော် အဂိုရတ်ပညာအကြောင်း စွဲစွဲစွဲစွဲစွဲ နားမလည်ပါဘူး
ဘုံး ဆရာတော်ကလိုရင်း ရှာပေးလိုက်ရင်း နည်းနည်းပါးပါး သိရတာပေါ့
ဘုံး

သို့သော် ဆရာတော်ရှင်မထိုးရှုံးရှုံးမှာ ဂိုင်းရှာပစ္စည်းပေးခုထဲအထူး
တို့ လုပ်ပေးရတာ ရှိပါတယ်။

ပါးသွေးရှာပေး၊ ဖွဲ့ပြာရှာပေးရင်း နှစ်ဦး ကွဲပ်းရွှေကု ပနိုင်းသီး ထုံး
ခြုံး တောကွဲ့ဗုံး ဆင်ပိုတ်ချင်း ရှားစောင်း သစ်ငုတ်၊ ရှားစောင်းကြီး သိ
ကြားလောင်မိုး ဂမုန်းဥပါယ်၊ ငရှတ်မိုးမွှေ့ကု ပါးမင်း သူငယ်စာင့်ကိုဖျေား
မျှောက်စို့၊ ဆင်နိုး စသည့် အဂိုရတ်သုံးပစ္စည်းများ သွားရှာသွားဝယ်ဆို
ဝယ်ပေးရင်းနဲ့ အဂိုရတ်အခြေခံသဘောတော့ သိခဲ့ရတယ် ... နောင်တော်
ခဲ့ဗဲ့။

အဂိုရတ်ပညာမှာ အမိကက ဓာတ်ကိုးပါးတဲ့ အဲဒီဓာတ်ကိုးပါးက
တော့ နာ၊ ဘင်၊ ဘော်၊ ရွှေတ်၊ ဒန်၊ သွေ့၊ ပြေား၊ ကိတ် တို့ခင်ဗျာ့။

အမိပွာယ်အကျဉ်းတော့ မှတ်ထား ... နောင်တော်။

(နာ) ကို (ခဲ့) သို့မဟုတ် ခဲမနက်လို့ ခေါ်တယ်ခင်ဗျာ့။ အဂိုရတ်
ကျွမ်းမှာ ခဲကို ခဲခဲ့ အော်အော်သဘောကို လိုက်ပြီး ကြွေ့ကု ဟိုင်းမာ
ခာဂာ၊ တဏော့ စသည့်တို့ လျှို့ဝှက်သက်တာ ရှိတယ်ခင်ဗျာ့။

ဟိုင်းမလို့ ဘူးကြောင့်ခေါ်သလဲဆိုတော့ တစ်ပါးသောဓာတ်မကဲ့
သို့ ပဋိသန္တေ မယူနိုင်သောကြောင့် ဟိုင်းမလို့ခေါ်တယ်။ နာရဲ့သဘောက
အခြားဓာတ်တို့ကို တန်ဖိုးကြီးစေအောင် ပြုလုပ်တတဲ့သဘောရှိတယ်။

(ဘင်) ကို ခဲမဖြူ။ သလွှာဖြူလို့ခေါ်တယ်။

အဲဒီဘင်ကိုလည်း စွယ်စွဲဆင်၊ တော့ကြောင်၊ ကြောင်ဖြူ။ ကြိုက်
အဲ့ ဘားပြုတ် စသည့် အဖွဲ့အော်ကိုကြည်ပြီး အမည်ပေးကြတယ်ခင်ဗျာ့။ စွယ်စွဲ
ဆင်ကဲ့သို့ အခြားသောဓာတ်တို့ကို ပျက်စီးအောင်ပြုတတဲ့သည်အတွက်
စွယ်စွဲဆင်လို့ခေါ်တယ်ခြား။

၁၂၆ ယောက်ပြုမိန္ဒီ(သန်ပျော်)

(ခုတ်) ကိုကျတော့ အဂိုရတ်ပညာလိုင်းမှာ ကျားကြီး၊ နါးမ၊ ခြေသံမင်းလို့ လျှို့ဝှက်အမည် ပေးကြသေးတယ်။ သူအုပ်စီးတဲ့ ဓာတ်က အာပေါ်ဓာတ်။

(သွင်း) ကိုတော့ သောကြာဖြူလို့ ခေါ်တယ်။ ပူးလို့လည်း ခေါ်တယ်။ ရုပ်ဆောင်လွှေည့်လည်တတ်တဲ့ အတွက် မာန်နတ်မင်းရဲ့ သမီး ရာဘိုး ရာဂါတ္ထုနဲ့ တူတယ်တဲ့။ အည်ဗော်ရှိလို့ အပုပ်ဓာတ်။

(ကြေးနီ) ကို ဒန်လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီဒန်ကိုလည်း အဂိုရတ်ပညာ မှာ ကျားမ၊ ကမ္မာန်၊ ပြည့်တန်ဆာမ၊ ရေနတ်နား၊ စသည် အမည်ပေးထား ကြတယ်ဗျာ။ ဒန်ရဲ့ သဘောက ဆေးဒန်းကို ချုပ်တတ်၊ ဖမ်းတတ်လို့ ကမ္မာန် လို့ ခေါ်တာ။ သူက အာပေါ်ဓာတ်ဖြစ်တယ်။

(ငွေ) ဆိုတာ စင်ကြယ်သည့်သဘောရှိလို့ ဘော်လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီဘော်ကိုလည်း ဟိုင်းဆင်၊ အိမ်မြောင်၊ ဗားလို့ ခေါ်သေးတယ်ခင်ဗျာ။

(ခွဲ) ကို ဗိုတ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဧည့်ဟာ အည်ဗော်ရှိလင်ကြယ် သောကြာင့် လောက်ချာန်ရ ရသောနှင့် တူတယ်တဲ့။

(သံ) ကိုကျတော့ ခြေသံလို့ ခေါ်တယ်တဲ့။ သံမှာပဲ လောဟာသံ၊ ကုန်းသံ၊ ရေသံ၊ ပိုးပိုးသံ၊ ချောင်းသံ၊ န္တားလျှောသံ၊ မှန်းသံ၊ ပျားသံ၊ ပုဇွှက်သံ၊ ပထား မှုက္ခသံ စသည် သံမျိုးပေါင်း (၁၆၇) ပါးရှိတယ်။

ပြုဒါးကို အဂိုရတ်ဆရာကြီးတွေက ‘သုတ’လို့ ခေါ်တယ်။ ပါရာဒ လို့လည်း ခေါ်တယ်။ နောက်ပြီး လောကဝတီနားမ၊ ကွဲက်၊ ကြာင်၊ ခြေသံ ဆီဆိုပြီး အသီးသီး ခေါ်ကြတာလည်း ရှိတယ်။

ပါးဖြင့်မဖုတ်ရသေးသည့်ပြုဒါးကို ‘သုတ’ လို့ ခေါ်ပြီး ပီးနဲ့ ဖုတ်ပြီး သား ပြုဒါးကိုတော့ ‘ရသာ’ လို့လည်း ခေါ်တယ်။

ဒါနှင့်အတူ သီးခိုပြီးမြောက်သည့်ပြုဒါးကိုလည်း ‘ရသာ’ လို့လည်း ခေါ်တယ်။ ဆရာတော်ရှင်မထိုး ရသားတာက ရသာပြုဒါးလုံးပဲ။ နါးလို့ ဘာ လို့ ခေါ်တုံးဆိုတော့ မြှင့်မြှင့်ရာရာ အစာမရွေးစားလို့ နါးလို့ ခေါ်တာဗျာ။

အဲဒီဓာတ်ကိုးပါးကို ရုပ်လိုလည်းခေါ်တယ်၊ ဓာတ်လိုလည်းခေါ်
တယ်၊ ကံလိုလည်း ခေါ်တယ်။

ဓာတ်ကိုးပါးကိုမှ အာကာသဓာတ်အုပ်စီးတဲ့ ကန့် ကျောက်ချုံ၊
ဆုံးစိမ့်၊ ဆား၊ လက်ချား၊ ဝေက်သာ၊ ပရုပ်၊ ထုံး ဆပ်ပြား၊ စိန့်၊ ဆေး
သီး စသည်တို့နှင့် ပညာလိုင်းအရ ပပ်ဟပ်ပေးကျွေး စီရင်တာထို့ အကြောင်း
ခုံင်းသိရတယ်။

တစ်ခါ ပြဒါးမှာလည်း ရှစ်မျိုးရှိသေးတယ်။

နောင်တော် ... ပျော်းနေလားဟင်။ ဗဟိသုတအနေနှင့် ပြောတာ
၏ ကျွန်တော်တို့မြန်မာရဲ့ ဂါတ္တဆေးဓာတ်ပညာအကြောင်း နည်းနည်းပြော
ပြတာပါ။

ပြဒါးမှာပဲ ...

ပထဝိဓာတ်တည်တဲ့။ ပြဒါးက လေးပါး

အာကာသဓာတ်၌တည်တဲ့ပြဒါးက လေးပါးရယ်လို့ရှိတယ်။

ဆရာတော် ပြောပြချက်အရ ပြဒါးဆက်နည်း ရှိသေးတယ်။
အသေးစိတ်ပြောရရင် အရှိရတ်ကျမ်းဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ... နောင်တော်။

ဆရာတော်က ပြဒါးဝိဇ္ဇာစိရင် ထွက်ရပ်ကျမ်းကိုပါ စီရင်တာ။

“မောင်ကျော်ရွှေ ...”

“ဘုရား ...”

“တို့ ... ဓာတ်လုံးကို ငွေကျွေးရမယ်”

“မှန်ပါ ... အမိန့်ရှိပါဘုရား”

“ငွေ (.....)ကျပ်သားနဲ့ ဆေးဒန်းများများရှာခဲ့”

“မှန်ပါ ... အမြန်ရရပါစေမယ် ဘုရား”

ဆရာတော်လိုသူ့ ကျွန်တော်တို့လင်မယား မည်ညွှေးမည်။ ရွှေသီး
တယ်။ ကျွန်တော်နေးး မသော်တာက ဆရာတော်ကို ပိုပြီး ရှိသောသေား
တယ်။

၁၄ * ဖော်ပို့မိုင်(သန်ယျာ)

ဆရာတော်နှစ်သက်တတ်တဲ့ ဆွမ်းဟင်း စသည်တို့ကို စားချင်စွုယ်ချက်ပြီး အသင့်ပြင်ထားပေးတာ။

ကျွန်တော် သိရသေလောက်ဆိုရင် စောစောက ဓာတ်ကိုးပါးကိုဂုဏ်ပြီး မီး (၁၀၈)အုတ် ထိုးခဲ့သတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ကိုးပါးဓာတ်အဆင့်ရောက်ပြီး အဲဒီဓာတ်ကိုးပါးလုံးကို အမြဲတော် (အသံပို့နှုန်း)ဖြစ်အောင် လုပ်ရတော့မယ်။

အဲဒီလို အမြဲတော်ဖြစ်ဖို့က ဈေးနဲ့ငွေကို အခါမလင့်ကျွေးရသိကိုး။

လိုတဲ့ဈေးကို ကျွန်တော်တို့ သူကြော်များ၊ မှူးကြီးမတ်ကြီးများက လူဗြိုင်းရတယ်ခင်ဗျာ။

မြန်မာ ပါရိုက်နာ ၁၂

အမြတ် အမြတ် အမြတ် အမြတ် အမြတ် အမြတ် အမြတ် အမြတ်

အမြတ် အမြတ် အမြတ် အမြတ် အမြတ် အမြတ် အမြတ် အမြတ်

အမြတ် အမြတ် အမြတ် အမြတ် အမြတ် အမြတ် အမြတ် အမြတ်

[၃]

ဒီနေရာမှာ အသေအချာပြောပြပါရစေ နောင်တော် ... ။

ကျွန်တော်ဆရာတော် ရှင်မထိုးရဲ့ ထွက်ရပ်ပေါက်တော်လုံးကိုစွဲရင်တော့ကို နရသူမင်းရဲ့ခမည်းတော် ...

အလောင်းစည်သူမင်းကြီး လက်ထက်ကတည်းက ထိုမင်းကြီးကလည်း အားပေးတယ်။ ထွက်ရပ်ပေါက်တော်လုံးရရင် မင်းကြီးနှင့်တက္ကမူးမတ်သူကြွယ် တပည့်များကို မအိုမနာ အသက်ရှည်ဆေး စီရင်ပေးလို့ခုမယ်။

ခွဲဆိုရင်လည်း ခွဲဖြစ်ရမယ်။

ဒါကို မူးပြီးမတ်ကြီးများက လိုလားယုံကြည်လို့ ငွေရော့ ခွဲ လျှော့အိန်းထောက်ပဲခဲ့တာ။ အသံပိန္ဒာ အမြဲတော့အဖြစ်ကို မဆိုက်နိုင်သေးပဖြစ်နေတယ်။

အသံပိန္ဒာမြဲတော့ဆိုတဲ့ အဆင့်ကိုရောက်ရင် မည်သည်နည်းနဲ့ မပြီးပျောက်တော့တဲ့ အဆင့်ကိုဆိုက်မှာ။

အဲဒီလို အသံပိန္ဒာအဆင့်ကို ဆိုက်သွားခဲ့ရင် အောက်သို့ (၃)ပါးမှစတင်ပြီး သို့၌ မဟိုဒီအပါး (၃၀) ပြီးရော့။

အဲဒီလို သို့၌ပြီးရင် မမြတ်လို့လည်းရတယ်။ ခွဲဖြစ်စေ ငွေဖြစ်စေ အကုန်ရတယ်။ သေသူကို ရှင်အောင်လုပ်လို့ရတယ်။

၁။ * အောင်ညီပိုင်(သန့်လျှင်)

ဒီနေရာမှာကြောတုန်း သိန့်ဆယ်ပါးမှုကိုပဲ အရင်ပြောပြုပါရစွဲ ..
နောင်တော်။

တစ်စုံတစ်ခုသော မန္တာန်း အင်း၊ ဆေး၊ သံ၊ ပြုဒါး၊ ပတ္တဗြား
ပုလ စသည့်အရာတို့ကလည်း သိန့်မြောက်သွားရင် လိုရာကို ပြီးနိုင်သတဲ့
ဘယ်လိုပြီးစီးသလဲဆိုတော့ ...

- ၁။ မန္တာမယသိန့် - စိတ်ကြောစည်ရာကို ဖြစ်စေခြင်း
၂။ ဥဒကသိန့် - ရေပြင်ပေါ် လျှောက်သွားအိပ်နိုင်ခြင်း
၃။ ပထဝါသိန့် - မြေလျှိုးနိုင်၊ မြေကြောက် ရှုံးနိုင်ခြင်း
၄။ စနသိန့် - ခွဲငွေရတနာ လိုရာရနိုင်ခြင်း
၅။ အာယုသိန့် - အသက်ရည်၍ အရွယ်နှုံးစွာ နေနိုင်ခြင်း
၆။ အာကာသသိန့် - ကောင်းကောင်းခဲ့ရေး ပုံသန်းနိုင်ခြင်း
၇။ အာရောဂျသိန့် - အနာရောဂျသိန့်ခြင်း
၈။ ကာယသိန့် - ဓားလုံး၊ အမြောက်၊ သေနတ်မထိနိုင်ခြင်း
၉။ ပိယသိန့် - သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ ချစ်ခင်ခြင်းကို ရနိုင်
ခြင်း
၁၀။ ဂုဏ်စိုက်သိန့် - ရျာန်တန်နှီးဖြင့် အမျိုးမျိုးဖန်တီးနိုင်ခြင်း
စတဲ့ သိန့်ဆယ်ပါးကို စောစောကပြောတဲ့ ပစ္စည်းတွေက ရနိုင်
တယ်။

ဆရာတော်ရှင်မထိုးက ပြုဒါးစာတ်လုံးနဲ့ သိန့်ဆယ်ပါးပြီး ထွက်
ရပ်ပေါက်အောင် ကြိုးစားနေတာ။

ထွက်ရပ်ပေါက်ရင် လူ့ဝန်းကျင်နဲ့ဝေးရာ သိန့်ရှင်များနေတဲ့ ဖမ်း
ရသော ပညာရှင်နယ်ပယ်ကိုရောက်ရော့။

ထွက်ရပ်ပေါက် မဖြစ်ဘူး။ လူ့လောကဝန်းကျင်ထဲမှာပဲ စွမ်းချင်
တယ်ဆိုရင် ဒီပြုဒါးရှင်စာတ်လုံးကိုစောင်ထားရှုံးပဲ။

ပဋိကွာရားဆိုတဲ့ ကုလားမင်းသားဟာ ပြုဒါးရှင်စာတ်လုံးကြောင့်
အာကာသသိန့်ရရှိပြီး ကောင်းကောင်ပုံးခဲ့ရေးနဲ့ ကျော်စစ်သားမင်းရဲ့သမီးတော်

၌အိမ်စည်ရဲ စက်ရာခန်းကိုဝင်ပြီး ရွှေအိမ်စည်ရဲအချစ်ကို ရယူခဲ့တာသိုင်း
ဆုံးပဲလေ။ [မှတ်ချက် ၁။] ။ ရွှေအိမ်သည်ဟုလည်း ရေးကြပါသည်။]
သို့သော် ...

သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်း ပြဒါးရှင်စာတ်လုံးကို ရဲ့ရင် ဒုစရိတ်အမှုကို လုပ်
၌မှတ်သူး။ ကုသိလ်စိတ်နဲ့ယဉ်ပြီး ပြမှုကျင့်ကြနေထိုင်ရတယ်။

ပဋိကွာရားကုလားကိုကြည့် နောင်တော် ...

တစ်ပြည်သားကုလားက သိဒ္ဓိဝင်ပြဒါးရှင်အစွမ်းနဲ့ မိုးပုံပြီး ဘုရင့်
သေးကို လာရောက်ကြောစည်တာ အချစ်စစ်အချစ်မှန်နဲ့ပါလို့ ဘယ်သူ အာမခံ
တယဲ့။ ရွှေအိမ်စည်လို ယောက်ဗျားနဲ့မန်းစပ်တဲ့ ဘုရင့်သမီးကတော့ ရုပ်ချော့
အပြောကောင်းကုလားကို အချစ်စိတ်မွန်ပြီး ချစ်မိရင်ချစ်မိမှာပေါ့။

ပဋိကွာရား သစ္စာမှန်မှန် ဘယ်သူမှုမပြောနိုင်ဘူး။ နောက်ဆုံး
အချစ်စိတ်မှန်တာလား ငါထက်သာသူက လက်ဦးသွားပါလားဆိုတာကို
ဘဏ္ဍာတစ်ပါးက ပြောလိုက်ရော ပါးစပ်က အဲ့သြာမေနိတ် ပြုလိုက်ချိန်
ခဲ့ပဲ ...

ပါးစပ်ခံတွင်းထဲငါထားတဲ့ ပြဒါးရှင်လုံး မေပြင်အန်ကျ ပဋိကွာရား
ကောင်းကင်ကပြုတ်ကျပြီး သေပါရောလား။

ဒီနောက် ကျွန်စစ်သားမင်းကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ကမ္မာတည်
သည့်တိုင် လေးစားရမှာပဲ နောင်တော်။

ကျွန်စစ်သားမင်းကြီး မင်းဖြစ်တော့ နန်းသင်ဆောက်တယ်။ ဘူးရဲ့
ဒီဖုရားများက အပယ်ရတနာတစ်ပါး၊ ဥသာမင်းသမီး စင်ဦးတစ်ပါး။

ထိုးလိုင်သူကြီးသမီး စင်တန်တစ်ပါး၊ နောက်ဆုံး ကျွန်စစ်သားမင်း
ဖြစ်မှ ရောက်လာတဲ့ သမ္မားလမိဖုရားကတစ်ပါး၊ စရိတ်ပေါင်း မိဇုရားလေးပါး
နှဲခဲ့တယ်။

ရွှေအိမ်စည်မင်းသမီးက အပယ်ရတနာမိဖုရားက ဖွားမြင်တာ။ အဲဒါ
ပဋိကွာရားမင်းသားနဲ့ ရည်ငံနေတာကို ကြားသိရော ...

မူးကြီးမတ်ကြီးများနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး တိုင်းတစ်ပါးသား လူမျိုးခြား
ဘာသာမတူသူ ကုလားနဲ့ ငါသမီး မညားရဘူး။

၁၀ * ယောက်ပြုရိုင်း(သန်ပျော)

ဒါကြောင့် နောင်တော် စောလူးမင်းခဲ့သား စောယွန်းနဲ့ စုံဖက်ပေးတော်မူ့ခဲ့တယ်။

ခြွေအိမ်စည်နဲ့ စောယွန်းကနဲ့ အလောင်းစည်သူ့မင်းသားလေးကို မွေးဖွားခဲ့တာ။

ခြွေအိမ်စည်မင်းသမီးကလည်း အင်ကျွန်စစ်သားမင်းကြီးနဲ့ မယ်တော် အပယ်ရတနာတို့ခဲ့ ဆိုဆုံးမစကားကို နားလည်သွားပြီး စောယွန်းနဲ့ ထိမ်းမြှားခဲ့တယ်။

လက်ခံမှာပေါ့ချာ ...

မြန်မာလူမျိုး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မင်းမျိုးမွော်။

အချစ်ကို ဦးစားပေးရမှာလား ...

လူမျိုးနဲ့ဘာသာအရေးကို ဦးစားပေးရမှာလား။

မိကောင်းဖခင်က မွေးတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်စစ်မှန်တော့ တန်ဖိုးနားလည်တာပေါ့။

မျက်မှာက်စော် မြန်မာမိန်းကလေးအချို့က ရက်ရက်စက်စက် ပြောနေကြသေးရဲ့။ မျိုးစောင်းဥပဒေကို လက်မခံဘူးတဲ့။ ကိုယ့်လူမျိုး မြန်မာကိုယ့်တော့ရော လူလိုသူလိုနေရအောင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်လိုလားတဲ့။

ဒါကြောင့် ကျော်မွေးနိုင်ဆင်နိုင်တဲ့ လူမျိုးမြားကိုယ့်ရတာလို တန်ဖိုးမရှိ၊ အရှက်မရှိ စကားကို ပြောရက်ကြပါရဲ့ချာ။ မျိုးပျောက်မှာ စီးကြောက်ပါလှသည်ဆိုတဲ့သိချင်းကို ပြန်ကြားကြပါ။

မြန်မာအမျိုးသမီးအချို့ကို ကုလားမယား၊ တရာတ်မယား၊ ခေါ်တော့ မယား၊ ကလယ်မယား၊ ဂျပန်မယား အခေါ်မခံချင်ပါနဲ့။

လူ့အခွင့်အရေးဆိုတာကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး ထင်တိုင်းကြဲကြရင် မျိုးပျောက်ပါလိမ့်မယ်။

မျိုးပျောက်ပြီးရင် ကိုယ့်မူရင်းဘာသာ မျက်ကွယ်ပြုခံရပါလိမ့်မယ်။ ငါတို့က မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာ မျိုးရှိုးကို တိုက်၊ ကား၊ ခြော ငွော၊ စိန်းနဲ့ရောင်းမစားဘူးဟောလို ကြွေးကြော်ပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် လောက်ရင်ဆိုင်ရင်း ရဲ့မှာမာ ရပ်ကြေစစ်းပါလို အကြံပြုပါရဝေ။ ကျွန်တော်တို့

နိုင်ငြက်စွာ * ၁၃

မြေးစုလည်း ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ရှန်းကန်ပြီး ကြီးစားခဲ့တာပါ။ ကျွန်းတော်
သံ့တွေ ဆင်းရဲခဲ့တုန်းကလည်း ကုလား၊ တရာတ်၊ ကိုရီးယား၊ ဂျပန်၊
အေးခါကန်၊ အားလုံး စသည် ချမ်းချမ်းသာသာလူမျိုးမြားများကို လင်
ဆုတ်ဘဲ ကိုယ့်မြန်မာအမျိုးသား (တိုင်းရင်းသားစစ်စစ်) ဓမ္မဘာသာ ကိုး
ခုံးသွေးသွေးကို အိမ်ထောင်ဘက်ပြုပြီး လင်နှင့်မယားကိုယ်စိတ်ယုံင့် ကြီးစားခဲ့
ကြာ ယခု သူ့အိုးသူ့အိမ်နှင့် အဆင့်အတန်းရှိရှိ နေကြရပါပြီ။

အကယ်၍များ ကျွန်းတော်သမီးနှစ်ယောက် တရာတ်၊ ကုလားလူ
ခြုံခြားကိုများ အိမ်ထောင်ဘက်ပြုခဲ့ပါလျှင် ကျွန်းတော်ကိုယ်တိုင် သူမတို့
တဲ့ စားနှင့်နှတ်နှတ်စင်းပြီး ကြီးစင်ပေါ် ရင်ကော့တက်သွားမည်ဟု ပိုင်းဖြတ်
ဆုံးပါတယ်။

ယခု ကျွန်းတော်များ မြေးမိန်းကလေးရော မြေးယောက်ဗျားလေး
အား သုံးယောက်ရနေပါပြီ။

ကျွန်းတော်မြေးများကို မျိုးရိုးနှင့် ကိုယ့်ဓမ္မဘာသာကို တန်ဖိုးထား
ဆုံး သွန်သင်ထားပါတယ်။

အမိကက မြန်မာတိုင်းသား ဓမ္မဘာသာဝင်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ကြိုက်တဲ့
သောက်ဗျား၊ ပိန်းမ ဆင်းရဲဆင်းရဲ ချမ်းသာချမ်းသာ ချို့မြတ်နီးလျှင် ယူကြ
ခဲ့၊ ပြီး ... ဘဝကို ကြီးစားရှန်းကန်ပြီး ဒါနာ၊ သီလ၊ ငါးပါးပွဲလီနဲ့
နေကြပါဟု သားသမီးချင်းကိုယ်ချင်းစာပြီး ပြောရပါတယ်။

လူမျိုးမြားယူမှ ချမ်းချမ်းသာသာနေ၊ ဝဝလင်လင်စားရမယ်ဆိုတဲ့
အတွေးအခေါ်ရှင်းတွေ ဖယ်ရှားပြီး မျိုးကောင်း၊ မျိုးစစ်၊ မျိုးမှန်တွေဖြစ်ကြ
ခဲ့ခေါ်။

ဟိုအဒေါ်ကြီးတို့၊ ဟိုဆရာကြီးသား၊ အရာရှိကြီး သားသမီးတွေ
အတောင် လူမျိုးမြားကို ယူသေးတာပဲ့၊ ကျွန်းမတို့လည်း ယူမှာပဲဆိုတဲ့အတွေး
ကို ဖျောက်ဖျောက်ပြီး အဲဒီ မျိုးဖျောက်တွေနဲ့ တစ်တန်းတစ်စားထဲ မရှိကြဖို့
မဟွားရပ်ခဲ့ရပါတယ်။

[၄]

ဒီလို သိန္တိ(၁၀)ပါးအစွမ်းဆိုတာ ဆရာတော်ရှင်မထံး နေ့စည်နှင့် အမျှ ထိုးနေသည့် ပြဒါးစာတ်လုံးမှာရှိတာကို ကျွန်တော်တို့ရော အလောင်း စည်သူမ်င်းကြီးရဲ့ မူးမတ်နှင့် သူငြေးသူကြိယများပါ သိရှိသဘောပါက်ကြတယ်။

အချို့ အသက်ရှည်နပျို့ပြီး ပိုယာက်ပါ စွမ်းတဲ့အစွမ်း အလိုရှိတယ်။

အချို့သောစစ်သူကြီးများက ကာယသိန္တိဓားကျိုးလုံ့ခွေ ခုတ်မရှု ထိုးမရှု လိုချင်ကြတယ်။

ဒါကြောင့် ...

ရှင်မထံး သူ့စာတ်လုံးကို ငွေကျွေး၊ ခွဲကျွေးရတယ်။ ဆိုတော့ သူ့ထက်တဲ့ အားတက်သရော ပေးလှုဗြိတာ ကျွန်တော်တို့ မျက်မြင်ပါ ... နောင်တော်။

“အရှင်သူရား ...”

“ဘာတုံး”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဓာတ်လုံးအောင်ရင် ဘုရားတာပည့်တော်ကို ပမေပါနဲ့ ဘုရား။ ဘာဒီမှာ ရွှေနှစ်ဆယ်သားပါ ဘုရား”

“အီမံး ... ငါ့ဓာတ်လုံးအောင်ရင် မင်းလည်း မ, စရမှာပေါ့။ ရွှေအူနှစ် အလျှော်ခံရင် မတွေ့နိုင်နော်”

“မှန်ပါဘုရား ... လိုသမျှ လျှပါမယ်ဘုရား”

သို့သော အသံးဖို့ ပြီးမြောက်မည့်ဓာတ်လုံး (တစ်နည်း) သိဒ္ဓဆယ်အဆင့်(ရသ) ကို ချဉ်းကပ်ဖို့ ရွှေနဲ့ငွေကျွေးရတာ မလုံလောက်ဘူး။

“ကျော်စွာနဲ့ သော်တာ”

“ဘုရား ...”

“အမိန့်ရှိပါ ကိုယ်တော်”

“ငါလည်း မင်းတို့လင်မယားကို အရင်းနှီးဆုံးအနေနဲ့ ပြောချင်ဘယ်”

“ပြောပါဘုရား ... မွင့်မွင့်လင်းလင်း အားမနာဘဲ ပြောပါဘုရား”

“ငါ့ဓာတ်လုံးဟာ အမြဲတောလို့၏တဲ့ အသံးဖို့ (ရသ) ဓာတ်လုံး အဆင့်ရောက်ဖို့ ရွှေကို တိုးတိုးကျွေးရတယ်။ အောင်မြင်ဖို့အချိန်ကတော့ အချိန်တော့ နှီးကပ်လာပြီ။ ဒီပြုဒါလုံးအောင်မြင်ရင် မင်းတို့ရော ငါကို ရွှေအုပ်စုနှင့်သူတွေပါ တစ်သက်မဆင်းရတော့ဘူးကျယ်”

“မှန်ပါ ... အရှင်ဘုရား၊ ဓာတ်လုံးနဲ့ ထွက်ရပ်ပေါက်ဖို့ အလုံရှိဘာသာ ပြောပါဘုရား”

“အီမံး ... ရွှေကလည်း ကျွေးလို့မလောက်ဘူးကျယ်။ မင်းတို့ သည်း ရွှေရှိရင် လျှော်ပါ့ပြီးဟဲ့”

“မှန်ပါ ... လျှော်ပါမည်ဘုရား”

ကျွန်တော်တို့က ဆရာတော်ရှင်မထိုးကို ယုံကြည်ပါတယ်။ တစ်နေ့ ဒီဓာတ်လုံးအောင်မြင်ပြီး သိဒ္ဓ(၁၀)ပါးကိုရလို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးလည်း ချမ်းသာ၊ ကိုယ်တော်လည်း ထွက်ရပ်ပေါက်ပြီး အဆင့်မြင့် ဝိဇ္ဇာကြီးဖြစ်သွား ခဲ့ ဝမ်းသာပါပြီဗျာ။

၂၂ * အောင်ပြီးမိုင်(သန်လျှင်)

သို့သော် ... ခက်နေတာက ...

ရွှေနှင့် ကျွေးသမျှကို တတ်လုံးက စားပစ်တယ်။

သို့ပေမင့် သိဒ္ဓဆယ်ပါးဝါးရှိခဲ့အစွမ်းက မဝင်သေးဘူး၊ ပေါ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်
မူအချို့မှာ ရွှေကျွေးပြီးရင် ချဉ်ရည်နဲ့စိမ်လို့ ညွှန်းသမို့ ...

မန်ကျည်းရည်၊ ဆန်းပုန်းရည်၊ သံပရာရည်တို့နှင့် အကြိမ်ကြိမ်
စိမ်ပေမင့် သိဒ္ဓမဝင်သေးဘူး။

ဆရာတော်အထင်က ရွှေကျွေးတာမဝင်သေးလို့ထင်ပြီး မျှူးမတ်သူ
ကြွယ်များထဲက အလျှော်လို့ရသမျှရွှေ လုံထဲ မိုးကြိမ်များစွာ ထိုးတာပဲ။

တို့တို့ပြောရရင် ပြုဒါးအရည်လင်းအောင် ကွမ်းချက်ရည်မှာ မိုး
အကြိမ် (၁၅၀)သွှန်းတယ်။ ဘော်ငွေအဆင်းနဲ့ တူလာတယ်။

ဒုံးနောက် တစ်ဆင့်တက် ချုပ်ဆေးနဲ့အုပ်၊ သံပရာရည်မှာ မိုးတစ်
ရွှေခုနှစ်ဆယ်သွှန်းတော့ မိုးကြိုးလောဟာ ဖြစ်လာတယ်။

ပြီး ... လိုအပ်သလို ပထမမိုးနေ့၊ ဒုတိယမိုးနေ့၊ တတိယမိုးနေ့၊
စတုတွေမိုးနေ့ မိုးလေးပါးနဲ့ အဆင့်တက်ပြန်တယ်။

ပြုဒါးကို ဒေါသစင်အောင် လုပ်ရတယ်တဲ့။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပြုဒါးမှာ နာ၊ ဘင်၊ ကြေးနှီး၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ အပြစ်
ငါးပါးရောနေလိုပဲ။ အဲဒါဝင်မှ ရသလိုခေါ်တာ။ အသံပို့နှင့် မည်သည့်အရာနှင့်
မှ ရောစပ်လို့မရသည့် သိဒ္ဓပြီးပြောက်အဆင့်ကိုရမှာ ...

ဒါ တပဲသိပိဇ္ဇာစိရိတို့ရဲ့ ဆေးကျွမ်းအလိုပဲ။

ပထမမိုး၊ ဒုတိယမိုးမှာ ဒုန်ကိုကျွေးတယ်။

တတိယမိုးမှာ မိုးကြိုးအဆင့် ရလာတယ်။

တတိယပြောကလည်း ရွှေများများကျွေးပေးရတယ်။ ဒါမှ ရွှေပြော
ရမှာကိုး။

စတုတွေမိုးမှာ တန့်နေတာပဲ။ ဒီမိုးထိုးတာ မဟန်ဘူးဖြစ်နေတယ်။
ဒီမိုးပြီးမှ ရသပြုဒါးလုံးရမှာ။

လက်ဝဲလမ်းဟာ ရလောက်နေပြီး

ပြောနဲ့တင် အာဟာရသိဒ္ဓရနေပြီး။

လိုချင်တာ တပည့်တွေအတွက် ရွှေမိုးရွာနိုင်တဲ့ပြဒါးလုံး။ နာ(ခ) ဦးကိုတစ်ရာကို ကွမ်းရှုံးဖျားတစ်တို့တို့ရင် နေထိုးရွှေရရမယ်။

ဆရာတော် နောင်ပြောပြချက်အာရ ပြီးမြောက်သည့်အဆင့်ကို အာက်နေပြီ။ အဲဒါ အချဉ်ရည်ဖြစ်တဲ့ ရောက်ရည်ချဉ်၊ သံပူရာ၊ ချဉ်ပေါင် သည့် အချဉ်ရည်နှစ်မျိုးတာ၊ လောင်းတာ မအောင်မြင်ဘူး။ ဒုန်ကျွေးလိုက်၊ အဗြားလိုက်၊ ရွှေကျွေးလိုက်နဲ့ ရွှေက လူ၏သမျှကိုကျွေးရင်း ကုန်ပြီ။

ပြဒါးရဲ့သဘောက မြင်သမျှစားတာကို။

ဒါကြောင့် နဝါးလိုလည်း ခေါ်တယ်၊ ကြိုက်လိုလည်း ခေါ်တယ်၊ အကြောင်လိုလည်း ခေါ်တယ်။

သို့သော် ပြဒါးဓာတ်လုံး နောက်ဆုံးအဆင့်ကို ရောက်ပြီး သတ်ရ အညွှန်ည်း လွှဲမှားနေတာ ရှင်မထိုးလည်းမသိ။

ခုပဲ ရွှေလှူနိုင်တဲ့သူက ရှားနေပြီ။

တို့လိုးတန်းလန်းကြီး ဘယ်လိုလုပ်ရမှာပါလိမ့်။

ကျွန်တော်တို့လည်း ရွှေရှိသမျှ လူ၏လိုက်ကြတော့ ... သူကြယ် ဘဝကနေ တောင်ယာထဲဆင်း ရွှေးဒီးဒီးကျ နေကွယ်နေဝင်လုပ်စားရတဲ့ အလုပ်ကြမ်းသမားဘဝ ရောက်နေပြီဗျား။

ဆရာတော်ကလည်း ရွှေကျွေးလိုက်၊ အချဉ်ရည်နှစ်အုပ်လိုက်၊ လို ချင်သည့်အဆင့်မရောက်လိုက်၊ ရွှေကြောင့်ထင်ပြီး ရွှေပဲ အလှူဗုံနေတာ။

တို့တို့ပြောရရင် ကြာတော့ ဆရာတော်ရှင်မထိုးကို လူ၏မည့်သူ မရှိသလောက်ရှားသွားပြီ။ ပြဒါးဓာတ်လုံးက အောင်မှုမအောင်ဘဲကိုး။

ဒါနှင့်အတူ ဆရာတော်အပေါ် နို့ကလို ယုံကြည်မှုမရှိတော့ဘဲ ရှိသမျှရွှေကုန်ကြလို့ အထင်လွှဲကုန်ကြပြီး ...

လင်နှင့်မယားလည်း ရန်ဖြစ်ကုန်ကြပေါ့များ။

“ရှင်မထိုးမ၊ မ တက်တက်စင်ပြောင်ရောတော်”

“ရှင်မထိုးနဲ့မတွေ့ခဲ့ရင် သားမြေးတွေအထိ စားရမှား။ ခုတော့ သိဒ္ဓ(၁၀)ပါးမရဘဲ တကျက်ကျက်ရန်ဖြစ်နေရတာ ရှုက်စရာလည်းကောင်းပါ ချု”

၂၄ မောင်ပြို့စ်း(သန့်ရှင်)

ဆရာတော်ရှင်မထိုးက နောက်ဆုံး တပည့်အရင်း ကျွန်တော်တို့
လင်မယားကိုပဲ အားကိုးရဲ တိုင်ပင်ရပေါ့။

ဟုတ်တယ်လေ။ ဘုန်းကြီး ဘယ်သွားနေရမှာတုံး။

တပည့်ဒါကာတွေထံမှာပဲ အလူခံရတာပေါ့များ။

“မောင်ကျော်စွာ”

“ဘုရား ၀၀၀”

“မယ်သော်တာ”

“အမိန့်ရှိပါ ဘုရား”

“ငါရဲ့ဓာတ်လုံးက လက်ယာလမ်း အောင်မြင်မှုအဆင့်နား ရောက်
နေပြီကွယ်။ သို့သော် နောက်ဆုံးအဆင့်အနေနဲ့ ပြီးပြည့်စုစုံ ငါလည်း ဓာတ်
ရည် (အချင်ရည်)နဲ့ အပ်နေတာပဲ။ ခြောက့်ငွေပဲ အပ်ဖို့လိုနေနဲ့ တူပါရဲ့
ကွယ်။ နောက်ဆုံးအဆင့်ရောက်မှ တစ်နေလိုမဖြစ်ဘူး။ မင်းတို့မှာ ခြွေ
ငွေများ ရှိသေးလား ၀၀၀ ကျော်စွာ”

“မှန်လုပါ။ မှန်သောစကားဆိုရရင် ရှိသမျှခြောက့်ငွေကို အရှင်ဘုရား
ထဲမှာ ယုံကြည်သဖို့ကြီးစွာ လူခါန်းခုပါတယ် ဘုရား။ ခုတော့ ကိုယ်တော်
ကို ပေးစရာ ခြေရောငွေရော လုံးဝမရှိပါ ဘုရား”

ဟုတ်တယ်လော့ ...

ဆရာတော်ရဲပညာ ပစ္စည်းကို ယုံကြည်လိုပါ ဒီဓာတ်လုံးအောင်
ခဲ့ရင် နောက်ထပ်ဓာတ်လုံးတွေ ထိုးလို့ရမှာ သေချာပြီလေ။

သီခို(၁၀)ပါးထဲက တစ်ပါးပဲရှိုးများ။ ကုန်ခဲ့ရတဲ့ခြောက့်ငွေ တန်ပါ
တယ်များ။

သုကြေယ်တွေအားလုံး၊ မျူးမတ်တွေအပါအဝင် ဒီမျှော်လင့်ချက်နဲ့
ခြေလူဗြေလူ။ လူခဲ့ကြတာပါ။ ခုတော့ သီခို(၁၀)ပါးဝေးလို့ ကျွန်တော်တို့
လင်မယား တောင်သူရင်းငှားဘဝ ရောက်သွားခဲ့ရတယ်။

ကိုယ်လက်ကိုက်ခဲနာကျင်တာတောင်းကျျှပ်တို့ဆရာတော် ဓာတ်
လုံးရေစိမ်သောက်ကြည့်တာ မပျောက်ခဲ့ဘူး။

“ဒါဆို ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲကွယ်”

“ကိုယ်တော်”

“ပြောဟဲ မယ်သော်တာ၊ ဘာများတဲ့ဟဲ”

“မူဂိုလ်မှာ အလောင်းစည်သူမင်းကြီး နတ်ရွာစံလို့ သူ့သားတော်
သူမင်းဖြစ်နေပါပြီ ဘုရား”

“အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ရမှာတဲ့ဟဲ မယ်သော်တာရဲ့”

“မှန်ပါ ... အလောင်းစည်သူမင်းကြီးက ထောရပါဒကို ကိုးစား
ချုပါဘုရား။ သူ့သားဘုရင်လေး နရဘူကတော့ မင်းပျိုမင်းလွင်ပါဘုရား။
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကာယသီဒ္ဓ(၁၀)ပါးရုန်းတဲ့ ကိုယ်တော်ရဲ့ အသံစိန္တရသာ
ပြုဒါးဓာတ်လုံးရဲ့ အရည်အသွေးအကြောင်းရှင်းပြုရင် လူငယ်ဆိုတော့ စိတ်
ဆင်စားမှာပါဘုရား။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တော် ပုဂံရွှေနှင့်ရှင်ကို ဝင်ရွှေက်ပြီး
ဘုရင်နရဘူတဲ့မှာ လိုအပ်တဲ့ ရွှေအကူအညီတောင်းသော် ရကောင်းပါတယ်
ဘုရား”

အင်း ... မယ်သော်တာရဲ့ အကြုပြုချက်စကားက ရှင်မထိုးအဖို့
အနာက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်ပဲ။

“ဒေါမ်း ... ငါ စဉ်းစားလိုက်ညီးမယ်ကွယ့်”

[၁]

စဉ်းစားကြည့်ရင် ရှင်မထိုးအဖို့ကလည်း အလွန်စွန့်စားရမည့်ကိစ္စ^{ပခင်ဗျာ။}

ဒီနေရာမှာ ဘုရင်နရသူရဲ့ အကြောင်းလေးသိထားမှ ကျွန်တော် ရယ်၊ မယ်သော်တာရယ်၊ ဆရာတော် ရှင်မထိုးရဲ့အကြောင်းကို နောင် တော်တို့ ဖြစ်ပျက်ရတဲ့ဘဝကို ပိုသဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်လျာ။

အလောင်းစည်သူမင်းကြီးဟာ သာသနာပြု၊ တိုင်းပြုပြည်ပြုမင်းကြီးပါ နောင်တော်။ သူဟာ ကျွန်စစ်သားမင်းကြီးရဲ့မြေး။

သမီးတော် ရွှေအိမ်စည်နှင့် သားမက်တော် စောယ့်နံတို့က မွေးတာ အလောင်းစည်သူပါ။

ကျွန်စစ်သားမင်းကြီးမှာ မိဖာရားလတ်က သုံးပါးရှိသော်လည်း သားတော်မရသေးဘူး။

ဒါကြောင့် မြေးတော်လည်းရရော ချုပ်မြတ်နီးလွန်းလို့ ...

အလောင်းစည်သူလို့ ဘွဲ့အမည်ပေးပြီး ရင်ခွင်ပိုက် ဘိသိက်သွန်းလောင်းပြီး မင်းမြောက်တော်မှတယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အလောင်းစည်သူ ဖွားတော်မူစဉ်မှာပဲ ကျွန်စစ်သားမင်းကြီးဟာ ကုလားပြည်သံတောင်နဲ့ သုတေသနပိုင်လယ်တို့ကို စစ်ဆိုင်ခဲ့တယ်။

စစ်သူကြီးတွေက ကျွန်းကုလားတွေကို လက်ရဖမ်းပြီး ကျွန်စစ်မင်းကြီးထံ ဆက်ကြတယ်။

အဲဒီ သုတေသနီးကျွန်းကုလားတွေကို စို့ငြှုံးရပ်မှာ အစုအကွက်ချို့ နေစေခဲ့တယ်။

မြေးတော်အလောင်းစည်သူ နှစ်းမြောက်ပေးပြီးမှ မထိုးတူမသမျှလ သားယောက်ကျားလေး (ရာဇဗ္ဗမာရ်)ကို လက်ခွဲပြီး ခွဲ့နှစ်းတော်ကို ပစ္စာမြား လက်စွပ်ပြု အခစားဝင်တယ်။

ဒီတော့မှ ကျွန်စစ်သား မင်းဘေးနဲ့ တိမ်းရှောင်နေတုန်းက ချစ်သူ အဖြစ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့တဲ့ သမျှလမျိန်းသိသွားသလို ...

သားတော်လေးပါ ပါလာမှုန်းသိရော ...

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်တော်မူပါသောလည်း အလာနောက်ကျသွားပြီ့မို့ ...

သမျှလကို 'ဦးဆောက်ပန်း' ဘွဲ့အမည်နဲ့ မိဖုရားမြောက်တယ်။ သားတော်လေးကိုလည်း ထိုးနှစ်းမပေးသာတော့ပြီ့မို့ 'ဖော်ခေတ္တရာ' အမည်နှင့် ညာဝတီတောင်စဉ်ခုနစ်ခရိုင်ကို စားစေတယ်။

ပုဂံရဲ့တစ်ဖက်မှာ မြေစေတီဘုရားကိုတည်ပြီး စေတီအနီးမှာ ရာဇဗ္ဗကျောက်စား

နောင်အခါ 'ရာဇဗ္ဗမူကျောက်စာ' လို့ အမည်တွင်မည့်ကျောက်စာကို ပါမြို့ မွန်၊ မြန်မာ၊ ပူဗ္ဗစာလေးပျိုးနဲ့ ရေးထိုးခဲ့တယ်။

မင်းကြီးက အာနန္ဒာဘုရားကို တည်ခဲ့တယ်။ ရှင်အရဟာရဲ့ အခုံး အမနဲ့ ဓမ္မသာသနာကို ပြန်ကျယ်စေတယ်။

ကျွန်စစ်သားမင်းကြီး သက္ကရာဇ်(၄၉၄)ခုနှစ်မှာ နတ်ဆွဲခံတော့ မင်းကြီးရဲ့မြေးတော် အလောင်းစည်သူ နှစ်းတက်တယ်။

၂၁ * ယောက်ပြုပိုင်း(သန်ပျော)

အလောင်းစည်သူမင်းဟာ အလွန်ကို ဘုန်းကံကြီးမားသည့်မင်းကံး
ပါ နောင်တော်။ ပုသိမ်သဘောဆိပ်ကနေ သမုဒ္ဒရာထွက်ပေါက်ကို ကရဝိက်
အောင်တော်နဲ့လှည့်ပြီး ရေပြင်ကို စိုးမိုးခဲ့တယ်။

ရာဇ်ဝေါ်မှာတော့ ဖော်သူကျော်နှင့် သိပ္ပါးကျော်နှင့် မဗ္ဗားပါကျော်တို့
ကို ရောက်တယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။

ကုန်းလမ်းခနီးမှာလည်း တရာတိပြည့်ကိုတောင်ရောက်ခဲ့သတဲ့။

အဲဒီလို့ အလောင်းစည်သူမင်းကံး တိုင်းခန်းလှည့်ခဲ့တာပါ။

နေပြည်တော်မှာ ကြာရည်မနေဘူး။ လူထဲရဲ့ဘဝကိုသိဖို့ တိုင်း
ပြည်မြို့ရွာ၊ ရေမြေတော့တောင်ရဲ့ အနေအထားကိုသိဖို့ ကွင်းဆင်းစစ်ဆေး
တာပေါ့ နောင်တော်ရယ်။

ကန်ချောင်းဆည်မြောင်းတွေ လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ လယ်ဖွဲ့ဖြိုး ဆင်း
ရဲသားတွေကို လယ်ဝေပေးတယ်။ [ကျွန်တော်တို့ခေတ်နဲ့ ကွာပါများ ...]

မန္တလေးမြို့အနီးက နန္တာကန်နဲ့ မောင်းမကန်ကိုဆည်တယ်။
တစ်တိုင်းပြည်လုံး အငြင်းပွားမှုမဖြစ်ရလေအောင် အလေး၊ တင်း၊ တောင်း၊
ချိန်ခွင်း၊ ကျပ်မှုးပဲတို့ကိုလည်းကောင်း ...

တင်း၊ ခွဲ့၊ စိတ်၊ စရွတ်၊ ပြည်း ခွက်၊ စလယ်တို့ကိုလည်း အတိ
အကျ စီရင်ပေးတော်မှုတယ်။

အလောင်းစည်သူမင်းကံးရဲ့ တရားစီရင်ထုံးများကို စုပေါင်းပြီး
‘အလောင်းစည်သူဖြတ်ထုံး’ လို့ ပြုရာရေးသားထားတယ်။

ပုဂံမှာ သဗ္ဗည်းတာဘုရား၊ ချွော့ဘုရားကိုတည်ထားခဲ့သလို စစ်ကိုင်း
ဘက်မှာလည်း ရှင်ဖြူရှင်လှုဘုရားကို တည်တယ်။

အညာအရပ်မှာလည်း ကျော်လေးဆုံးဝင် အညာသီဟတော့ဘုရား
စသည်တို့ကိုတည်သလို မင်းဘူး ခွဲစက်တော်က ကျောင်းတော်ရာဓောတိ
ကိုလည်း ပြုပြင်မှုမ်းမဲ့ပေးခဲ့တယ်။

အလောင်းစည်သူမင်းကံးမှာ သားတော်နှစ်ပါးရှိတယ်ခင်ဗျာ။ မင်း
ရှင်စောနဲ့ နရဘူးတဲ့။

မင်းရှင်စောက မာန်မာနကြီးတယ်ခင်ဗျာ။

အလောင်းစည်သူမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရား ပဋိကွာားကုလားမင်းသမီးကို
သော် ကြည့်လို့မရဘူး။ မင်းကြီးဘေးမှာ ကုလားမင်းသမီးရှိနေရင် မင်းရှင်
ဘာက အခေါ်မဝင်ဘူး။

အလောင်းစည်သူမင်း ကုလားမင်းသမီးကို ယူရတာက လာရောက်
ဘုံသလို ချစ်ကြည်ရေးအရ လက်ခံရတာပေါ့။

မင်းရှင်စောက သူ့ကို မရှိမသေလုပ်ခဲ့ရင် ပြောင်အပြစ်လုပ်တာ။

အဲဒါ အလောင်းစည်သူမင်းကြီး စိတ်ဆိုးတော်မှုလို့ ပြည်နှင်းကို
သော်လိုက်တာ။ မန္တလေးအရှေ့ဘက်အရပ်က ထွန်တုံးပူတာက်အရပ်မှာ ဖြော်
သည့်ထောင်ပြီး အောင်ပင်လယ်ကန်၊ ထမ်းဘုံးကန်တို့ကိုဆည်ကာ လယ်
ချုံဗျားကို ကောင်းစွာ ဖြစ်ထွန်းစေတယ်။

နောင်တော် မင်းရှင်စောမရှိတော့ ညီတော်နရဘူာက ပြည်ထဲရေး
ဒါ ဒီရင်ကွပ်ညွပ်ရတာယ်ခင်ဗျာ။

နရဘူာဘာ ရက်စက်ကြမ်းကြော်တဲ့မင်းသားပါ နောင်တော်။

မမည်းတော် အလောင်းစည်သူမင်းက မင်းရှင်စောမရှိလို့ သူ့ကို
ပဲကြည်အားကိုးပါတယ်။ သို့သော် အလောင်းစည်သူမင်းကြီး မကျန်းမမာ
ချိန်မှာ မမည်းတော်ရဲ့မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးနှုံးသတ်လုပ်ကြခဲ့တာ သက္ကရာဇ်
(၁၂)မှာ အလောင်းစည်သူမင်းကြီး နတ်ရွာစံခဲ့ရတယ်။

နရဘူာဘာ ရက်စက်ကြမ်းကြော်တဲ့မင်းသားပါ နောင်တော်
မမည်းတော် အလောင်းစည်သူမင်းက မင်းရှင်စောမရှိလို့ သူ့ကို
ပဲကြည်အားကိုးပါတယ်။ သို့သော် အလောင်းစည်သူမင်းကြီး မကျန်းမမာ
ချိန်မှာ မမည်းတော်ရဲ့မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးနှုံးသတ်လုပ်ကြခဲ့တာ သက္ကရာဇ်
(၁၂)မှာ အလောင်းစည်သူမင်းကြီး နတ်ရွာစံခဲ့ရတယ်။

နရဘူာဘာ ရက်စက်ကြမ်းကြော်တဲ့မင်းသားပါ နောင်တော်
မမည်းတော် အလောင်းစည်သူမင်းက မင်းရှင်စောမရှိလို့ သူ့ကို
ပဲကြည်အားကိုးပါတယ်။ သို့သော် အလောင်းစည်သူမင်းကြီး မကျန်းမမာ
ချိန်မှာ မမည်းတော်ရဲ့မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးနှုံးသတ်လုပ်ကြခဲ့တာ သက္ကရာဇ်
(၁၂)မှာ အလောင်းစည်သူမင်းကြီး နတ်ရွာစံခဲ့ရတယ်။

နေသာရေးဝန်ကြီးခွဲ ပြည်သူ့နယ်မြေပိုင်ဆိုင်ရေး

နယ်မြေပိုင်ဆိုင်ရေး အဖွဲ့အစည်း နယ်မြေပိုင်ဆိုင်ရေး

[၆]

နယ်မြေပိုင်ဆိုင်ရေး အဖွဲ့အစည်း နယ်မြေပိုင်ဆိုင်ရေး

နယ်မြေပိုင်ဆိုင်ရေး အဖွဲ့အစည်း နယ်မြေပိုင်ဆိုင်ရေး

နယ်မြေပိုင်ဆိုင်ရေး အဖွဲ့အစည်း နယ်မြေပိုင်ဆိုင်ရေး

နယ်မြေပိုင်ဆိုင်ရေး အဖွဲ့အစည်း နယ်မြေပိုင်ဆိုင်ရေး

နရာ့က မဟည်းတော် အလောင်းစည်သူမင်းကိုလုပ်ကြပြီး နှင့်
တက်တယ်။ စဉ်းစားကြည့်စ်းပါ နောင်တော်ရယ် ...။

ဘုရားပါယကာ သူတော်ကောင်းဖခင်ကြီးကို ရက်ရက်စက်စက်
သတ်ပြီး နှင့်တက်တော့ သူ့အနာဂတ် ကောင်းမှာလားဖျာ ဟင် ...။

မဟည်းတော် အလောင်းစည်သူမင်းကြီးကို ညီတော် နရာ့က
လုပ်ကြပြီးနှင့်တက်တယ်ဆိုတဲ့စကား ကြားရရော ထွန်တုံးပူတက်ရောက်နေ
တဲ့ သားတော်ကြီး မင်းရှင်စောက မိက်ရှင်းလွန်းလှတဲ့ ညီတော်ကိုတိုက်ဖို့
ဆင်လုံး မြင်းလုံး သူရဲ့ကောင်းတို့နဲ့ ချီတက်လာပါရောခင်ဗျား။

မင်းရှင်စောကလည်း ဖခင် နယ်နှင်ဒဏ်ပေးကတည်းက မန္တလေး
တောင်ဝန်းကျင်မှာ ထွန်တုံးပူတက်မြို့တည်ပြီး ဒေသခံများရဲ့ အကျိုးစီးပွား
ကို ဆောင်ရွက်နေလို့ ...

လယ်လုပ်သား ဆင်းရဲချမ်းသာလူများစွာက ကြည်ညိုလေးစားနေ
တာ။

မျှူးကြီးမတ်ကြီးများကလည်း နရာ့မင်းကို ကြောက်ချုံကြတယ်။
နရာ့က ရက်စက်ကြပ်းကြပ်သူလော်။

သူတော်ကောင်း သာသန့်ပြုမင်း အမောင်းတော်ကိုတောင် လုပ်ကြ
သူတွေ့။ ကျိန်တဲ့လူ ဂရစိုက်ရမှာလား။

မှူးကြီးမတ်ကြီးအချို့က တိကျော်သားရဲရင့်တဲ့ မင်းရှင်စောကို
ဆောကျော်တာ။ သို့သော် ကျယ်ကျယ် မပြောရကြဘူး။

ပဒေသရာစိခေတ်မှာ နီးရာဓားကို ကြောက်ရတာ သဘာဝပါ။ ဒီ
ဘာ့ မျက်နှာလုပ်ချင်သူအချို့က ဘုရင်နရဘူးကို လျှောက်ကြတယ်။

“အမတ်ကြီး”

“ဘုရား . . . ”

“နောင်တော်မင်းရှင်စော အလုံးအရင်းနဲ့ ချိတ်ကိုလာတယ်ဆိုတာ
မှန်ပဲလား”

“မှန်ပါ။ နောင်တော် မင်းရှင်စောသည် အရှင့်ထီးနှစ်းကို လုပ္ပရန်
ဘတ္တက် မန္တလေးအရှေ့တောင်က အလုံးအရင်းနှင့် ချိတ်ကိုလာကြောင်း
ဆောက်တော်မှားထံမှ သိရကြောင်းပါဘုရား”

“နောင်တော်က အင်အားနောက်လိုက်သာတယ်”

“မှန်ပါ။ စဉ်းစားတော်မူပါ ဘုရား”

“ငရဲနှင့်ရင်းပြီး ရယူထားရတဲ့ထီးနှစ်းကို သွေးသံရဲရတိုက်ပွဲတွေ
နဲ့ ပါ မအပ်ချင်ဘူး”

“မှန်ပါ။ အရှင်မင်းကြီး သင့်သလို စီရင်ပါဘုရား”

“ဒီကိစ္စ ဓားချင်းလှုချင်း မပြောရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“ဒါက သံတမန်နည်းနဲ့ ကောင်းအောင်လုပ်ရမှာကွယ့်။ ဒါကြောင့်
လိုင်လူအများ ရို့သေလေးစားတဲ့ ပုံသဏ္ဌာမဟာတော်ရှိကို သွားပင့်ချော်”

“အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါ ဘုရား”

မကြောပါဘူး။ ဘုရင့်ခွဲနှစ်းတော်ကို အများကြည်ညိုလေးစား
ကြုံတဲ့ ပုံသဏ္ဌာမဟာတော်ကြွောက်လာတယ်။

“ဘယ်လိုအရေးကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ပင့်ရတာလဲ ဒကာတော်
ခွဲနှစ်းရှင်”

၃၂ * ဖော်ပြုပိုင်း(သန်လုပ်)

“မှန်ပါ ... ဘုရား၊ အချေးတော်ပေါ်လာပါ၍ အရှင်မြတ်ကို အာကိုးကြီးစွာ ပင့်ခေါ်ခြင်းပါဘုရား၊ အကြောင်းကတော့ နောင်တော်မင်းရှင် စောသည် ဘုရားတဗ္ဗားတော်ရဲ့ ခြွေနှစ်းရာဖလွှင်ကို တိုက်ယူရန် မန္တလေး ကနေ အလုံးအရင်းနဲ့ လာနေပါပြီဘုရား၊ ဘုရားတဗ္ဗားတော် လူသွားပါတွေ စစ်ပွဲအခြေအနေကြောင့် သေကျေပျက်စီးမှာကို မလိုလားပါဘူး ဘုရား”

“မှန်ပေပါ့ မင်းကြီး”

“ဒါကြောင့် အရှင်သူမြတ်ကြီးက ရာဇာမန်လုပ်လို့ နောင်တော် မင်းရှင်စောကို တွေ့ပါဘုရား၊ နောင်တော်တစ်ပါးတည်း ခြွေနှစ်းတော်ကို အရှင်ဘုရားနှင့်အတူ ကြွေရောက်တော်မှုခါ တိုင်းသူပြည်သားများ ထိတ်လန့်စီးခဲ့မှာစီးသောကြောင့် စစ်သည်ဆင်မြင်းများကို မခေါ်ခဲ့ပါနှင့်။ နောင်တော် ရောက်လာပါလျှင် ခြွေနှစ်းရာဖလွှင်ပေါ်မှာ မင်းအဖြစ်တင်မြောက်၍ ညီတော်က နောင်တော်မင်းကြီးထားရာနေရာမှာ နေပါမည်ဆိတဲ့အကြောင်းနှားလည်းလက်ခံအောင် ပြောကြားဖိတ်ခေါ်ပေးပါ ဘုရား”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု မင်းကြီး၊ ညီတော်နောင်တော်တို့ သင့်သင့်မြတ်မြတ်ရှိနေခြင်းဟာ ပြိုမ်းချမ်းရေးပါပဲ။ တစ်ခုတော့ ပြောပါရ စေမင်းကြီး၊ သင်ပြောတဲ့ကတိ စာည်ပါစေနော်”

“တည်ရပါစေမည် ဘုရား”

သည်နောက် မင်းရှင်စောတို့ ချိတ်က်စခန်းချုပ်အရပ်ကို ပုံသဏ္ဌာန်ကြွေလာတာဖြင့်တော့ စစ်သည်များက မေးလျောက်ကြတယ်။

“အရှင်ဘုရား ဘယ်အရပ်ကို ကြပါမည်လည်းဘုရား”

“ဒကာဗိုလ်မင်း ... ငါသည် ဘုရင်နရဘူးရဲ့တမန်ပါ။ ငါ မင်းတို့ရဲ့အရှင်သခင် မင်းရှင်စောနှင့် ထိုးရေးနှစ်းရေး စကားပါးသည်ကို ဆွဲ့ရန် လာတာပါ။ ဒါကြောင့် ငါကို ဒကာဗိုလ်မင်းရှင်စောထံမှာက် ပို့ဆောင်ပေးကြပါ”

ဗိုလ်မင်းက မင်းရှင်စောထံ ဝင်ရောက်တင်ပြတယ်။

“အရှင် ... အရှင်ခဲ့ညီတော် ပေါက္လာဘုရင် နရသူမင်းရဲ့ တမန်
ခဲ့တဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ထောင် ရောက်ရှိနေပြီး အရှင်နှင့် စကားပြောလိုပါသည်
ခဲ့ အရှင်”

“ညီတော် နရသူရဲ့ တမန်တဲ့လား”

“မှန်ပါ အရှင်”

“အကြောင်းထူးရှိပေမပေါ့။ ရှုံးတော်ကိုသွင်းပါ မိတ်မင်း”

မကြောပါဘူး။ ပုံသဏ္ဌာန်ထောင်ကို သင့်မြတ်သောနေရာမှာ
နှစ်ပြီး မင်းရှင်စောက လျှောက်ထားတယ်။

“အရှင်သူမြတ်သည် ပေါက္လာပြည့်ရှင် ညီတော်နရသူ၏ တမန်
ခဲ့ပါလား ဘုရား”

“မှန်ပါသည် ဒကာမင်းမြတ်”

“အကြောင်းရင်းကို သိပါရစေဘုရား”

“ပေါက္လာဘုရင် နရသူ၏ နောင်တော်ရင်းဖြစ်တဲ့ ဒကာတော်မင်း
ရှင်စောက အလုံးအရင်းနှင့် ပေါက္လာကိုချိလာသည်ကို ဘုရင်နရသူနှင့်တက္က
ဘားပြည်လုံး ကြားသိရပါတယ် ဒကာတော်”

“မှန်ပါသည် ... ဘုရား။ ညီတော် နရသူသည် ဖခမည်းတော်
ကျေးဇူးရှင် သာသနာပြုမင်းကြီးကို လုပ်ကြသတ်ဖြတ်ပြီး ပေါက္လာရွှေနှင့်ကို
အဓမ္မသိမ်းယူသည်ကိုက အလွန်ကို ရှင်းပျော်သည်ဘုရား။ ဒါကြောင့် ပေါက္လာ
သီးနှင့်ကိုသိမ်းပြီး ညီတော်ကိုနှင့်ချုပ်အတွက် ချိတက်ခဲ့ရခြင်းပါ ...
ဘုရား”

“ဒကာတော်မင်းမြတ် ... ယခုအခါ သင့်ညီတော် ဘုရင်နရသူ
သည် လွန်စွာနောင်တရပြီး မှားမှန်းကို သိနေပါပြီ ဒကာတော်။ နောက်
တစ်ချက်က ဒကာတော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဖက် စစ်ဆေးစစ်တို့က်လုပ်ကြလျှင်
လည်း အပြစ်မဲ့သည့် သတ္တဝါတို့ အကျိုးမဲ့ သေကျေပျက်စီး မျက်ဓည်ပေါက်
ကြီးငယ်ကျေမည်ကို သင့်ညီတော် ဘုရင်နရသူ နားလည်သိရှိနေပါပြီ။ ဘုရာ့၊
ဆန္ဒက နောင်တော်မင်းရှင်စောနှင့် စစ်လည်းမခင်းလိုပါ။ နောင်တော်ကြီးကို
ပေါက္လာရွှေနှင့်ကို အပ်လိုပါသဖြင့် အရှင်တစ်ပါးတည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ယုံ

၃၄ မောင်ဘုရိုင်(သန့်မျှ)

ကြည်စွာလိုက်ခဲ့ဖို့ ဒကာတော်မင်းရှင်တော် ကြွေရောက်လာ
ခဲ့ရခြင်းပါ ဒကာတော်”

“အရှင်ဘုရား”

“ပြောပါ ဒကာတော်”

“ပေါက္ခာထိုးနှင့်ကို အပ်လိုလျှင် ကျွန်ုပ် စစ်သည်မိုလ်ပါများနှင့်
ချီလာပါမည်။ ညီတော် လက်နက်ချုပြုး ကြိုရမှာ ထုံးတမ်းစဉ်လာ မဟုတ်
ပါလား ဘုရား”

“ဒကာတော် . . . ညီတော်နရသူနှင့် ဒကာတော်တို့သည်
စစ်ခင်း၍ အရှုံးအနိုင်ကြောင့် ထိုးနှင့်အပ်ရသည့်သတောက် ဆောင်လျှင်
ရာဇ်ဝင်မှာ အဆိုးနှင့်သာ ကျွန်ုပ်ရပါလိမ့်မည်။ ဘုရင်နရသူသန္တက စစ်ရှုံး
လို့ နောင်တော်ကို ထိုးနှင့်အပ်ရတာထက် ညီတော် နောင်တော်နှစ်ဦး
နှစ်ဖက် သင့်မြတ်နားလည်ချုပ်ခင်စွာဖြင့် နောင်တော်ရင်း မင်းရှင်တော်ကို
ကိုယ်တော်တိုင် လိုလိုလားလေး ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ။ နှင့်ပလွှာင်ထက် တင်ချင်
တာပါတဲ့။ နောင်တော်ရဲ စစ်သည်များ ပေါက္ခာကို မြှုပ်နှံစားဝင်လာပါက မြှုပ်သူ
မြှုပ်သား လယ်ယာကိုင်းကျွန်းလုပ်သူများ လန့်ဖျုပ်သွား၍ အုတ်အော်သောင်း
နင်းဖြစ်ပါမည်။ နှစ်ဘက်စစ်သည်များ မမျှော်လင့်ဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုပါ
လျှင်လည်း အမျက်နှာပါသ မာန်မာန်တို့နှင့် တိုက်နိုက်ပါကလည်း ရွာကျော်
မြှုပျက်ဖြစ်မှာ စိုးသည်ကြောင့် တပ်ကို အဝေးမှာထား၍ ကျွန်ုပ် မဟာတော်
နှင့် ယုံကြည်စိတ်ချွော လိုက်ခဲ့ပါရန် ပန်ကြားပါတယ် . . . ဒကာတော်”

မင်းရှင်တော် စဉ်းစားတယ်။ စစ်ပွဲဖြစ်ရင်တော့? ရွာကြပြီး မြှုပျက်
မှာပဲ့။ နှစ်ဘက် အသေအပြောက်များမှာပဲ့။ ပြီး ပုံးသက္ကမဟာတော်ကလည်း
သူတာဝန်ခံပါတယ်လို့ ပြောနေတော့ . . .

အမတ်စစ်သူကြီးများနဲ့တိုင်ပင်ပြီး မှာစရာရှိတာမှာလို့ ညီတော်
ကိုလည်း ယုံကြည်၊ ပုံးသက္ကမဟာတော်ကိုလည်း ယုံကြည်လေးစားလွန်း
လို့ . . .

ကိုယ်ရဲတော်မပါ၊ အဖော်မပါ၊ ပုံးသက္ကမတော်နဲ့ ပုဂ္ဂရီ နရသူရှိရာ
ကို လိုက်ခဲ့လိုက်တယ်။

ပုဂံရွှေနှင့်ရှိရာလမ်းကိုရောက်တော့ စစ်သည်မို့လိပ်ပါတိုက ပုံသက္က
မြင်းရှင်စောကို အရိအသေပြုကြတယ်။

ဘုရင်နရသူက ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်တယ်။

မင်းရှင်စောက ပြတ်သားတိကျြဴး စိတ်ရင်းကောင်းမှန်းသိလို့
မြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုကန်တော့ကြတယ်။

လက်ရှိတုရင်နရသူက ရွှေနှင့်အတင်ဝကန္တ နောင်တော်နှင့် ပုံသက္က
ဟာထောင်ကို ဦးဆောင်ရှိနိုးကန်တော့တယ်။

“မင်းကြီး”

“ဘုရား ...”

“သင့်အလိုတော်အတိုင်း ကျွန်ုပ် သင့်နောင်တော် မင်းရှင်စောကို
ဘုံပါတည်း ခေါ်လာပါပြီ။ သင့်ကတိအတိုင်း နှင့်တော်မူ ...”

“မှန်ပါ။ စိတ်ချယ်ကြည့်တော်မူပါ ဘုရား”

“နောင်တော် ... ကျွန်ုပ်ခုံသာလို့ မာတော်မူပါသလား ဘုရား”

“ညီတော်နရသူရဲ့ ပိုသသော မေတ္တာကြောင့် ကျွန်ုပ်ခုံသာပါတယ်။
အဲတော်ရော ကျွန်ုပ်ခုံပါရဲ့လား”

“ခုံကြောင်းပါ ... နောင်တော်၊ နောင်တော်ဘုရား ... ညီတော်
သည် ဖပြုအပ်သည့်အမှုကို ပြုခဲ့မိသည့်အတွက် လွန်စွာနောင်တရိုကြောင်း
ကို နောင်တော်။ ဒါကြောင့် ယနေ့ယခုအချိန်ကစ၍ ဟောဒီ ပုဂံရွှေထိုးခြေ
အေးနှင့် ရာဇ်လွှာင်ကို နောင်တော်ရှင်ဘုရင်ပြု၍ အုပ်စိုးတော်မူပါ။ ညီတော်
ဘုံတော့ နောင်တော်သင့်သလို့ စိရင်တော်မူပါရန် ပုံသက္ကမဟာထောင်ကို
သက်သေထား၍ တင်လျောက်ရပါသည် နောင်တော်”

နောင်တော်မင်းရှင်စောဟာ ညီတော်နရသူရဲ့စကားကိုကြားတော့
ဒီလိုတော့လည်း တိုညီတော် လိုမှာရေးခြား ရှိနေပါကလား။ နောင်တော်ကို
အရိုက်အရာထားဖို့ နားလည်နေပါကလားဆိုပြီး အားရကျေနှင်းတော်မူ
ဘယ်။

ပုဂံရာဇ်လွှာင်မှာ တရားဝင်နှင့်စံမည့်သူကား နောင်တော်ရွှေနှင့်
မင်းရှင်စောဖြစ်ပါကြောင်း ပြောကြားပြီး မစဲလာချိန် နှုန်းကိုမှုပ် ဖညာရှိ

၃ * ဖောင်ညီဖိုင်း(သန်လျှေ)

ပရောဟိတ်များနှင့် တရားဝင်အပ်လို့ မင်းအဖြစ် ရိုသေသမှုပြုကန်တော့ကြတယ်။

ကြားကြားသမျှ ရဟန်းရှင်လူ မင်းပရိသတ်တိုကလည်း ညီတော်နောင်တော်နှစ်ပါးကို ကြည်ညိုအားရ ဝင်းပြောက်ဝင်းသာဖြစ်ကြတယ်။

ညီတော်နရာသူကိုလည်း တော်ပါပေရဲ့လို့ ချီးကျူးကြတယ်။ နောင်တော်ညီတော်နှစ်ပါး စားတော်တည်ပြီး ရွှေရေးကို ဆွေးနွေးကြတယ်။

နောင်တော်အလိုက်ရှုံးများကို ရာထူး၊ ရာခံများပေးအပ်ဖို့လည်း လျှောက်တင်တယ်။

နောင်တော်ကိုလည်း အချိန်ရှိသမျှ ရိုသေစွာ စောင့်ရှောက်ဆက်ဆံ့ခဲ့တယ်။

ညာရောက်လျှင် သုံးဆောင်ဖို့ သောက်တော်ရော အချို့ရည်နှင့် သစ်သီးစားဖွယ်များကိုလည်း စက်ရာဆောင်စားပွဲပေါ်မှာ ထားပေးခဲ့တယ်။

မင်းရှင်စောကလည်း နက်ဖြန်ကျမှ လိုအပ်သည်များကိုစိရင်မယ်လို့ပြောပြီး စက်ရာခန်းကို ဝင်ခဲ့တယ်။

အိပ်ရာဝင်ခါနီး သောက်တော်ရောတစ်ခွက်ကိုသောက်လို့ အိပ်ရာဝင်လိုက်ချိန်မှာပဲ ...

မူးဝေနောက်ကျို စူးရှုနာကျင်ကာ အကြောများဆိုင်းပြီး အော့အန်လဲကျ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။

နှုန်းရှိုးသောက်တော့ ရှင်ဘုရင်မင်းရှင်စော အဆိပ်သင့်သေသည် အကြောင်းကို သိပြီး ...

တစ်နှစ်းတော်လုံး တုံ့နှုန်းလျှပ်ချောက်ချားကြလို့။ ဒါဟာ လူယုတ်ကြမ်း နရသူရဲ့လက်ချက်ဆိုတာကို သိသွားကြတယ်။

မင်းရှင်စောရဲ့ တပ်တွေ့လည်း သူ့သခင် လုပ်ကြခဲ့ရလို့ နတ်ဆာစံပုန်းသိကြရော ပုဂံပြည်ကိုတိုက်ဖို့လာခဲ့ပေးမယ့် ခေါင်းဆောင်အရှင်သခင် ပရှုတော့ အားကိုးရာမဲ့ပြီး အရှုံးချွဲပြန်ခဲ့ရတယ်။

ဘုရင်မင်းရှင်စော အဆိတ်သင့်လို့ နတ်ချွာစံမှန်းကြားသိရရော သေကူမဟာထောရ် နှင့်တော်ထဲ ပျက်စီမျက်နှာပျက်နဲ့ ရောက်ချလာပါရော အောင်ဗျာ

စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ မဟာထောရ် တစ်ကိုယ်လုံးတိုန်နေတယ်။

“ဒကာမင်းကြီးနရဘူး”

“ဘုရား . . .”

“သင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ နရဘူး။ ဒကာ ကျွန်ုပ်ကိုပြော သံတုန်းက နောင်တော်မင်းရှင်စောကို နှင့်တင်မည်လို့ပြောပြီး အခု ဘာ အကြောင့် သင်လုပ်ကြရတာလဲ နရဘူး ဟင် . . .”

“မှန်ပါ ကိုယ်တော်။ ကိုယ်တော်ကို ကတိပေးထားခဲ့တဲ့အတိုင်း နောင်တော်ကို နှင့်တင် ရာဇ်လွှာင်ပေါ် တင်ပေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ နောက်ပိုင်း အဆိတ်ခတ်လုပ်ကြရတာသည် အရှင့်ကိုပေးသည့်ကတိနှင့် ဘာမှမဆိုင်ပါ ကိုယ်တော်”

“ဒကာနရဘူး . . . သင် ကျွန်ုပ်ကို လှည့်စား အရှုံးလုပ်လိုက်တာ ပဲ။ သင်ဟာ ကျေးဇူးရှင် ဖေမည်းတော်ကိုလည်း လုပ်ကြသတ်ဖြတ်ခဲ့သလို နောင်တော်အရင်းကိုလည်း ဘုန်းကြီးရဟန်း ကျွန်ုပ်ကို ခုဝံးလုပ် လှည့်ဖြားပြီး လုပ်ကြတယ်။ မင်းရှင်စောဟာ ကျွန်ုပ်ကိုယ့်ကြည်ပြီး လိုက်ခဲ့တာ။ ခုတော့ မင်းရှင်စောရော၊ ကျွန်ုပ်ရော အဖြစ်ဆုံးတွေ ကြောရပါပြီကော . . . နရဘူး”

“အရှင် . . . နေသာသလို နေပါလေ။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့်ကတော့ ငရဲနှင့်ရင်းပြီး ရယူခဲ့ရတဲ့ ရာဇ်လွှာင်ပါ။ မည်သူ့ကိုမှ အသာတော်ည် မပေးအပ်နိုင်ပါဘူး ဘုရား။ သို့သော် အရှင့်ကိုတော့ ကြည့်ပါမယ်အရှင်”

ပုံသဏ္ဌာန်ထောရ် ရက်စက်ကြိမ်းကြုတ် သစ္စာမန္တာ ကတိမတည်။ ခေါ်မကြောက်တဲ့ မင်းဆိုးမင်းညှစ်ရဲ့နှင့်တော်ထဲကနေ စိတ်မကောင်းကြီးစွာနဲ့ ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။

သည်နောက် မင်းဆိုးမင်းညှစ်ရဲ့တဲ့ နိုင်ငံတိုင်းပြည်မှာ ဖော်ထို့ထို့ သီဟိုင်ကျွန်းကို ကြွေသွားတော့တယ်။

၃၁ * ကောင်ပြုပိုင်(သန်လုပ်)

တိုင်းသူပြည်သားများလည်း နရဘူရဲ ရက်စက်မှုကြောင့် မျက်ရည်
ပေါက်ပေါက် ကျွဲ့ကြရတယ်။

အမျိုးချိုး တိုင်းသူပြည်သားတွေကို ခိုင်းတယ်။ မလိုရင် သတ်ပစ်၊
ထောင်ကျဉ်းချုတယ်။

သန်စွမ်းကျန်းမာတဲ့ ရဟန်းတို့ကို အဓမ္မလူထွက်စေပြီး စစ်မှု
ထမ်းစေတယ်။

အဲဒါ ရဟန်းသံယာတွေက သက်န်းချွတ် လူမထွက်ချင်ကြဘူး။
သို့သော် နရဘူရဲ အဓမ္မပြုမှုကိစိုးချုပြီး သီဟိုင်ကျန်းကို ပြောကြတာ။

ပုဂံ(ပေါက်)ပြည်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာရဟန်းအိုကြီးတွေမျှသာ ကျို့ရစ်
ခဲ့တယ် နောင်တော်။

အချို့တိုင်းသူရွာသားတို့လည်း ကြောက်လန္တပြီး တခြားတစ်ပါး
မွန်တို့ရှာအရပ်ကို ပြောင်းကြပါရော်။

ရှင်ဘုရင်က အဓမ္မသမား လူရမ်းကား တရားမဲ့မင်းဆိုးမင်းညွှန်
လော်။

အဖကိုသတ်တယ်။

အစ်ကိုသတ်တယ်။

ရဟန်းကိုလိမ့်တယ်။

ရဟန်းတွေကို နှိမ်စက်တယ်။

တိုင်းသူပြည်သားအပေါ် ရက်စက်ကြမ်းကြုတယ်။ ရှင်ဘုရင်
မကောင်းတော့ မင်းမှုထမ်းများက သာဆိုးရဲကြတာပေါ့။

ဇားပြတိက်လည်း ရှင်ဘုရင့်လူတွေပဲ့။

လူယက်အနုကြမ်းစီး လူသတ်လည်း ရှင်ဘုရင့်လူပဲ့။

ဘူးများသားမယားဖျက်ဆီးလည်း ရှင်ဘုရင့်ဆွဲမျိုးနဲ့ ရှင်ဘုရင့်
လူယုံတွေပဲ့။ ဘယ်ဘူး မဖွင့်မပြောရဘူး။

ကြည့်စမ်းပါ နောင်တော်ရယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ခမည်းတော်လက်ထက် ကုလားမင်းက ဆက်သတဲ့ ပဋိကွာရား
ဆုံးသမီး၊ အလောင်းစည်သူမင်းခဲ့ မိဖုရားပါ။ မင်းရှင်တော်လည်း ကုလား
ဆုံးသမီးကို မကြည့်ခဲ့ဘူး။

အခု နရသူက သူရှင်သူရှင်ဖြစ်နေခဲ့မှာ ကုလားမင်းသမီး ပဋိကွာရား
က အရှိအသေမပြုလား၊ မချဉ်းကပ်ရလားဆိုပြီး သူသတ်တွေနဲ့ ကွပ်မျက်
လိုက်ပါရောဥျား။

ကုလားမင်းသမီးခများ လင်တော်မောင် အလောင်းစည်သူမျက်နှာ
နဲ့ နေရတာသပါ။ အခု သေပြီ။

အဲဒီအကြောင်းကို ကုလားပြည်က ကုလားမင်းကြီးကြားရော
အမျက်အိုသ ခြောင်းခြောင်းထွက်ပြီး ကုလားသူရဲကောင်းရှစ်ယောက်ကို
လုပ်ကြဖို့ လက်နက်တွေနဲ့ ဇော်တိလိုက်တယ်။

ကုလားသူရဲကောင်းရှစ်ယောက်က ဘုရင်နရသူရှိရာ နှစ်းစက်ရာ
ထဲကို ညာဘက် လျှို့ဝှက်ဝင်ရောက်ပြီး ဓားတိုးဓားရှည်လက်နက်တွေနဲ့
ထိုးခုတ်သတ်လိုက်တာ ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေရောဥျား။

သင်းလို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ဘုရင်သေတာကို နတ်ရွှာစံ
တယ်လို့ မပြောချင်ဘူးဥျား။

ကုလားသူရဲကောင်းတွေက အစောင့်တွေကိုသတ်ပြီးမှ ဘုရင့်စက်
ရာခန်းကိုဝင်ပြီး မေးသတ်သတဲ့။

နရသူကိုသတ်ပြီးနောက်မှာ ကုလားသူရဲကောင်းရှစ်ယောက်က
ပြန်မူတပ်တော်သားများထံမှာ အညံ့မခံကြဘူး။

သူတို့အရှင်သခင် ကုလားမင်းက ပြောသကိုး။

“သူရဲကောင်းတဲ့ ... ငါသမီး ပဋိကွာရားကို ရက်စက်စွာသတ်တဲ့
ဘုရင်နရသူကို မင်းတဲ့ ရက်စက်စွာ ပြန်သတ်ခဲ့။ မင်းတို့လည်း ပုဂံကနေ
ပြေးလိုလွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ နရသူကိုသတ်ပြီးရင် မင်းတို့ရှစ်ယောက် ကိုယ့်
ကိုယ့်ကိုယ် သတ်သေအဆုံးစီရင်ကြ”

ကုလားမင်းပြောသည့်အတိုင်းပါပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေ
သွားကြလေရဲ့။

၄၀ * ဖော်ပြုပိုင်(သန့်လျှိုင်)

ဒါကြောင့် ကုလားသတ်လို့သေတဲ့ပင်းမို့လို့ ကုလားကျမင်းလို့
နောင်အခါ ခေါ်ကြတာပဲ နောင်တော်ရေး

ငါ့ကိုယ်တဲ့ အထင်ကြီးနေတာ လူကြမ်းနရဘူပဲ။

ပါးစပ်ထဲမှာ အာဏာရှိနေတာ နရဘူပဲ။

အာဏာကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်တာက သူ့လူပါးကွက်
အာဏာသားတွေပဲ။

နှစ်နိုင်ငံ ချစ်ကြည်ရေး သူနားမီလည်ဘူး။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု
အလေးအထားဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးအမည်တပ်
ပြီး ...

အဖကို သတ်တယ်။

အစ်ကိုကို သတ်တယ်။

အဖော့မယားကို သတ်တယ်။

ရဟန်းတွေကို တော်ကားတယ်။

တိုင်းသူပြည်သားကို စောင့်ရှောက်ရမည့်အစား အာဏာနဲ့ နိုင်လို
မင်းထက် ပြုမှုအုပ်စီးခဲ့တယ်။

အဖနဲ့အစ်ကိုကိုသတ်ပြီးမှ သင်းက နောင်တရလာတယ်။ ဒါကြောင့်
'မွှေ့ကြီး' ဆိုတဲ့ ကောင်းမှုတော်စေတိကို တည်ခဲ့ပေမယ့် ...

ငါ့အပြစ်တွေကို နတ်သိကြားများက လက်ခံပါမလား။ ဖယ်ရှားပေး
ပါ့မလားဆိုတဲ့ စိုးမိမိကြောက်လန်းမှုနဲ့ ကောင်းမှုတော်ကြီးကို အပြီးမတည်
နိုင်ခဲ့ဘူး။

[၇]

□

အဲဒီမင်းဆိုးမင်းညှစ် နရသူက သေရမှာတော့ ကြောက်သားဖျူ။
ပြီ ... ခွဲနှစ်းစည်းစိမ့်ရဲ အရသာကို ခံစားသိရှိနေရတော့ ခွဲနှစ်းစည်း
ခဲ့ကို မစွဲနှစ်ချင်ဘူး။

ဟေားမမိသုံးများစွာနဲ့ ပျော်ပါးရတဲ့အရသာကလည်း နောင်ဘဝ
သွော်မှုရမှာမို့ အသက်ရည်ချင်တယ်။

အသက်ရည်ဆေး အလိုရှိတယ်။

ဒါနှင့်အတူ သူ့ဝန်းကျင်မှာ မလိုသူရန်သူတွေ ရှိနေမှန်းသိလို့
ဘယ်သိမှုဆေးများရရင် လိုချင်တယ်။

ဒီလို မျှော်လင့်တောင့်တ စိတ်ကူးယဉ်နေတုန်းမှာပဲ ခွဲနှစ်းတော်
ခဲ့ကို ရှင်မထိုးဆရာတော် ကြွလာတာပဲ။ သူ့နှစ်းတော်ထဲ ရှားရှားပါးပါး
ကြွလာတာရယ်။

“အရှင်ဘုရား ... မည်သို့သောကိုစွဲနှင့် ကြွရောက်လာပါသနည်း
ဘုရား”

“မင်းကြီး ... ဝါသည် သိမှုဆယ်ပါးပြီးစေမည့် ပြဒါးတတ်လုံးကို
ခဲ့နပါတယ် ... မင်းကြီး”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၄၂ * ဟန်မြိုင်(သန်ရှင်)

“အရှင် ... သီချိဆယ်ပါးပြီးမြောက်သည့် တော်လုံးဆိတာ အမှန် တကယ်ရော ရှိပါခဲ့လားအရှင်”

“ဟောဒီမှာကြည့် ... မင်းကြီး။ ဒါ ငါတို့ရသည့် ပြဒါးတော်လုံးပဲ။ အခု ပြီးပြည့်စုတဲ့အသံ မိန္ဒအဆင့်ရောက်ရင် ခွဲလိုဒွာ ငွေလိုဒွာ တော်ပြီး အသက်ရှည်လို့ မြေလျှို့မိုးပုံနိုင်ခြင်း သူတစ်ထူးစိတ်ဖြင့် ကြေစည် နေသည်ကို အလိုလိုသိခြင်းစတဲ့ လက်ပဲလက်ယာလမ်း သီချိတွေရလာလို့ ပဟု။ အခု အဲဒီအဆင့်ကိုရောက်ဖို့ အနည်းငယ်ပဲ လိုအပ်နေတယ်”

“အရှင်ဘုရား”

“ပြောပါ ဒကာရေမြောရှင်”

“အဲဒီတော်လုံးကနေ သီချိဆယ်ပါး အမှန်တကယ် ရရှိပါမယ်”

“ရမယ်”

“ဒါဆို ဘုရားတပည့်တော် ဘာများကူညီရမှာပါလဲဘုရား”

“ငါ ... ခွဲလိုတယ် ရေမြောရှင်။ ဟောဒီ ပြဒါးတော်လုံးက ဇူ အလွန်စားတယ်။ ခွဲကျွေးလို့ (၄) ကြိမ် မိုးပေးပြီးရင် သီချိမြောက်ပါပြီ ဒါကြောင့် ဒကာရေမြောရှင်ထံက ခွဲများအလှုံးဖို့ ကြွေဥံရတာပါ ... ဒက တော်”

“အရှင်ဘုရား ...”

“ပြော ...”

“ခွဲပေးပြီးမြောက်တဲ့အဆင့်ရောက်ရင် တပည့်တော်ကို ဘယ်လို့ များ ကျေးဇူးပြောပါလဲဘုရား”

“တစ်အချက် ... ဒကာနှင့်တော်မှာရှိသမျှ ကြေးကိုအရည်ကျိုး ဟောဒီပြဒါးတော်လုံးနဲ့ထိရင် ခွဲဖြစ်ရမယ်။ ကျူပ် ပေါက္ဗာတစ်ပြည်လုံး ခွဲမိုးကြီးချာသကဲ့သို့ ကျူပ် မ၊ စသွားမှာပါ။ မင်းကြီးကိုလည်း အသက်ရှည် အောင် ချမ်းသာအောင် ကျူပ် ဒီတော်လုံးနဲ့ လက်ပဲလမ်း ဆေးဝါးစိန် လုပ်ပေးမှာပါ ... မင်းကြီး”

“မှန်ပါ ... ကြားရုံမျှနဲ့ပင် ဝါးမြောက်လျှပါပြီ ဘုရား။ အရှင် အဂိုရတ်ကိစ္စကလည်း ရွှေနှင့်တော်ဘွဲ့အောင် သတင်းပြန့်လှပါတယ် အား ဒါကြောင့် အရှင်လိုသမျှ ရွှေနဲ့ငွေကို ဘုရားတဲ့ပည့်တော် လျှပါမည် အား”

ဒါနဲ့ ပေါ်ဖြည့်ရှင် ဘုရင်နရသူက ဘုရင်ဘဏ္ဍာတိုက်ရွှေတွေ ထုတ်ထုတ်ပြီး လျှော့တော့တာပဲ။

ရှိသမျှရွှေတွေလည်း ပြဒါးဓာတ်လုံးကိုကျွဲ့၊ ရထားတဲ့ ရှေးပေါ့ အချဉ်ခည့်နဲ့ ဓာတ်လုံးကို စိမ့်ပါသော်လည်း ဓာတ်လုံးက အသံစိန္တ သာအဆင့်ကို မရဘူးဖြစ်နေတုန်းပဲ။

ရှင်မထိုးထင်တာက ရွှေမဝသေးလိုထင်ပြီး ဘုရင်ထံရွှေတွေကို ဘုရင်ခါတလဲလဲ အလှော့ခံပြီး ကျွဲ့လိုက်တာ။ ဘယ်လိုကြောင့် ပြီးမြောက်တဲ့ ဆင့်ကို မရပါဝါမဲ့။

ဓာတ်လုံးမအောင်မြင်ပဲ ...

ရွှေပေးတဲ့ဘုရင်နရသူလည်း ရှိသမျှရွှေကို ...

ရှင်မထိုးကို အားကိုးယုံကြည့်ကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့လင်မယား ဖော်အဝင် ဘူးငွေးတွေလည်း ရွှေပေးလျှောင်းမွဲ့။

ပြောရရင် ... နောင်တော်ရယ်။

အဂိုရတ်ဆရာတော် ရှင်မထိုးကိုမြင်ရင် ရွှေအလှော့မှာစိုးလို့ အချို့ အွှေ့ပုန်းကြတယ်။

“ရှင်မထိုး ကြလာနေပြီဟေ့”

“ဟုတ်လား ... ကိုရင်ဆုံး ဘယ်နားရောက်နေတုန်းတော်”

“ရှောင်ကြဟဲ့ ... ပုန်းကြ”

“မြန်မြန်မွဲချင်ရင် ရှင်မထိုးစိုးရုံကိုဘွားနော်”

“ဟာဗျာ ... ဖဲ ... ဖဲ ... နိမ့်တ်မရှိနမာမရှိဗျား ...”

“ရှင်ဘုရင်ကလည်း ရွှေမလျှော့တော့ဘူးတဲ့ပဲ”

“မယုံတော့ဘူးလော့ပဲ”

“ရှင်မထိုး ရူးများနေရော့လားပဲ”

၄၄ * ဖောင်သိမ္မီး(သနပျို့)

“သူရူးတာ အရေးမကြီးဘူး၊ ရှင်ဘုရင်ကိုသွားလိမ့်တာ မလွယ်ဘူးဘုံ”

ဘုရင်နရသူကလည်း သိဒ္ဓဆယပါးပြီးတဲ့ ပြဒါးရှင်လုံးနဲ့ အတူရောက်လာမည့် ဆရာအရှင် ရှင်မထိုးကို နေ့စဉ်မျှော်တယ်။

ရှင်ဘုရင်ပိုင်ခွဲလည်း ကုန်ပြီလေ။ သို့သော် ပြဒါးဓာတ်လုံးနှင့် ဆရာတော်ရှင်မထိုး ပေါ်မလာသေးဘူး။

“အမတ်ကြီး”

“ဘုရား . . . ”

“ရှင်မထိုးဆရာတော် နှစ်းတော်ကို မကြွဲလာ ကြာပါရောလား”

“မှန်ပါ။ အိုးရတ် အလုပ်များနေထာင်ပါဘုရား”

သို့သော် ဘုရင်က အထင်တစ်မျိုး၊ ရှင်မထိုး ပြဒါးလုံးအောင်ပြီး အဝေးကိုပြေးလေရှေ့သလား သံသယက ဝင်နေတယ်။

“အမတ်ကြီး”

“ဘုရား . . . ”

“ဆရာတော်ရှင်မထိုးရဲ့ ဖို့ရုံကို အမြန်သွား၊ အကျိုးအကြောင်းပေး၊ ကျွန်ုပ်ပေးထားသည့်ခွဲလည်း မနည်းဘူး၊ ဓာတ်လုံးရဲ့အဆင့် ပြီး မြောက်ရင်လည်း ခွဲနှစ်းတော်ကို ကြွဲတော်မှုပါလို့ သွားလျောက်ချေဟဲ့”

“အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါဘုရား”

အမတ်ကြီးလည်း နောက်ပါလက်သားအချို့နဲ့ ရှင်မထိုးရဲ့ဖို့ရုံကိုရောက်တော့ . . .

ရှင်မထိုးဟာ ရောက်သီးရည်များညှစ်ပြီး ပြဒါးလုံးကို လောင်းနေ၊ စိမ့်နေတာကို မြင်ရတယ်။

အမတ်ကြီးနဲ့ နောက်လိုက်များက ရှင်မထိုးကို ရို့သေစွာ ရှိနိုးကြတယ်။ ဒါနဲ့ ဆရာတော်ရှင်မထိုးက မေးတယ်။

“အမတ်ကြီး . . . ”

“ဘုရား”

“ဘာကိစ္စရှိလို ဖိရတိ လိုက်လာကြသတူး”

“မှန်ပါ ... ကိုယ်တော်၊ အရှင်မြတ်ကြီးက တတ်လုံးရဲ့ နောက်အဆင့် အောင်မြင်ပြီးမြောက်ခဲ့ရင် ရွှေနှစ်းတော်ကို ကြွဲဖို့ လာရောက်ဆွောက်ထားရခြင်းပါ ဘုရား”

“အီမံး ...”

ရှင်မတီးက အချဉ်ရည်တွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးနဲ့ တတ်လုံးကို ဆောင်းနေတုန်း၊ စိမ်နေတုန်းပဲ။

“ကိုယ်တော် ...”

“အီမံး ... ငါလည်း နောက်ဆုံးအဆင့်ကို ကြိုးစားနေတုန်းပါပဲ အမတ်ကြီး။ ကြည့်ရတာ ရွှေမာဝလိုများလား မသိဘူး။ နောက်ဆုံးအဆင့်ဘာ တန်နေတယ်”

“သီခိုက်မြောက်စာတ်လုံး မဖြစ်သေးဘူးပေါ့ဘုရား”

“အီမံး ...”

“ဘာများလိုနေသေးလိုပါလဲ ဘုရား”

“ရွှေထပ်ကျွေးရင် အောင်မယ်လိုထင်တယ်။ မင်းကြီးကိုပြောလိုက်ခဲ့ ... အမတ်ကြီး”

“ဒီတစ်ခါ ရွှေလိုအပ်သမျှကျွေးရင် အောင်မြင်မယ်လို ပြောနိုင်ပါဖြူလား ဘုရား”

“ဖြစ်နိုင်ပါပြီ”

“ဒါဆို ... မင်းကြီးကို ပြန်တင်လျှောက်လိုက်ပါမယ် ဘုရား”

အမတ်ကြီးက ရှင်မတီးရဲ့ အဂ္ဂရတ်အလုပ်ရုံကနေ ပြန်လာပြီး ဘုရင်နရောက်ကို တင်လျှောက်လိုက်တယ်။

“အမတ်ကြီး ... ဒီတစ်ခါ ရွှေကျွေးပြီးရင် ဘူးစာတ်လုံးဆယ်ပါး သီခိုပြီးမြောက်သည့် အဆင့်ရောက်တာ ကျိန်းသေမလား”

“မှန်ပါ ... ရှင်မတီးကတော့ ဖြစ်နိုင်ပါပြီလို ပြောကြောင်းပါ ဘုရား”

၄၆ * တောင်ညိုင်း(သန်ရူး)

“ကောင်းပြီ။ နောက်ဆုံးအကြိမ်အနေနဲ့ ကျွန်ုပ်လိုအပ်တဲ့ ခြေကို
ပေးလိုက်မယ်။ ဒါ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲလို့ ပြောလိုက်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှ ပြီး
ပြောက်ရင် ...”

အဲဒါ ဘုရင်နရသူက နောက်ဆုံးရွှေကို ပေးလိုက်တယ်။

ရှင်မထိုးကလည်း ရွှေကျွေးနိုင်ရင် ပြီးပြောက်မယ်ထင်ပြီး ရှင်ဘုရင်
ပေးတဲ့ ရွှေ တာတ်လုံးကျွေး၊ (၁၀၈) မီးလည်း ထိုးပြီးပြီး။

တာတ်လုံးက ပြုဒါးလုံးအဆင့်နဲ့ သိပ်သည်းနေပြီ။ အဲဒါ အချို့ရည်
အမျိုးမျိုးနဲ့ စိမ့်သည့်တိုင် ပြုဒါးတာတ်လုံးက ထူးခြားသည့်အစွမ်းသတ္တိ လုံးဝမျှ
တော့။

ရှင်မထိုး ချွေးပြန်လာပြီ။

သူ ဘာလိုနေလိုများလဲ။ ပေါ့တွေကို ပြန်ကြည့်လည်း အွှေ့မှ
အဆင့်အကြောင်း မတွေ့ရဘူး။

ချို့ရည်နဲ့ စိမ့်ရမည်ပဲ သိရတယ်။

ဒီမှာပဲ ပေါ်လှုံးရွှေနှင့် ဘုရင်နရသူများအမတ်ကြီး ရောက်လာပြီး
ဖော်ရော့။

“ဆရာတော်”

“အီမံး ... ပြော ... ဒကာ”

“တာတ်လုံးပြီးပြောက်အောင် မြင်ပါပြီလား ... ကိုယ်တော်”

ရှင်မထိုး ပြောနိုရာ နှုတ်ဆွဲ့နေတယ်။

“မင်းကြီးက အမြန်သိချင်နေပါပြီ ကိုယ်တော်”

“ဟူး ...”

ရှင်မထိုး သက်ပြင်းချုပြုး တာတ်လုံးကိုကြည့်လို့ ခေါင်းတည်းတည်း
လုပ်နေတာပြုပြီး အမတ်ကြီးသဘောတော့ ပေါက်နေပါပြီ။

“ဒကာအမတ်ကြီး”

“ဘုရား”

“မင်းကြီးကိုပြောလိုက်။ လုပြုဒါးတာတ်လုံး အသံပိန္ဒရသအဆင့်
မရောက်တော့ဘူး”

“ဘာကိုဆိုလိုတာပါလ ဘုရား”

“င့်တော်လုံးဟာ သီန္တ(ဝဝ)ပါးဝင်တဲ့အဆင့်ကို မရဘူး”

“ဟင် ...”

“ဒါ ဆက်ပြီး ကြိုးစားနေတယ်။ အောင်မြင်ခဲ့ရင် ခွဲနှစ်းတော် ဒုံးစွာကြွေ့မယ်လို့ ပြောလိုက်”

ရှင်မထိုးပြောတဲ့အတိုင်း ဘုရင်နရသူကို လျှောက်တင်လိုက်ရော်။ အသုံး အမျက်နှာတော် ခြောင်းခြောင်းထွက်တော့တာပဲ။

ဒါ ... သူလိုရှင်ဘုရင်ကို လိမ်ပြီးရွှေတွေယူတာ။

ဇာတ်လုံးကို ရွှေကျွေးတာရော် ဟုတ်မှုဟုတ်ခဲ့လား။

ပါလိုဘုရင်ကို သူက အကဲစမ်းတာကိုး။

ခုတော့ င့်မှာရှိတဲ့ရွှေတွေ ကုန်ပြီ။ ရှင်ဘုရင်တောင် ရွှေမရှိတဲ့ ဘုရင်ဘဝကို ရောက်လှနိုးနီးဖြစ်နေရတာ ဒီအိုရတ်ရူး ရှင်မထိုးကြောင်း။

“အမတ်ကြီး”

“ဘုရား ...”

“စစ်သူကြီးများ၏သွား။ ရှင်မထိုးကို စစ်ဆေးပြီး တစ်ကျောင်းလုံးကို ရှာ့၊ ဒါ မယုံတော့ဘူး။ သူတော်ပည့်ကျော်စွာနဲ့ မယ်သော်တာကိုများ ခွှေတွေ ပေးရော့လား။ အသေအချာစစ်ဆေး။ မှန်မှန်ကန်ကန် မပြောနိုင် ခင် ရှင်မထိုးရဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို စားနဲ့ဖောက်ပြီး ပြစ်ဒဏ်ခတ်စေ”

ရှင်ဘုရင်အမိန့်အတိုင်း ရှင်မထိုးခဲ့ကျောင်းကိုရော ကျွန်တော်နဲ့
မသော်တာရှိရာကိုပါ ရောက်လာစစ်ဆေးကြတယ် နောင်တော်ရယ်။

“ကျော်စွာ ...”

“ဘုရား ...”

“မင်းတို့လင်မယားက ရှင်မထိုးခဲ့ တပည့်အရင်းအချာတွေဆို
ဟုတ်သလားဟော ကျော်စွာ”

“မှန် ... မှန်ပါ ဘိုးဘိုးကြီးခင်ဗျား”

“မင်းတို့ကို မင်းတို့ဆရာတော် ရှင်မထိုးကရော ခြေစင့်စများ
ထောက်ပံ့ပေးကမ်းတယ်ဆို ကျော်စွာ”

“မဟုတ်ရပါဘူး ဘိုးဘိုးရယ်။ ဘဘုန်းက ပေးဖို့နေနေသာသာ
ဘုရားကျွန်တော်မျိုးတို့ကသာ ဘဘုန်းလိုအပ်တဲ့ခြေကိုယုဗျားရင်း ဘူးကြောယ်
ဘဝကနေ ဆင်းရဲသား သူရင်းငှားဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတာပါ ဘိုးဘိုးရယ်”

“ဟုတ်ခဲ့လား ကျော်စွာနဲ့ မယ်သော်တာ။ နှင့်တို့လင်မယား
ရှင်ဘုရင်ကို မညာနဲ့နော်။ ညာရင် ပေါ်ပေါက်ရင်သော်တော် နားလည်လား”

“မထုပါဘူးဘိုးဘိုးရယ်။ ကျိုန်းပံ့ပါတယ် ဘုရား”

“မိုလ်မင်းတို့ အိမ်အနှံရှာကြစမ်းဟေ့”

တစ်အိမ်လုံး အနှံရှာကြတယ်။ ကျွန်တော့သားငယ်လေးကလည်း ဆူးက်လို့ ငိပ်ဖော်တော်ရယ်။ တစ်အိမ်လုံး ဘုရားစင်ပေါ်က ညျှော် ဆုံးသာမက၊ ဖျာကြားဆန်တောင်းကြားပါမကျွန် ဘုရင့်အမှုထမ်းတွေ ပို့စိပ်တို့ကိရှာကြတာပါများ။

အချို့က ဖြေကြီးကိုစူးထိုးပြီး ရှာကြသေးရဲ့ခင်ဗျာ။

“ဘယ်နှယ်တုံး မိုလ်မင်း”

“မတွေ့ပါဘူး အမတ်ကြီး”

“ဟေ့ ... ကျော်စွာ”

“ဘုရား ...”

“မင်း ... မှန်မှန်ဖြေဖော် ကျော်စွာနဲ့ မယ်သော်တာ”

“မှန်ပါ ... ဖြေပါမယ် ဘိုးဘိုးရှင့်”

“မင်းတို့ဆရာတော် ရှင်မထိုး ဓာတ်လုံးအောင်ပြီး သိဒ္ဓ(၁၀)ပါး ခနောက်မလား”

“မရသေးပါဘူး ဘုရား”

“ညာပြောနေတာလား ကျော်စွာ”

“ဘိုးဘိုးတို့ရယ် ... ဆရာတော် ဓာတ်လုံးအောင်မှတော့ မြေလျိုး မြို့ပျော်မှာပေါ့။ တစ်နယ်လုံးကို ချီးပြောကိုမ၊ စမှာပေါ့ ... ဘုရား။ အခု ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် လမ်းလျောက်နေရတုန်းပါ ဘုရား”

“အေး ... အေး ... ဒါလည်း ယုဇ္ဇာရှိပောသက္ကယ်။ ဒါနဲ့ကွယ် ရှင်မထိုးဟာ ပုဂံပြည့်ရှင် ဘုရင်နရသူမင်းထံက ရွှေတွေအလျှော့ခံ မကြာခဏ ခံယူတာ မနည်းဘူး မယ်သော်တာရဲ့”

“မှန်ပါ ဘိုးဘိုး”

“အဒီရွှေတွေ ဘယ်ရောက်သွားတုံးကွယ့်”

“တပည့်တော်မထို့ အဂိုရတ်ပညာအကြောင်း စွေစွေစွေစွေ နား လလည်ပါဘူး ... ဘိုးဘိုးရယ်။ မီးအုပ်လုပ်နေတာတော့ ဆွမ်းပို့ရင်း နေ တိုင်း မြင်ရကြောင်းပါ ဘိုးဘိုး”

၅၀ * အောင်ပြီး(သနပျို့)

“ရှင်မထိုး အတိုက်ထိုးနေစဉ်မျာရော အခြားသူယောက်၏သူ၊ သူ၊
ပိန်းမ၊ ဆွဲပျိုးသားချင်းများ လာရောက်ချေးငှား ပြောဆိုတာပျိုးများ မြင်
ရကြားရလားဟု”

“မမြင်ပါ ... ဘိုးဘိုးခင်များ”

“မကြားသိရပါ ... ဘိုးဘိုးရှင်”

“သေချာလား ... ကျော်စွာနဲ့သော်တာ”

“သေချာကြောင်းပါ ... ဘိုးဘိုး။ မဟုတ်မမှန်စကားများလည်း
မပြောဆိုပဲ့ပဲကြောင်းပါ ... ဘိုးဘိုး”

“ငါတို့စုစမ်းလို့များ မင်းတို့လင်မယားပါကြောင်း သိရရင် မင်းတို့
တစ်အိမ်သားလုံး သေဒဏ်နေါ် ... ငကျော်စွာ”

“မှန်ပါ ... ဘိုးဘိုး”

ကျွန်ုတ်တို့လင်မယားအဖိမ်က အမတ်ကြီးတို့ပြန်ခဲ့ပြီး ရှင်မထိုး
ကျောင်းမှာ ရှာဖွေတော့လည်း သိမ်းဂျက်ထားတဲ့ရွှေငွေ လုံးဝ မတွေ့ရဘူး။
ဦးသူတော်နဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများမေးလည်း မပြောတတ်ကြ။

“ကိုယ်တော် ... ရှင်ဘုရင့်ရွှေတွေကို ဓာတ်လုံးထိုးရာမှာသုံးတာ
အမှန်ဟုတ်ရဲလား”

“မှန်ပါတယ် ... ဒကာအမတ်ကြီး”

“ဓာတ်လုံး ဘာကြောင့် သိဒ္ဓဆယ်ပါး မစွမ်းရတာတုံး”

“ဘုန်းကြီးလည်း စဉ်းစားလို့မရသေးပါဘူး ... ဒကာ”

“ဒါဆို ရှင်ဘုရင့်ရဲ ရွှေတွေကို လိမ်ညာပြီးယူတာ ဖြစ်မနေဘူး
လား ... ကိုယ်တော်”

“ကျူပ် ... လိမ်ညာပြီးယူခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ... အမတ်ကြီး။
ဓာတ်လုံး အမှန်တကယ် သိဒ္ဓမြောက်ခဲ့ဖို့ လုပ်ခြင်းပါ။ ဓာတ်လုံးအောင်
ရင်လည်း မင်းကြီးအတွက် ရွှေငွေများသာကမ ကာယသိဒ္ဓါ၊ ပိုယသိဒ္ဓါ
စသည် အသက်ရည်ပြီး တိုင်းသူပြည်သားတို့ရဲ့ မေတ္တာဓာတ်များ ပိုလိုသာ
လို ရရှိအောင် လုပ်ပေးမှာပါ။ သို့သော် ...”

“ရှင်မထိုး ...”

“ဒကာ ...”

“ရှင်ဘူရင်နရသူရဲ့ မင်းမိန္ဒိပါတယ်။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်မင်းလိုက်
တဲ့ ရာဇ်မင်းထံမှ ရွှေချိန်များစွာကို စာတ်လုံးအကြောင်းပြီ လိမ့်ထည်ထူးသွား
ဖြား ယူခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားသည့်အတွက် ...”

ရှင်မထိုး နိုးရိမ်ကြီးစွာနဲ့ အမိန့်ကို င့်လင့်နေတယ်။

“အဂိုရတ်ဆရာရှင်မထိုးရဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ဓားနှင့်ထိုးအောက်
၍ ယူခဲ့စေ”

“အို ...”

“ဘုရား ... ဘုရား ...”

“အမယ်လေး ...”

အကွယ်ကနေ စောင့်နားထောင်နေကြတဲ့ ဦးသူတော်နဲ့ ဘုန်းကြီး
ကောင်းသားများ အဲပြုထိုးလန့်သွားကြတယ်။

အဲဒီမှာပဲ မင်းချင်းယောက်ကျားများက ရှင်မထိုးကို နောက်ပြန်ချုပ်
ခေါင်းမော့စေပြီး ဓားချွှန်နဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ရက်စက်ကြပ်ကြတ်စွာ ထုတ်
ယူသွားကြတယ်။ ရှင်မထိုး လူးလွန်အဲကြတ်။

မင်းချင်းများပြန်တော့ မျက်စိနှစ်လုံးဟောက်ပက်နဲ့ သွေးတွေ့ယှဉ်
ပါးပြီး ရှင်မထိုး အသားဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။

“ဘဘုန်း ...”

“ဘဘုန်းဘုရား ... ဟီး ... ဟီး ...”

ဘုန်းကြီးကောင်းသားများ ပြေးလာပြီး ရှင်မထိုးရဲ့ သတ်နှစ်ကို
ကိုင်လို သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးကြတယ်။

သက်န်းစုတ်ကို ရေဆွတ်ပြီး ရှင်မထိုးရဲ့မျက်စိက သွေးတွေ့ယှဉ်
သုတ်ပေးလို့။

ရှင်မထိုး ဘာကိုမှ မဖြင့်ရတော့ဘူး။

သူကလည်း ဘုန်းကြီးကောင်းသားများရဲ့ ဝယ်နည်းသိမား
နှိုက်ငိုသံများကို ကြားရပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

၅၂ * အောင်သီရိင်(သန်ပျော်)

သူ့မျက်နှာပြင်ပေါ်နဲ့ မျက်လုံးအိမ်က သွေးတွေကို ရေစိသက်နဲ့
စန္တသုတေရင်း နောင်တလည်းရနေတယ်။

ငါမျက်လုံးနှစ်လုံး အဖော်ခံရတာ ဟောဒါဘတ်လုံးကြောင့်ပဲ။
ငါက သိခိုဆယ်ပါးကို အလိုရှိပြီး ထွက်ချုပ်လမ်းကိုသွားချင်တဲ့ လိုချင်တပ်
မက်မှုကြောင့် ငါ အဖြစ်ဆိုပါကလား။

သို့သော် ...

ငါဟာ ငါတစ်ကိုယ်တော်အကျိုးအတွက်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်နဲ့
ငါ အိုရတ်ထိုးပြီး စွမ်းရည်မြင့် သိခိုမြောက်ဘတ်လုံးကို ထိုးခဲ့တာမဟုတ်
ဘူး။

ဘတ်လုံးသာ သိခိုမြောက်ခဲ့ရင် ပေါ်ကြဲ(ပုဂ္ဂ)ပြည်လုံးနဲ့ ပြည့်ရှင်
မင်းကိုပါ ကြီးဗျားချမ်းသာအောင်၊ ရွှေမိုးငွေမိုး ရွှေပေးမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်
ချက်၊ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ စေတနာမှန်ထားပြီး ထိုးခဲ့တာပါ။

ခုတော့ ...

ကံက လူနောက်ကို မလိုက်တော့တာလား ...

လူကိုက ကံအလုပ်မှားနေလို့များလား ...

ရွှေလည်းမဖြစ် ...

ငွေလည်း ဝေလာဝေး ...

ရှုန်းဆာယာဖို့မောက်ပြီး ကိုယ်ပျောက်ဖို့နေနေသာသာ လူပါ မျက်
လုံးနှစ်လုံး အဖောက်ခံလိုက်ပြီး

ကာယသိခိုပြီးရမည့် သိခိုလည်းရစေဖို့ ဓာတုဘတ် (.....)ပါးနဲ့
ရက်ပေါင်းများစွာ ပြာ့ပုံခံ၊ မီးပူခံပြီး ထိုးခဲ့တာ။

ဘယ်မှာ ထိုးမရှာ ခုတ်မရှာ။

ခုတော့ သွေးပေါက်ပေါက်ကျပြီး အမေမွှေးပေးခဲ့တဲ့ မွေးရာပါ
မျက်လုံး သွေးလူးလူးနဲ့ ရှင်ဘုရင်ကို သက်သေပြုဖို့ ဖောက်ထုတ်ယူသွား
ကြပြီ။

ငါကို ရှင်ဘုရင်လည်း ယုံကြည်မှုမရှိတော့ဘူး။

တဲ့ကြောင့် တဲ့တပည့်ရင်း ကျော်စွာနဲ့မယ်သောတို့ အပါအဝင်

—**အဲ**ယာချို့လည်း လူမွဲစာရင်းဝင်သွားကြပြီ။

ထိုးချွင်းပဲ့ အရှို့ရတ်။

မည်သူ့ကိုမှ တစ်စိုးတစ်စိုး ကောင်းကျိုးမပေးခဲ့တဲ့ ဓာတ်လုံး ဘယ်
အလဲ ဟိုပေစာတို့ရဲ့ အဆို။

“မောင်ပေ ...”

“ဘု ... ဘုရား ... ဟင့် ... ဟီး ...”

“မင့်ပါနဲ့ ... မောင်ကျောင်းသားတို့ရယ်၊ ငါ စဉ်းစားဆင်ခြင်
ဌတ်နည်းလို့ ဖြစ်ရတာပါ မင့်ကြပါနဲ့”

“အင့် ... ဟီး ...”

“ဘာ ... ဘုန်း ...”

“ဦးသူတော် ... လာစမ်း တဲ့နားကို မြန်မြန်လာခဲ့”

“ရောက် ... ရောက်ပါပြီ ... ဘုရား ... ဟင့် ...”

“ရော့ ... ငါတို့အားလုံးကို ကောင်းကျိုးမပေးတဲ့ ဓာတ်လုံး ရော့
အောင်သာကုန္တိထဲ သွားပစ်ချလိုက် ရော့ ...”

“မှန် ... မှန်ပါ ... ဘုရား”

“ဦးသူတော် ဆရာတော်လှမ်းပေးတဲ့ ဓာတ်လုံးကို လှမ်းယူပြီး
အောင်သာ (ကုန္တိ)ရှိရာကို လာခဲ့လိုက်တယ်။”

ဓာတ်လုံးလေးက ဝင်းပြောင်အီပြီး အနှစ်ရှိနေလို့ထင့် ခင်လေး
အေးလေး၊ ချုပ်စရာလေး၊ သို့သော် မွဲအောင်လုပ်တာ သူပဲ။

“ကိုင်း ... ငါတို့ဆရာတော်ကို မျက်စိစုံကန်းအောင် ခုက္ခပေး
တဲ့ ဓာတ်လုံး သွားပေရော့ ချေးတွင်းထဲ”

“ပလုံး”

“မွဲက် ...”

ဦးသူတော် ချေးတွင်းထဲ ဓာတ်လုံးကို စွန့်ပစ်ချခဲ့ပြီး ဆရာတော်
ချုပ်ရာကို ပြန်လာခဲ့လိုက်တယ်။”

“ဘဘုန်းဘုရား”

၄၄ * ယောက်ပြုမိုင်း(သန်ပုံ)

“သူတော်လားကျယ့်”

“မှန်ပါ ... ချေးတွင်းထဲကျအောင် ပစ်ခဲ့ပြီးပါပြီ ဘုရား”

“အိမ်း ... ကောင်းတယ်၊ မောင်ပေါ့ မောင်ပို့နဲ့ မောင်စို့”

“ဘုရား ...”

“ရှိနေတဲ့လုံတွေကို ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်။” ဒါတွေရှိနေရင် တသသနာင်တရနေမယ်ဟော”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“ဘဘုန်းဘုရား ... အားဖိုကြီးကိုရော ဘယ်လိုလုပ်ပစ်ရမှာတဲ့ ဘုရား”

“အဲဒီဖါးဖိုကြီးကိုလည်း မိုးပုံရှိပစ်။ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်စေနဲ့ ကြားလား”

“မှန်ပါ ဘုရား”

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားအားလုံး ကျောင်းအောက်ကို ဆင်းလာကြပြီး လုံတွေကို ပေါက်ခွဲပစ်ကြတယ်။ ဦးသူတော်က ပေါက်တွေကို ချီးဆုံးဖြေပစ်တယ်။

“နှင်လားဟဲ့ ... ကိုင်းဟာ ...”

“ခွမ်း ...”

“ဝါတို့ဘဘုန်းကို ဒုက္ခပေးတဲ့လုံတွေ ... သွားဟာ ...”

“ဖောင်း ...”

“ခွပ် ...”

“ခွမ်း ...”

“မောင်စို့ရော ... ဖိုရုပါ ဖျက်ဟော”

“ဓားနဲ့ခုတ်ပစ်ကွာ”

“ဒုတ် ... ဒုတ် ... ဒုတ် ...”

“ဝရော ...”

“ဂုန်း ... ဝရော ... ဝရော ...”

“အားဖိုကြီးကို စိုင်းမပါ့ပြီးဟာ”

မောင်စိုး၊ မောင်ပို့နဲ့ မောင်ပေါ့ ငကောင်းတဲ့ အာဖို့ကြောကို ပိုင်းမ.

ပြီး မြေပြန့်နေရာကို သယ်ချလိုက်တယ်။

“ဘဘုန်းက မီးရှိပစ်တဲ့”

“ဟေ့ ... မောင်ငကောင်း၊ မီးဖိုထဲက မီးစသွားယူ”

“ဒေး ဒေး ...”

ငကောင်းက ဆွမ်းချက်ရာမီးဖိုထဲဝင်သွားပြီး ပြာတွေကိုအယ်လို့
ပီးခဲကိုရှာနေတုံးမှာပဲ ...

“ဘဘုန်းဘုရား ... ဘဘုန်းဘုရား ...”

“ဘဘုန်းဘုရား ... ကြွတော်မူပါဦးဘုရား”

ငောင်းနောက် ကုဋ္ဌရှိရာဘက်ကနေ ဦးသူတော်ရဲ့ အလန့်တကြား
အောင်သံကြာ့င့် ရှင်မထိုးဆရာတော် ဝေဒနာကို စိတ်နဲ့မှတ်ရင်း အာရုံရ^၁
သွားပါရော်။

“ဘဘုန်း ...”

“ဘဘုန်း ...”

“ဟဲ ... သူတော်၊ ဘာလို့ အလန့်တကြား အောင်နေရတာတုံး
ဘာဖြစ်လို့တုံးဟဲ့”

“မှန်လှပါ ဘုရား၊ စာတ်လုံးပစ်ချလိုက်တဲ့ ကုဋ္ဌချေးတွင်းထဲမှာ
ခြေရောင်၊ ငွေရောင်လို့ အရောင်မျိုးစုံ လင်းထိန်နေပါတယ်
ဘုရား”

“ဟေ့ ... ဟုတ်ရဲ့လားဟဲ့ ... သူတော်”

“အမှန်ပါ ဘုရား၊ လင်းထိန်နေပါတယ် ဘုရား”

“မောင်စို့နဲ့ မောင်ပို့ ...”

“ဘုရား ...”

“သူတော်ပြောသလို့ စာတ်လုံးပစ်ချလိုက်တဲ့ ချေးတွင်းထဲက
အရောင်တွေ ပြီးပြီးပြက်ပြက်လက်နေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မဟုတ် သွားကြည့်
ကြစ်မှုးဟေ့ ...”

၅၆ * မောင်ပြိုမြင်(သနပျော်)

“မှန်ပါ ဘုရား”

မောင်ပို့နဲ့မောင်စိ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကုမ္ပဏီရာကို အပြေးသွား

ကြည့်ကရော။

“ဟာ ...”

“ဘုရားရေ ... ဟုတ်သဟ ... ငစိရ”

ဒါနဲ့ ကျောင်းပေါ် ပြန်ပြေးတက်လာပြီး ...

“ဘဘုံး ... ဘဘုံး ...”

“ပြောစမ်း ... ငစိ ဘယ်လိုဖြစ်ရသတဲးဟဲ့”

“အီမီသာထဲမှာ နေထွက်သလို၊ လထွက်သလို အလင်းရောင်
တွေ လင်းထိန်ပြီးပြက် မြင်ရကြောင်းပါ ဘုရား”

“အောင်ပြီဟေ့ ...”

“အောင်ပြီကွဲ ...”

“အနှစ်နှစ်အလလ ငါ ဒုက္ခခံပြီး ကြီးစားခဲ့တဲ့ဓာတ်လုံး အောင်ပြီ
ဟေ့ ... အောင်ပြီကွဲ ... ဟား ... ဟား ...”

“မောင်ပေတို့ သူတော်တို့ရေ ... မင်းတို့ဆရာ အောင်ပြီကွဲ
ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ကြည့်စမ်း ကျွန်တော်တို့ဆရာတော်ရယ်ဗျာ မျက်စိစုံလုံးကန်းနဲ့
အားရပါးရအောင်ပြီး လက်သီးမြောက်မြောက် ခုန်လုလု ဖြစ်နေလိုက်တာ
ဗျား။

ကျွန်တော်တို့လင်မယားလည်း ဆွမ်းပို့ဖို့ရောက်ချိန်မှာ မျက်မြင်
တွေ့လိုက်ရတာလော်။

ဘုံးကြီးကျောင်းသားတွေလည်း ကြောင်ပြီး လန်ပြီး သူတို့ဆရာ
တော်ကို ပိုင်းကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

စောစောကပဲ မျက်စိနှစ်လုံးကို ပုဂံဘုရင်နရသူရဲ့ လူကြမ်းလက်
မရွှေ့တွေက စားနဲ့ထိုးဖောက်ယူသွားတာ ...

သွေးတောင် မတိတ်သေးဘူး။

စီတ်ကူးသစ်စာပေ

အခု 'အောင်ပြီကွ' လို့ လက်သီးဘယ်ညာတန်းပြီး အောင်နေတာ။ သူတိတဲ့ ဆရာတော် ဦးနောက်ပါယျာ်ပြီး ရူးသွားပြီး တူရဲ့ ပဲ့။

ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိ။

"ဘဘုန်း ... ဘဘုန်း ..."

"ဆရာတော်ဘုရား ... ဆရာတော်ဘုရား ..."

"ဟဲ ... ဘယ်သူတွေတဲ့ ... အောင်ပြီဟေ့ ... အောင်ပြီဟဲ"

"မှန်ပါ ... ဆရာတော်တပည့်ရင်း ကျော်စွာနဲ့ မယ်သော်တာပါဘုရား။ အရှင်ဘုရားရဲ့ မျက်စိဂို ..."

"အဲဒါတွေ မပြောနဲ့တော့ ... ကျော်စွာ။ လူမိုက်ဟာ လူမိုက် အလုပ် လုပ်တာပဲ။ လူလိမ္မာဟာလည်း လူလိမ္မာအလုပ် လုပ်ကြတာပဲကွာ။ ငါက လူမိုက် အဝိစိဝဲသွားမည့် ဘုရင်နရဘူးကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေပြီကွာ ... ကျော်စွာနဲ့သော်တာရဲ့"

"ဒုံး ... ဘဘုန်းကလည်း ကိုယ်မျက်စိကန်းအောင်လုပ်သွားတဲ့ လူကို ကျေးဇူးတင်ရမှာလား ဘုရား။ ဒီဘုရင်လောက် မိုက်ရှိင်းရမ်းကား လူမဆန်တာမျိုး ..."

"မယ်သော်တာ တိုးတိုးလုပ်ပါဟာ တော်ကြာ ... ရူး ..."

ဒီမှာပဲ ဆရာတော်ရှင်မထိုးက ...

"မောင်ပေတဲ့ ... သူတော်တို့ရဲ့"

"ဘုရား ..."

"နှင်တို့ ဘာကြာက်လန်းနေတာတဲ့ဟဲ့"

"မှန် ... မှန်ပါ။ ကုဋ္ဌချေးတွင်းထဲမှာ မီးရောင်တွေထိန်ထိန်လင်း နေလို့ ကျောင်းများ မီး ... မီး ... လောင်"

"ဟယ် ... ဒီဘုတော်တို့နယ် ..."

"စုန်းမီးလုံးမီးလျှေားလား၊ ဝင်နေတာလား မသိဘူးဘုရား"

၅၁ * အောင်ညီဖိုင်(သနပျော်)

“က ... တော်ကြစမ်းကွယ်။ မင်းတို့အားလုံး ဖကြာခင် ကောင်းစားတော့မှာဟော။ ကိုင်း ... သူတော်နဲ့ မောင်ပေါ့ မောင်ထွန်း မောင်ချွှန်တို့ ...”

“ဘုရား ...”

“ကုဋ္ဌအိမ်သာအဖုံးကို သွားလှန်လိုက်တော့”

“များ ...”

“အရှင် ...”

“လျှောမရှည်နဲ့လေ အဖုံးကိုလှန်ပြီးရင် မစင်တွေကို ခပ်ထွတ်”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ဘယ်လိုအပြစ်ဒဏ်ပါလိမ့်များ”

“မစင်နဲ့ ချေးရည်သေးရည်ကုန်ရင် စောစောက လွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့ စာတ်လုံးကို တွေ့လိမ့်မယ်။ တွေ့ရင် အဝတ်သန့်သန့်နဲ့ ပွတ်ထုတ်ယူခဲ့ကြား မင်းတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေရော့ ဟောဒီက ငါးတပည့်ရင်း ကျော်စွာ နဲ့ မယ်သော်တာတို့လင်မယားပါ ကြီးများချမ်းသာအောင် ငါ မ, ၁ ကြည့်ရှုခဲ့ ဖယ်ဟော။ သူတော်ကြီးက ကြီးကြပ်ပြီး ရအောင်ဆယ်ခဲ့။ သွား ... မြန်မြင် သွားပါဟာ”

မြန်မာ အမြတ်အမြတ် ပြုချင်

သမဂ္ဂလှည့်

ပြော

“မြန်မာ အမြတ်အမြတ်”

“ပထေ ဘဝါယာ”

“မြန်မာ အမြတ်အမြတ်”

“မြန်မာ အမြတ်အမြတ် ပြုချင် ပြုချင်”

“မြန်မာ အမြတ်အမြတ် ပြုချင် ပြုချင်”

[၉] မြန်မာ အမြတ်အမြတ်

“မြန်မာ အမြတ်အမြတ်”

“မြန်မာ အမြတ်အမြတ် ပြုချင် ပြုချင်”

□ “မြန်မာ အမြတ်အမြတ် ပြုချင် ပြုချင်”

မောင်ပေါ်အုပ်စ ကုဋ္ဌအိမ်သာကျင်းပေါ်မှာ အုပ်ထားတဲ့ ကျောက်

အဲးကြီးကို မ, ရွှေလိုက်ရော ...

“အော့ ... ငါ့ ...”

“ငါ့ ... ငါ့”

“အဖလေး ဘုန်းဘုရားရဲ့ အော့ ... ငါ့ ...”

မာင်အနိန်လွန်းလို့ သုံးယောက်သား အော့အန်ကြပါရောဗျာ။

အဲ့သော် အုံသွေစရာက လူတစ်ရပ်နီးပါးနက်တဲ့ အိမ်သာကျင်းဟာ မောင်

စိတ်ကူးသမ်းဘေး

၆၀ * အောင်မြို့ပိုး(သန်ယျှ)

မည်းမနေပဲ လင်းထိန်နေတာကို အုံဖွယ်မြင်နေရတာပဲ။ ဦးသူတော်လည်း
အရမ်းအုံသွား။

“မောင်ထွန်း ...”

“ဘာတုံး ငပေါ်”

“ချေးနဲ့ မန်တော့ဘူးဟာ”

“အေးဟာ ... ထူးဆန်းလိုက်တာကွာ နော်”

“ဒါနဲ့ ကာလိုလင်းထိန် အရောင်ဖြာနေတာလဲ မသိဘူးနော်”

“အေးကွာ ... ငါတို့ဆရာတော် ရှင်မထိုးခဲ့ချေး အဲဒီလိုအရောင်
ထွက်တာ အခုံမှုပဲ မြင်ဖူးသကွာ”

“စအုံထဲမှာ နေလုံးဝင်နော်”

“ဟာ ... ပေါက်ကရကွာ။ ဒီမှာကွာ မောင်ပေနဲ့ထွန်းရ”

“ပြာပါဉီး ပညာရှိသူတော်ကြီးရ”

“မဟုတ်မှလွှဲရောဟေ့ ... စောစောတုန်းက တို့ဆရာတော်ရှင်
မထိုး စိတ်ဆုံးနာကြည်းပြီး ငါကို လွှင့်ပစ်ခိုင်းတဲ့စာတိုးကများ အရောင်
ထွက် ...”

“ဟာ ... ဟုတ်နိုင်တယ်။ ဟုတ်နိုင်တယ် ... ဦးသူတော်ရော ဒါ
ကြောင့် ငါတို့ဆရာတော် အောင်ပြီဟေ့လို့ အောင်ဟစ်တာ။ ကိုင်း ... မစင်
ချေးတွေကိုခံပြီး စွမ်းကြုံစီ”

“မောင်ပေ ...”

“ဘာတုံး ... ငချွဲ့”

“မစင်တွေကို ပုံးနဲ့ခံပ်စွန်းစရာ ဖလိုပါဘူးကွာ”

“ငိုတာပေါ့ကွာ။ ဒီမစင်တွေကုန်မှ ...”

“ဒီမှာ မောင်ပေ ... အခုံ ချေး(ချို့)နဲ့ရသေးလား ပြောစမ်း”

“ဟုတ်တယ်ဟာ ... စောစောကလောက် မန်တော့ဘူး”

“အဲဒီ မဆန်းဘူးလား”

“သိပ်ဆန်းတာပေါ့ကွာ”

“သေသေချာချာ ကြည့်ကြစ်မှု၊ ဟောဒီမှာ ဝါးတုတ်ရှည်နဲ့ ထိုး
ပြည့်ပြု”

ဟောင့်ခွဲနှင့်က ဝါးတုတ်ရှည်နဲ့ ချေးတွင်းထဲထိုးလိုက်ပြီး ပြန်ထုတ်
ထောက်တယ်။

“တွေ့လား ... တွင်းထဲမှာရှိနေတဲ့မစင်က ငါတို့ခါးစောင်းနီးပါး
အာက်ပဲ ရှိတာဘွား၊ ခပ်စရာမလိုဘူး။ ငါတို့ဆင်းပြီး လက်နဲ့စမ်းရင် ရရှိင်
ပေါ်”

“အော့ ...”

“ငါ့ ...”

“ဘာလဲ ... မောင်ပေါ့ ရွှေလွှိလား ... ဟတ်လား”

“မရွှေပါဘူးကွား။ ငါတို့ဆရာတော်ရဲ့ စွန့်ပစ်ပစ္စည်းမျွား။ ကိုင်း ...
ဘယ်သူအရင်ဆင်းမလဲ ... ပြော ...”

ဒါနဲ့ မဲ့နှင့်လိုက်တော့ ထွေနှုန်းအရင်ကျတယ်။ ထွေနှုန်း ခါးတောင်း
ပြုကြပြီး ဆင်းတယ်။

“ထွေနှုန်း ...”

“ဘာတဲ့ ... မောင်ပေါ့”

“ခြေထောက်နဲ့ မစမ်းနဲ့နော် ... ဟောကောင်း”

“ဘာဖြစ်လို့တဲ့ဟာ ... မောင်ပော့”

“ဒါ ဆရာတော်ရဲ့ တတ်လုံးကွား၊ ဘာစွမ်းနေတယ် ငါတို့မသိဘူး။
သီချိုင်တွေ ဘာတွေ ရှိနေရင် မင်း ငဲ့ကြီးမယ် နားလည်ရဲ့လား”

“အေး ... အေး ... နားလည်ပြီဟော”

အဲဒါ ထွေနှုန်း လက်နဲ့လိုက်စမ်းတယ်။ မတွေ့ဘူး။ ခဏနေတော့
ဘွှဲ့နှင့် ဆင်းစမ်းတယ်။ မတွေ့သေးဘူး။

ဒါနဲ့ မောင်ပောလည်း ရောက်လာတယ်။ မောင်ပေ အကျိုးချွေတဲ့
ခါးတောင်းကျို့က်လိုက်ပြီး ဆရာတော်ရှိရာကို မှန်းဆလို့ လက်အပ်ချိ
ဘန်တော့လိုက်ပြီး ချေးတွင်းထဲမှာ အတန်ကြာ စမ်းလိုက်ရော ...

“ဟယ် ... တွေပြီဟော”

၅၈ ယောက်ပြုပိုင်(သန်ဂျု)

“စမ်းမိလားဟ ... မောင်ပေ”

“ဟောဒီမှာဟော ... ဟယ် ..”

“ဟာ ...”

“ဘုရားရေ ... လင်းလှချဉ်းလားဟ”

မောင်ပေရဲလက်ဝါးပေါ်မှာ လက်သန်းဖျားသာသာခန့်ရှိတဲ့ ပြုခဲ့
တတ်လုံးဟာ အရောင်တဖျတ်ဖျတ်နဲ့ လင်းနေတာကိုမြင်ပြီး သုံးယောက်
စလုံး အုံသွေဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြတယ်။

“ခွဲနှုံး ..”

“ဟော ... ပြော မောင်ပေ ...”

“မဟုတ်မှလွှဲရောဟော ... ဟောဒီတတ်လုံးကြောင့် ကုနိရော
အိမ်သာကျင်းရော လင်းထိန်နေတာကွဲ”

ဒီမှာပဲ ဦးသူတော်က ...

“ဟောကောင် ... ပြောမနေနဲ့၊ ငါတို့ဆရာတော် မျှော်နေပြီး သွား
အပ်ကြစို့၊ မန်မြန်တက်၊ ရေဆေးသန်စင်ကြဟော”

မြန်မာ ၁၃

[၁၀]

မြန်မာ ၁၃

မြန်မာ ၁၃

မြန်မာ ၁၃

မြန်မာ ၁၃

“ချတော် ... ရလားဟဲ့”

“ရပါပြီဘုရား ဟောဒီမှာပါဘုရား”

“အရှင်ဘုရား ... အရှင်ဘုရား”

“ဘာတိုးဟဲ့ ဖယ်သော်တာ”

“အရှင်ဘုရားလက်ထဲက ဓာတ်လုံးအရောင်ကြောင့် ကျောင်းခန်း
တစ်ခုလုံး လင်းနေပါပြီဘုရား”

“ဟုတ်လား”

“အမှန်ပါပဲ ဘုရား၊ အုံစရာပါပဲ ... ဘုရား”

“မင်းတို့အားလုံး ခဏေလေး တိတ်နေကြစ်မှုး”

ကျွန်ုတ်တို့အားလုံး အသံတိတ်နေလိုက်ကြတုန်းမှာ ဆရာတော်
က ဓာတ်လုံးကို လက်နှင့်ဆုပ်ပြီး အာရုံဝင်စားသလို လုပ်နေတယ်။

နောင်အခါ ဆရာတော်ပြောတာက ဓာတ်လုံးရဲ့စွမ်းရည်သတ္တိက
လက်ဝါးကနေ အထက်ကိုဆန်ပြီး ဦးနောက်အာရုံကြောရှိရာကို ခွန့်အား
အဖြစ် သက်ရောက်လာသတဲ့။

ဆရာတော်ပြောပုံအရဆို ...

၆၄ * ကျင့်ပြုပိုင်(သန်ဂျာ)

“အဲဒီတုန်းက စာတိလုံးကို ငါဆုပ်ထားတုန်း ခုန်လိုက်ရင် ကျောင်း ခေါင်ပေါ် ရောက်သွားနိုင်တယ် ... ကျော်စွာ”

“ဘာလို့ မခုန်တာတုံးဘုရား”

“ငါတို့ အရင် သထုံးမှာ ဗားမဲ့ဆရာတော် ဖော်ကိုဖိုလ်ဝင်သားရ မဟုတ်လား။ အဲဒီ တာပည့်လူယုံး ပျော်စိန္တပျော်ကို သိမ်းဆည်းခိုင်းတာ သင် တို့က ရန့်မွေးလွှန်းလို့ဆိုပြီး စားပစ်လိုက်တော့ ခွန်အားတွေ အရမ်းတိုး လာကြတယ်။ ဒီမှာ သွေးစမ်းချင်တာနဲ့ ခုန်လိုက်တာ ကျောင်းခေါင်ပေါ် ရောက်၊ သည်နောက် ဘုံးကြီးကျောင်း ပြောင်းပြန်လှန် နောက်ဆုံး သထုံး ဘုရင် မနူဟာနဲ့ မြှုံးဝန်ပင်းသိပြီး ရာဇ်ဝတ်သင့်ခဲ့ရပါရောလား။ ငါလည်း ငါရဲ့ ပြဒါးရှင်လုံး ပြောလိုးမျိုးပုံးအွန်း သိရအောင် ခုန်လိုက်ရင် တစ်နယ်လုံး ကျော်ကြားပြီး မင်းဆိုးမင်းညစ်ရဲ့ ရာဇ်ဝတ်သင့်မှာပေါ့ ကျော်စွာ” တဲ့

“ကျော်စွာနဲ့သော်တာ”

“ဘုရား ...”

“အောင်ပြီကွဲ ... ကိန်းသေအောင်ပြီဟဲ”

“ဘယ်လိုများ စာတိလုံးက သိဒ္ဓါပြပါပြီလဲဘုရား”

ဒီမှာပဲ ဆရာတော်ရှင်မထိုးက ...

“သူတော် ...”

“ဘုရား ...”

“ရေးကို အမြန်ပြေးစမ်းဟဲ”

“ဘာသွားလုပ်ရမှာပါလဲ ဘုရား”

“ရေးကို အမြန်သွား၊ ရောက်ရင် ဆိတ်မျက်စိရရင် နှစ်လုံးဝယ်ခဲ့၊ ဆိတ်မျက်စိနှစ်လုံးမှ မရခဲ့ရင် နွားမျက်စိနှစ်လုံးဝယ်ခဲ့။ အမြန်သွား သူ တော်”

“မှန်ပါဘုရား”

ဦးသူတော် ငွေစယူပြီး ရေးရှိရာကို ပြေးလာခဲ့လိုက်တယ်။ မွန်း တည့်လောက်ဆိုရင် ရေးက ရောင်းဝယ်ပါးပြီး ကွဲပြီလေ။ ရေးသိမ်းသိန်းနှင့်ပြီဉာဏ် ပြေးရတာပေါ့။

ခုပဲအချိန်က ဆွမ်းစားချိန် ကျော်သွားပြီ။

သူတော် ရွှေးရှိရာကိုရောက်တော့ လူပါးနေပြီ။ ဒါနဲ့ ဆိတ်သား ဆိုင်သွားပြီး ...

“အဒေါ်ကြီးခင်ဗျား ...”

“ဘာတဲ့ ... ဦးသူတော်၊ ဆိတ်သားတွေ မရတော့ဘူး ... ဦးသူ ဘော် ရော် ... အရိုးနဲ့မျက်စိပဲ ကျိန်တယ်”

“ဒါ ... ဒါဆို ဆိတ်မျက်စိနှစ်လုံး ရောင်းပါဗျာ”

“ဦးသူတော်က နောက်ကျွေသွားသကိုး။ ဆိတ်မျက်စိတစ်လုံး အျိုးချိသွားလို့ တစ်လုံးပဲကျိန်တယ် ဦးသူတော်ရယ် ...”

“ခက်ပါကလား။ ဆရာတော်က နှစ်လုံးလို့ပြောတာ။ ခုနေ့ ရှိတဲ့ ဘစ်လုံး ရတာယူမသွားရင် သူများ ယူသွားလိမ့်မယ်”

“အဒေါ်ကြီး”

“ပြော ... ဦးသူတော် ဘယ်လိုလဲ”

“ကျိန်တဲ့ဆိတ်မျက်စိတစ်လုံးပဲ ပေးပါဗျာ”

“အေး ... အေး ... ရော့ ... ဦးသူတော်ရော့”

ဦးသူတော် ဆိတ်မျက်စိတစ်လုံးကိုကိုင်ပြီး အမဲသားဆိုင်ရှိရာကို သာခဲ့လိုက်တယ်။

“အမဲသားသည်ကြီး”

“ဘာတဲ့ ဦးသူတော် ပြော ...”

“နွားမျက်စိနှစ်လုံးများ ရရှင်မလားခင်ဗျာ”

“နှစ်လုံးတော့ မရဘူး ... ဦးသူတော်ရော့ တစ်လုံးပဲ ကျိန်တယ် ကျယ့်။ ရွှေးလျှော့ပေးပါမယ်။ ဆိုင်သိမ်းချင်လိုပါကွယ်”

ဟူး ...

ဆရာတော်လိုချင်တာက နွားမျက်စိဆိုရင်နှစ်လုံး ...

ဆိတ်မျက်စိဆိုရင်လည်း ရခဲ့ရင် နှစ်လုံးဝယ်ခဲ့တဲ့

အခုရနေတာက ...

နွားမျက်စိက တစ်လုံး

၆၆ * ယောက်ပြီးမိန္ဒု(သန်လျှော်)

ဆိတ်မျက်စိက တစ်လုံး

ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ရရာတစ်လုံးစီယူသွားရင် ဆရာတော်က ငါကိုများ အပြစ်ပြောလေမလား။ ခက်တာက ဆရာတော် ငါကိုဝပ်ဖိနိုင်းတဲ့ အချိန်ကလည်း ဈေးကွဲတဲ့အချိန်ကြီး

ဆိတ်မျက်စိတစ်လုံး နွားမျက်စိတစ်လုံးရတာပဲ ... တော်သေး တယ်။

ဟယ် ... ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ရတာပဲယူသွားတာက သေချာတာ။ ဦးသွေ့တော်က ရရာမျက်စိနှစ်လုံးယူပြီး ကျောင်းရှိရာကို သုတေခြုံတင်ပြီး ရွှေနောက် ဝင်ခဲ့လိုက်တယ်။

“သွေ့တော်ကြီးလားဟော”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“ငါပြောတဲ့ မျက်စိနှစ်လုံး ရခဲ့လားသွေ့တော်”

“မှန်ပါ ... ဘုရား။ ဈေးကွဲချိန်ရောက်နေလို့ နွားမျက်စိတစ်လုံး နဲ့ ဆိတ်မျက်စိတစ်လုံးပဲ ကဲကောင်းစွာ ရခဲ့ပါတယ်ဘုရား”

“ဒေါမ်း ... ဒေါမ်း ... တတ်နိုင်ဘူးလေ။ ရရာပဲ လုပ်ရမှာပေါ့။ ရေစင်စင်ဆေးပြီး ငါကိုပေးဟဲ့”

ဦးသွေ့တော်က နွားမျက်စိနဲ့ဆိတ်ချိက်စိတစ်လုံးကို ဟောင်းလောင်း ပေါက်ဖြစ်နေတဲ့ မျက်လုံးနေရာမှာ ထိုးထည့်ပြီး စာတ်လုံးနဲ့ ပွတ်သပ်ချလိုက်ရော ...

“ဟော ...”

“ဟယ် ...”

“အလိုလေးလေး ...”

“အောင်မြင်ပြီဟော ... ကျော်စွာရော ... အောင်ပြီကွဲ”

ကြည့်စမ်းပါ ... နောင်တော်ရယ်။ နွားမျက်စိနဲ့ ဆိတ်မျက်စိကို ထည့်ပြီး စာတ်လုံးနဲ့ ပွတ်သပ်လိုကရော ...

အုံသွေ့ရာ ကောင်းလိုက်တာများ။

မျက်စီနေရာမှာ မျက်လုံးအချိုယ်ပတ္တနှစ်လုံး နဂါးအနေအထား
ဆတိုင်းရှုပြီး မျက်လုံးကစားနေပါရော နောင်တော်ရော။

“ကိုယ်တော်ဘုရား”

“အိမ်း...”

“မြင် ... မြင်ရပါသလား ဘုရား”

“မြင်တယ်။ ငါ အားလုံးကို မြင်ပြီကူ။ ဟောဒါက ကျော်စွာ။
သာဒါက ငါတဲ့ပည့်ကြီး မယ်သော်တာ။ ဟိုမှာထိုင်နေကြတာ သူတော်
ဆာင်ပေါ် ဟောင်ရွှေ ငွေ့နှင့် ထွေန်းဟဲ့”

“ဝေး ... ဝေး ...”

“ဟေး ... ဟေး ...”

“ငါတို့ဆရာတော် မျက်စီပြန်မြင်ပြီဟဲ့”

“ဝေး ... ဝေး ... ဟေး ... ဟေး ...”

ကျွန်းတော်တို့ရော ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများပါ ဝမ်းသာမဆုံး
သူနှင့်အော်ဟန်ကြတာ။ ဆရာတော်က ရပ်တော့ဆိုမှ ရပ်ကြတယ်။

“ကျော်စွာနဲ့သော်တာ ...”

“ဘုရား ...”

“အောင်ပြီဟာ ... မူးတော်လုံး အောင်ပြီ။ သို့သော် အစကနဦး
ချွေကျွေးပြီး ပထုမမီး၊ ဒုတိယမီး၊ တတိယမီး၊ စတုတွေမီး မီးထိုးပြီးရင် ချေး
ဆုံးအုပ်ရမှား။ ဒီမှာ ငါက အချို့ရည်၊ ချို့ရည်မျိုးစုနှင့်အပ်၊ စိမ်တော့ လွှဲမှား
နေတော့ အသံးဖွေးပြီးမြောက်သည့်စာတ်လုံး ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး။ ငါထင်တာက
ချွေကျွေးနည်းလိုလို ထင်နေတာ။ အဒါ မအောင်မြင်တော့ ရွှေအလူ၍
ချင်ဘုရင်က သူ့ကို လိမ့်ညာပြီး ဘုရင့်ရွှေ အလွှာသုံးစားလုပ်တယ်လို့ စွဲပဲ
ရဲတယ်။ ပြီး ... သူလိုချင်တဲ့ သိဒ္ဓ(၁၀)ပါးစာတ်လုံးမရလို့ ဒေါသပြစ်ပြီး
ဒါမျက်လုံးနှစ်လုံး ဟောက်ယူသွားတာကိုး”

“ဒီလောက်ကြီး မရက်စက်သင့်ပါဘူး ဘုရား”

“ထားပါလေ ... ငါအပြစ်လည်းပါသလို သူကလည်း ရက်
ကြော်မြှုပ်းကြတ်သူဆိုတော့ လုပ်ပါစေကျယ်။ အစ်ကိုနဲ့အဖေတော် သတ်တဲ့

၆၈ ဘော်ပြီးသုတေသန

လူမှိုက်ဘုရင်ဆိုတော့ ရဟန်းမျှကို ဘယ်ကရရှိက်မှာလဲ။ ငရဲဟာ အချိန် တန်ရင် စီရင်ပါလိမ့်မယ်။ ငါ ဘုရင်ကို မလိမ့်မညာခဲ့ပါဘူး။ အဲဒါ မျက်စီ နှစ်လုံးမရှိရော ဒီတော်လုံးကြောင့် ဖြစ်ရလေဆိုပြီး ရင်နာတာနဲ့ တော်လုံးကို ကုန္တာမစင်တွင်ထဲ လွင့်ပစ်ခိုင်းမှ မြတ်စွာဘုရား ... ဓာတ်လုံးက မစင် ရည် (ချေးရည်)နဲ့ဓာတ်ပြုပြီး အရောင်တွက်ပြီး မြောက်သွားတာကိုးကွယ်။ ငါက ချဉ်ရည်နဲ့ချဉ်း ဓာတ်လုံးကိုစိမ့်နေတော့ လွှဲနေတာပေါ့။ အမှန် (ချဉ်ရည်) မဟုတ်ဘူး။ ချေးရည်နဲ့ လောင်းရမှား။ ခုတော့ ငါရဲ့စေတနာ၊ သစ္ာ အကျိုးပေးပါပြီ။

ဒါကြောင့် ဟောဒီဓာတ်လုံး သိဒ္ဓိဝင်အဆင့်မြင့် စင်ကြယ်ပြီးမြောက် အောင် စီရင်ရာမှာ ခွဲရောင့်ရော ရှုံးရှုံးမြတ်မြတ် ပစ္စာယောတု ယတိ ပြတ်လှုဗောက်တဲ့ ငါတဗည့်အလှုဗြင်များဖြစ်တဲ့ မင်းတို့လင်မယားရော အမြား တဗည့်နဲ့ ဆင်းခဲ့သွားများကို ငါ ကြိုးပွားချမ်းသာအောင်၊ ငါ ခုချိန်ကစ်ပြီး ငါဓာတ်လုံးအစွမ်းနဲ့ မ.စမယ်။ ဒီမှာ မောင်ကျော်စွာ ၁၀၀

“အမိန့်ရှိပါ ဘုရား”

“မင်းတို့ ကြေးတုံးများ ရှိသလား”

“ရှိပါ ... ဘုရား”

“အေး ... ကောင်းပြီ။ မင်းတို့မှာရှိသမျှ ကြေး ငွေ၊ ခဲ တို့ကို အရည်ကျိုထား။ ငါ ခွဲဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမဟဲ့”

“တ ... တကယ်လား ... ဘု ... ဘုရား”

“လက်တွေပြုမယ်။ ဒီမှာ ကျော်စွာနဲ့သော်တာ”

“ဘုရား ...”

“မင်းတို့ ကြေးရှိကြေး ငွေရှိငွေ၊ ခဲရှိခဲ ရှိတဲ့ ငါတဗည့်အားလုံး လည်း အရည်ကျိုထား လပြည့်နဲ့ စနသိဒ္ဓနကွုတ် ကြောက်တဲ့အချိန်ကျောင် စီရင်ပေးမယ်။ အားလုံး အသင့်ဖြစ်အောင် ကြိုးလုပ်ထားကြ။ သွားတော့”

ကျွန်တော်တို့ပြန်ခါနီးမှ သူတော်ကြီး ဦးစိန်ကတုံးက ...

“အရှင်ဘုရား”

“ဘာတုံး သူတော်ကြီး”

“သူများကျတော့ ရွှေဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးဘယ်။ တပည့်တော်တို့အဖွဲ့က ချေးတွင်းထဲကနေ အညွစ်ပေခြံး ရအောင် သယ်ပေးကြတာဥစ္စာ။ တပည့်တော်တို့ကျတော့ ဘာမှုမပေးတော့ဘူးလား ဘုရား”

ဦးသူတော်က မကျေမန် အမှုအရာမျိုးလုပ်ဖြွဲ့ ဖော်ရော့ မောင်ပေ ဘုံးက စိုင်းပေးကြပါရောဥစ္စာ။

“ခုထက်ထိ အနှစ်နေတုန်းပါ ဘုရား”

“ကိုယ့်ဆရာတော်မို့သာ ဒုန်းစွန်စားစား ဆင်းရှုတာပါဘုရား။ သူ ချားများနိုင်းရင် ဝေလာဝေးပါပဲ”

“အေးပါ ... အေးပါ ... မင်းတို့လည်း ကျွန်ုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာ လဲ။ ပေးရမှာပေါ့။ ဟဲ ... မျှတော်”

“ဘုရား ...”

“ဘုရားစင်အောက်က ပျားရည်ထည့်ထားတဲ့ ယွန်းခွက် ... ယွဲခဲ့”

သူတော်စိန်ကတုံးက ပျားရည်ထည့်ထားသည့် ယွန်းဘူးကိုယူပြီး ဆရာတော်ကို ကပ်လိုက်တယ်။ ဒီမှာ ဆရာတော်က ယွန်းဘူးကိုဖွင့်ပြီး ပျားရည်ထဲကို ဓတ်လုံးနဲ့ စိမ့်မွေ့လိုက်ပြီး ဓတ်လုံးကို ပြန်ဆပ်ယူလိုက် ဘယ်။

“ရော့ ... အဲဒီပျားရည်ကို နေ့စဉ် တစ်တို့ပဲစား”

“စားရင် ဘာဖြစ်မှာလဲဘုရား”

“ကိုယ်ပျောက်နိုင်လား ... ဘုရား၊ ပျောက်ရင် ခုပဲ စားပါမယ် ဘုရား”

“မှတ်ထားကြ ။ တပည့်တို့ ဒီဓတ်လုံးစိမ့်ပျားရည်ကို တစ်တို့ ပဲ စားရင် အာယုသီခို့ရရောဟဲ့”

“အာယုသီခို့ဆိတာကရော ဘယ်လိုပါလဲဘုရား”

“အာယုသီခို့ဆိတာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကျွန်ုပ်မာပြီး အသက်ရှည် ဘာကိုပြောတာ။ ဘာအနာရောဂါမှ မဖြစ်ဘူး။ အသက်ရှည်ပြီး သေခင်

၈၁ * ကောင်သိမိနိုင်း(သန့်မျှုံ)

တောင် ညွင်သာစွာသောရတာဟဲ့။ အသက်ရှည်ရင် နင်တို့လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ရတာပေါ့”

“ဟာ ... ဟုတ်သားပဲဟာ၊ အသက်ရှည်ရင် မိန်းမများများ”

“တယ် ... လူလွှန်မသား ငပေး၊ အသက်ရှည်ရင် စီးပွားရား ဖြူရင် ဒါနအမှုပြု၊ ပြီးရင် ဘာဝနာများ၊ အဲဒါ အသက်ရှည်ခြင်းရဲ့ ကောင်းကိုးပဲဟဲ့”

ဒီမှာ သူတော်စိန်ကတုံးက ...

“ကောင်းမြတ်ပါပေတယ် ဘုရား။ သို့သော် ကိုယ့်တာပည့်အရင်းများညွာ ခြွေလေးသာလေး နည်းနည်းပါးပါး မပေးတော့ဘူးလား ဘုရား”

“အေးပါ ... အေးပါ ... သူများတွေရရင် ဖင်းတို့ နောင်နော် အတွက် လုပ်ပေးခဲ့ရမှာပေါ့၊ ကိုင်း ... ကိုင်း ... ဓတ်ပျားရည်ကို တို့မြည်းစမ်းဟဲ့”

ဒါနဲ့ ဦးသူတော်ရော၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ငပေတို့ပါ တစ်တို့ မြည်းပြီးရော မျက်လုံးများ ဝင်းလက်အဲ့ထွေသွားကြပြီး ကြော်သားတွေကို ချက်ချင်း ထုတ်ပြကြလို့များ။

“သူတော် ...”

“ဘုရား ...”

“ဒါ ... အသက်ရှည်ဆေး အာယုသိဒ္ဓနော်”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“စားပါးတုတ်ပါး ကာယသိဒ္ဓနိရင်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ရန်ဖြစ်ရင်တော့ ကွဲမှာပဲ”

“မှုဒ္ဓါး ...”

“တိတို့တော့ ချီမထောင်တော့ဘူးဟဲ့”

“မပိုးလည်း ... နေပါစေကွာ။ အသက်ရှည်ရင် မိန်းမများများ ယူ ...”

“ဟာ ... ဒီကောင်နှယ်ကွာ ... ဖို့ ...”

သိမ်းပေါ်တော်များ ရှိခိုင်မြန်မာ

မြန်မာ

[၁၁]

သိမ်းပေါ်တော်များ ရှိခိုင်မြန်မာ

မြန်မာ

သိမ်းပေါ်တော်များ ရှိခိုင်မြန်မာ

မြန်မာ

သိမ်းပေါ်တော်များ ရှိခိုင်မြန်မာ

မြန်မာ

သိမ်းပေါ်တော်များ ရှိခိုင်မြန်မာ

မြန်မာ

“ဆရာတော်ရှင်မထိုးကို အခု ရှင်အဖွဲ့ဝင်ကောလို့ အများက ခေါ်ကြ
ပြီ နောင်တော်ရေး ...”

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ...

သိဒ္ဓဝင်ဓာတ်လုံး အစွမ်းကြောင့် မျက်စိနှစ်လုံး အလင်းအမြင်ရ^{၂၁၁}
သူးသော်လည်း ...

ဆရာရှင်ရဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ တစ်လုံးက ဆိတ်မျက်လုံး၊ တစ်
လုံးက နွားမျက်လုံး ဖြစ်နေတော့ ...

ဆရာတော်ရှင်မထိုးလို့ မခေါ်ကြတော့ဘူးဘူး။

ရှင်အဖွဲ့ဝင်ကတဲ့ခင်များ။

ကျေပိတ္ထိဆရာတော်ကလည်း သူ့ကို ရှင်အဖွဲ့ဝင်ကလို့ခေါ်လည်း
ဆိတ်ပဆိုးပါဘူးများ။ ပြီးပြီး ပြီးပြီးနှင့် ရယ်နေတာပဲခင်များ။

ပြောရရင် ဆရာတော် ရှင်အဖွဲ့ဝင်ဟာ ပုဂံပြည်က ဆင်းခဲ
သားတွေကို ကြေးရည်၊ ငွေရည်၊ ခဲရည်ကနေ ရွှေဖြစ်အောင်လုပ်ပေးခဲ့
ဘာ။ ပုဂံတို့ပြည်လုံး အုံးအုံးကျေကျေကျေပဲ။ အဲဒီအချိန်တိုင်းက ကျွန်တော်
နဲ့ မယ်သော်တာက ဟိုအဝေးက တောင်ယာခင်းထဲရောက်နေလို့ ရွှေမရဲ့

ဆိတ်ကူးသစ်စာပေ

၇၂ * ဟန်ပြိုင်(သန့်လျှေ)

ကြားမျှ။ ဆရာတော်လာမည့်လမ်းကို ကြေးတွေအရည်ဖြော်ပြီး စောင့်နေ
မျှော်နေပေါ့များ။

“ဆရာတော် ... ကြောပြီဟဲ့”

“ဆရာတော် ... ကြောပါဘုရား ... ကြောပါဘုရား ...”

“ဒါ ကြေးရည်ကျိုထားတာလား မောင်ထန်းသီး”

“မှန်ပါ ... ဘုရား ဒါက ကြေးရည်၊ ဒါက ငွေရည်ပါဘုရား”

“အိမ်း ... ကျေးဇူးရှင် ငါတဗ္ဗည်များ ဒါ မ.ဓရမှာပေါ့ကွယ်”

သည့်နောက် ဆရာတော်ရှင်အနွေဂါဏ်က သူ့လက်သုံးတောင်
ရွေးအဖျားမှာ ပြဒါးလုံးကို ပြုတ်ကျေမသွားအောင် တပ်ဆင်ထားပြီးနောက်
ကြေးရည်အိုးထဲကို တောင်ရွေးဖျား စာတ်လုံးနဲ့ ထိုးမွေ့လိုက်ရော ...

“ဟယ် ... ဘုရားရော”

“ဟာ ... ခွဲရောင်ပြောင်းလာပြီဟဲ့”

“ငါတို့ ချမ်းသာပြီဟဲ့”

ကြည့်စိုးပါ ... နောင်တော်ရာ၊ ကြေးရည်တွေဟာ ဆရာတော်
ရဲ့ စာတ်လုံးနဲ့ တို့ထဲသွားရော ခွဲရည်၊ ခွဲရောင်ပြောင်းပြီး ခဲသွားပါရော
တဲ့များ။

တပည့်တပန်းများကလည်း ဝစ်းသာလွှန်းလို့ ကရိန်ကြား

ဆရာတော်ရှင်အနွေဂါဏ်ကလည်း ငွေရည်အိုးထဲ စာတ်လုံးတောင်
ရွေးကို ထိုးမွေ့ ...

“ဘုရားရော ...”

ကြေးရည်မှ မဟုတ်ပါဘူး နောင်တော်ရယ်၊ ငွေရည်လည်း ခွဲ
ရည်ပြောင်းသွားရော ခွဲတုံးကြီးတွေ ဖြစ်သွားလိုက်တာ။

ဟုတ်ပါပြီများ။

ဆရာတော်ရဲ့ ပြဒါးစာတ်လုံးဟာ သိဒ္ဓိမြောက်သွားပြီဆိတာ မျက်
မြင်လက်တွေ့နှိမ် အားလုံး ယုံကြုပါပြီနောင်တော်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သည့်နောက် ဆရာတော် ရှင်အဇ္ဈာဒီကဗား တပည့်ရင်း ဒကာ ဘွဲ့၊ ကြေးရည်၊ ငွေရည်၊ ခဲ့ရည်များကိုပါ ခွဲဖြစ်အောင် စာတလုံး ဘာ်ဝေးနဲ့ တို့ပေးလိုက်တာ။ ခွဲလုံးတွေဖြစ်၊ ချမ်းသာကြ။

ဆင်းခဲ့သားတွေကလည်း ရှာလို့ရသမျှ ခဲလေး၊ ကြေးစလေး အရည်ကျိုးပြီး အသင့်ပြင်ထားကြတယ်။

ပေါက္ခားပေါ် ပုဂံပြည်မှာ မူဆိုးမ၊ ဆင်းခဲ့သားပါမကျွန် ချမ်းသာ ဘုန်ကြတော့ နောက်ပိုင်းမှာ ဘုရားတွေ ကြီးကြီးငယ်ငယ်၊ ကုသိတ်လိုချင် ဒါ တည်လိုက်ကြတာ။

ပုဂံမှာ ဘုရားပေါင်းများစွာ လက်ညွှိုးထိုး မလွှဲဘူး။

ကျွန်တော်တို့ လင်မယားဆို ဆင်းခဲ့ပြီး သူရင်းငှား၊ စာရင်းငှား ဘဝ ရောက်သွားခဲ့ရာက မကြာပါဘူးဗျာ။ စေတနာမှန်၊ ကံအကျိုးပေးပြီး အာဖိုင်ရှင်ကြီး၊ သူကြွယ်ဘဝကို ပြန်ရောက်ခဲ့သည်ပေါ့ဗျာ။

ဆရာတော် ရှင်အဇ္ဈာဒီကဗား အနီးမှာ လက်အုပ်ချို့သူမရှား၊ ကန် ဘော့ရှိခိုးသူမရှား။

သိဒ္ဓာဆယ်ပါး စာတလုံးနှင့် မြေလျှိုးပိုးပုံးနှင့်တဲ့ ဆရာတော်ရယ် ဒါ ချွေကားဂုဏ်ပြကော်စောနေပေါ့ဗျာ။

နောင်တော်ရေး ... ပုဂံပြည်မှာ ဆရာတော် ရှင်အဇ္ဈာဒီကဗား ပြဒါး ဘတ်လုံး ဆင်းခဲ့သားရေား၊ သူငွေးသားရေား ချမ်းသာအောင် ခွဲမိုးရွာသလို ခိုးရင်ပေးနေသည်မှာ ...

ကျွန်တော်တို့က ဟိုးအဝေးက ယာခင်းထဲ လင်မယားနှစ်ယောက် ငလုံး ရောက်နေတော့ ဆရာတော် ကြေးရည်၊ ငွေရည်၊ ခဲ့ရည်ကို ခွဲဖြစ် အောင် ဆရာတော် စီရင်ပေးချိန်မှာ အဲဒီမှာ မရှိဘူးဗျာ။

ယာကလည်း ဆွတ်ခြွှုံပို့တ်သိမ်းထိုး အရေ့ကြီးနေတာကို။ အဲဒါ ခြုံဖြစ်သွားတဲ့ အသိမိတ်ဆွေများက လာပြောကြပါရော့ပျိုး။

“ဟဲ့ ... ကော်စွာတို့ မယ်သော်တာတို့”

“ရှင် ... ကြီးတော်၊ ဘာအရေးကြီးလိုလဲရှင်”

“ဟဲ့ ... နှင်တို့ မသိကြဘူးလား ... မယ်သော်တာ”

၇၇ * အောင်မျိုး(သနပျော)

“ဘာတဲ့ ... ကြီးတော်မယ်၊ နားပြီး ဖြောပါရှိုံး”

“သူများတွေ ရွှေတွေအများကြီးရပြီး ချမ်းသာကုန်ပြီဟဲ ... ငောင်တွေရဲ့ ညွှန်လိုက်တာတော်”

“ကြီးတော်မြဲ ...”

“ဒီမှာ ... ကျော်စွာတို့ရဲ့ နင်တို့ ဆရာတော် ရှင်အဖွဲ့ကို သိမဟုတ်လား”

“သိတယ်လေ ... ဘာဖြစ်လို့တဲ့ဗျာ ဟင် ... ဟင် ...”

“ဒီလိုပေါ့ ... ဒီလို”

ကြီးတော်မယ်မြဲက ရှင်အဖွဲ့ကို မြို့ထဲ ရွာထဲ ဓာတ်လို့သိခို့ တန်ခိုးနဲ့ ရွှေ့ပိုးငွေ့ပိုးရွာ၊ လူချမ်းသာဖြစ်အောင် စိရင်ပေးတဲ့အကြောင်း သိရ ရော ...

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

“ကျွန်ုတ်မတို့က တောင်ယာခင်းထဲ ရောက်နေတာ ကြာတော့ မသိ လိုက်ရဘူး ... ကြီးတော်မြဲရယ်”

“သွား ... သွား ... လူငှားနဲ့ ယာခင်းကို ထားခဲ့ပဲ့၊ မြန်မြို့ သွား။ တော်ကြာ သူနွေ့ဖြစ် နောက်ကျေရချည်တော်”

“ငါ့နှယ် ... ညွှန်လိုက်တဲ့ ... ဟာတွေတော် ... လေးမောင်တို့ လင်မယားဆို ရွှေပိသောတော့မယ်ဟဲ ... ငါ့နှယ်နော်”

ကျွန်ုတ်တို့လင်မယား လွှဲလွှဲ ဆင်ပြီး ဒုန်းမိုင်းလာခဲ့ပေမဲ့ နောက် ကျွန်ုတ်ပြီ့များ

ဆရာတော် ရှင်အဖွဲ့ကို ပုံမှန်အရပ်ကို ကြွေသွားတယ်။

“ကံမကောင်းလိုက်တာ ... ကိုကျော်စွာရယ်”

“ဆရာတော်က ငါတို့တော်ညွှန်ရင်းတွေ ပစ်ထားမှာ မဟုတ်ပါဘူး မယ်သော်တာရာ”

[၁၂]

တစ်နေ့ ဆရာတော် ရှင်အဖွဲ့ကောက် အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များက
လေဘာ၊ ဒေါသများမှာ အချိန်မကုန်နဲ့တော့၊

ထွက်ရပ်လမ်းကို မြန်းဖို့ သတိပေးလာပါရော့။ စဉ်းစားတယ်။

ငါရဲ့ စာတ်လုံးလည်း သိဒ္ဓိမြောက်စာတ်လုံး ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ပုဂံသားတို့ကိုလည်း ကြီးဗျားချမ်းသာရေပြီး သာသနပြုနိုင်သူ
များဖြစ်အောင် ကူညီခဲ့ပြီးပြီ။ မိမိရဲ့ ဂုဏ်သတင်းလည်း ပေါက္ခာ (ပုဂံ)မှာ
အကြောင်းဖြစ်ခဲ့ပြီ။

အင်း ... တစ်နေ့ လေဘာသားတွေ ရောက်လာကြုံးမယ်။

ကာယ်သိဒ္ဓိ လာတောင်းကြုံးမယ်။

ပိယသိဒ္ဓိ လာတောင်းကြုံးမယ်။

ခွဲလုပ်ပေးပါဦးဘုရားဟု လေဘာသားတွေ လာကြုံးရောမယ်။

မြေလျှိုးမှုးပုံးသည့် ပထဝိသိဒ္ဓိရလို၍ စာတ်လုံးထိုးပေးပါဦးဘုရား
ဟု လာကြလိုမြို့းမယ်။

ကောင်းကင်ခနီး ပုံးသန်းလို့ရသည့် အာကာသသိဒ္ဓိ၊ စာတ်လုံး
ထိုးပေးပါဦးဘုရား လာကြလိုမြို့းမယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၅၇ * အောင်ပြိုင်(သန့်ပျော်)

အဲဒီလိုလာတဲ့လူတွေမှာ မင်းစီးရာအောက်လည်း ပါမည်။ မူးကြီးမတ်
ကြီးတွေလည်း ပါလာမည်။ အနိုင်အထက်ပြုသူ လူခိုးလူသွေးများလည်း
ပါလာကြလိမ့်မည်။

လိုချင်တာကို ပေးရင် ကျော်ကြမယ်။

လိုချင်တာ မရရင် မိမိကို မှန်းမယ်။

မှန်းရင် ရန်ပြုကြမယ်။

အင်း ... ဒီလေဘသားတွေရဲ့ ဝန်းကျင်က ကင်းဝေးပြီး ကိုယ်
လည်း ဘဝသစ်မှာ ပြိုင်းချမ်းရေးရဖို့ကတော့ ...

ထွက်ရပ်လမ်းပဲ။

အဆင့်မြင့်စိန္တာလမ်းပဲ။ လမ်းညွှန်နေပြီ။

အင်း ... ငါ ထွက်ရပ်လမ်းကို မြန်းမယ်။

ဒီနေရာမှာ မယ်သော်တာတို့၊ မောင်ကျော်စွာတို့ကို အားကိုးရှုံး
ပဲလို့ စဉ်းစားပြီး ကျွန်ုတ်ရှိလာ ကြွလာပါရောလားဗျာ။

ဝမ်းသာလိုက်တာ ပြောမပြနိုင်ဘဲလျှို့။

“ဆရာတော် ... ဘယ်အရပ်ကို ကြွနေလို့လဲ ... ဘုရား”

“ငါ ပုံပြားအရပ်မှာ ထွက်ရပ်လမ်းအတွက် ကျိုင်ကြွနေတာကွယ်
အခါ ငါလုပ်နေတာက သူများတွေကို ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးပြီးပြီ။ မင်း
တို့လင်မယား ငါတပည့်နှစ်ဦးပဲ ကျွန်ုတ်တယ်”

“မှန်ပါ ... ဘုရား”

“ရော့ ... ဟောဒါ ... မင်းတို့အတွက်”

“ဟင် ...”

“ဟယ် ...”

ကြည့်စမ်းပါ ... နောင်တော်ရာ၊ ခွဲတုံးခွဲခဲ့နဲ့ ရတနာပစ္စည်း
တွေရယ်၊ နည်းရောလားဗျာ။ ခွဲငွေရတနာများ ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာလုံးပါ ဆုံး
သွားပါရော့။

“ကျော်စွာ”

“ဘုရား ...”

“ငါ မကြာခင် ထွက်ရပ်လမ်းမြန်းမယ်”

“ဟင်”

“ဘယ်လို အစိုးပါလဲဘုရား မိန့်ပါဦး ဘုရား”

လူလောကဝန်းကျင်မှာ ငါရှိနေရင် လောဘသားတွေ ငါနောက်တဲ့ တကောက်ကောက် လိုက်ကြလိုမယ်။ ရလေလိုလေ အိုတဖွေ လူစားနေရာတိုင်းမှာ ရှိတယ်။ ငါလည်း ငါတော်လုံးအစွမ်းနဲ့ အများကို လျှော့ချမ်းသာအောင် ရွှေမိုးကြီး ဓမ္မပေးသလို လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ကျော်စွာနဲ့ သော်ဘာ ... ငါ အခု လူတွေနဲ့ ဝေးရာအရပ်၊ တစ်နည်း လောဘ၊ ဒေါသ၊ သာဟန်င်းရာ အပို့ဘ၊ တဏ္ဍာ၊ ကိုလေသာတို့နှင့်ကောင်းရာသွား၊ ဝိဇ္ဇာလုံးတဲ့ ထွက်မယ်ကျယ်။ ဝိဇ္ဇာစိုရို ငါးမျိုးရှိတယ်။ ပြဒါးဝိဇ္ဇာ၊ သံဝိဇ္ဇာ၊ အင်းဝိဇ္ဇာ၊ ဆွဲ့ဝိဇ္ဇာ၊ မန္တာန်းဝိဇ္ဇာရယ်လို့ ရှိတာကိုး။

အေး ... အဲဒီလို သံ၊ ဆွဲ့ ပြဒါး၊ အင်း၊ မန္တာန်းကို တတ်ပြောက်ပြီး သိဒ္ဓိမြောက်လို့ အစိုးရလာရင် ဝိဇ္ဇာစိုရိုအဆင့်ကို ရောက်သွားတယ်။ ဒုက္ခာစိုရိုအဆင့်ကို ရောက်သွားရင် ရွှေဆီရွှေ ငွေဆီငွေ၊ မြေလျှိုးမိုးပုံးလူ၊ ခုံနတ်ပြည်ပါ လူညွှေလည်သွားလာနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သွားရေား။ အဲဒီအဆင့်ရောက်အောင် ငါ ဖိုလ်ဝင်ပြီး ထွက်ရပ်လမ်းကို ဖြန်းမယ်။ အဲဒီကျောင်းမာရ်တို့လင်မယား ငါကို ကူညီနော်။

“မှန်ပါ ... ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား၊ အလိုရှိရင် ပြောသာပြောပါဘုရား”

“ကိုယ်တော် ...”

“ဘာတုံး ... မယ်သော်ဘာ”

“ဘုရားကျွန်းမလည်း ဝိဇ္ဇာအတတ်ကို လိုချင်လွန်းလိုပါဘုရား၊ အဲယ်တော် ဖိုလ်ဝင်မယ်ဆို ဘုရားကျွန်းမကိုသာ အချိန်မဖွေး လာ၏ပါဘုရား”

သရာတော် ရှင်အနွေဂေါ်ဘ တပည့်နှစ်ဦးခဲ့စကားကြောင့် လွန်စွာ မြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး ငါ သည်နဲ့ ရွှေငွေရတနာများ လာပေးရကျိုး ပေါ်ပေါ်လို့ ဆိုပြီး

၇၀ * ယောက်ပြီးမြင်(သန်ပျော်)

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ...”

ဒီမှာပဲ ကျွန်တော်က ကောက်ကာင်ကာ ဖေးမိတယ်။

“ဆရာတော်ဘုရား ...”

“သာတုံး ... မောင်ကျော်စွာ ဘာလိုလိုတုံး ... ပြော”

“မှန်ပါ”

“ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မှန်းမ၊ ဆင်းရဲသားတောင် ဘုရားတည်နိုင်အောင် အရှင် ဘုရား ခွဲမိုးများ စွာခဲ့ပြီးပါပြီဘုရား”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်တုံးဟဲ့”

“ဆင်းရဲသား ဘုရားတည်နိုင်တာ ကိုယ်တော့ကျေးဇူးကြောင့်ပဲ ဘုရား”

“ကဲအကျိုးပေးကောင်းကြလိုပါ ... မောင်ကျော်စွာ”

“ကိုယ်တော် ပေါက္ခာ (ပုဂ္ဂ) ပြည်ရင် ဘုရင်နရာသူကိုရော အရှင် ဘုရား ပြန်မကြည့်တော့ဘူးလား ဘုရား”

“ဟဲ့ ...”

ရှင်အနွဲဂေါက်က ပါးစပ်ကနေ လေပူများကို မှတ်ထုတ်ပြီး အပေး ကို ငေးမောက်းစားသလို လုပ်ရင်းက ...

“ဒကာတော် ... ကျော်စွာ”

“ဘုရား ...”

“ငါ မင်းကြီး နရာသူထံက အစိုးရတ်ထိုးဖို့ ခွဲများစွာ အလျော့ခဲ့ဖူးတယ်”

“သိကြောင်းပါ ဘုရား”

“အဲဒီတုန်းက ရှင်ဘုရင်ကို စာတ်လုံးအောင်မြင်ရင် မင်းကြီးလည်း အကျိုးခဲ့စားရမည်လို့ ပြောတော့ နရာသူကကျေနှစ်ခဲ့ပြီး ခွဲငွေများစွာ လျှော့ပါတယ်။ သို့သော် အကြောင်းကဲ မသင့်ချင်တော့ စာတ်လုံးမဲ့ နောက်ဆုံးအဆင့်မှာ ချီးရည် (ချေးရည်) လောင်းရမှာကို အဖတ်မှား၊ အယုံ အဆမှားပြီး ငါ အချဉ်ရည် လောင်းခဲ့မိတော့ စာတ်လုံး ပြီးမြောက်သည့် အဆင့်ကို မရောက်ခဲ့ဘူး။”

ဒီအကြောင်း ရှင်ဘုရင်ကို နားလည်သမျှ ရှင်ပြီး အနိမ်တော်
ပြီးလို ပြောတာကို သူ့ကိုလိမ်္မာပြီး ခွဲတွေ ယူပါတယ် စုတ်ပေါ်မှာ
သုတစ်ပါး ဆွေမျိုးသားချင်းများကို ပေးပါတယ်လို စွင်စွဲခဲ့တယ်

သည့်နောက် သူ့ကို လိမ်္မာရမလားဆိုပြီး ငါ့ခုက်ထုတေသနတဲ့
ကို ရက်ရက်စက်စက် ဖောက်ယူသွားပြီး ငါ့ဘဝကို စုလုံးကြိုးအောင် ၇
ပြုခဲ့တယ်။ ဒီမင်းဆိုးမင်းညာစွဲ အဖသတ်၊ အစ်ကိုသတ်၊ ရာနှင့်သာမဏေး
တော်ကားသည့်ဘုရင် နောင်တရမည့်အချိန်ကို ငါ စောင့်ကြည့်နေတယ် ...
ကျော်စွာ။ မင်းတို့လည်း လိမ်္မာရမလာနေကြ”

ဆရာတော် ရှင်အဇွဲဂေါ်ကဗျာ သို့ကလိုပြောပြီး စိတ်ပေါ်
ကြီးစွာနှင့် ပြန်ကြွေသွားတယ်။

အင်း ... စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း နရဘုံဟာ အထွန်ရက်စက်
ကြုံးကြုံတယ်သည့် ဘုရင်ပါလော်။

စောင်အရင်း အလောင်းစည်သူမင်းကြီး နာမကျန်းတုန်း ခေါင်းအုံ
နဲ့ မိသတ်ပြီး ခွဲနှစ်းကို အဝမွှေသိမ်းတယ်။

နောင်တော်အရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်တဲ့ မင်းရှင်စောက် ရှင်သာ
ထောရ်ကနေ ထိုးနှစ်းတင်ပေးပါမယ်၊ စစ်မတိုက်ပါနှင့်၊ နောင်တော်ထော်
ယောက်တည်းကိုပဲ ခေါ်လာပါ ပြောပြီး ...

ရောက်လည်းရောက် ရာပေလွှင်ပေါ် တစ်နွောတိုင်း နှိမ်ဘ်
ပြီး ညာဘက်မှာ အဆိပ်ခတ်သတ်ပစ်တယ်။

ခုလည်း ရှင်မထိုးကို မျက်လုံး ဖောက်ထုတ်ပစ်တယ်။

ဆရာအရှင်ဘက်က ကြည့်ရင် နာကြည်းမှန်းတို့အုပ်စုပေးသာ
မျက်မြင်ကြုံခဲ့ရတဲ့ ကျွန်ုတ်တို့ရော ပုဂံသူ၊ ပုဂံသားတွေရာ ရှင်သာ
နရဘုံကို လုံးဝ မနှစ်ဖြူကြေား ညွား။ ဆရာတော် ရှင်အဇွဲဂေါ်ကဗျာ
မှာ အကျိုးတို့အဖြစ် ခံစားနေရမှာပဲလော်။

[၁၃]

တစ်နေ့ ကျွန်တော် (မောင်ကျော်စွာ)လည်း သားလေး မောင် ဝံသာရို ထိန်းကျောင်းရင်း ထင်းများကို ဖြတ်တောက်နေချိန်မှာပဲ ဆရာတော် ရှင်အဇွဲဂါဏ် မြန်းဘားကြီး ဒါမိရူ ရောက်လာပါ လေရောဗျာ။

သက်န်းကိုလည်း ကျကျနေန ရုလို့ဗျာ

ကျွန်တော်လည်း မြေပြင်မှာပဲ ဦးချုပြုးနောက် ...

“အရှင်ဘုရား ... ဘယ်ကို ဆွမ်းစားကြွမလိုပါလဲ ဘုရား”

“ကျော်စွာ ... ငါ ဆွမ်းစားကြွမလို မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကို ငါနဲ့ အတူလိုက်စို့ လာခေါ်တာ”

“ခင်ဗျာ ...”

“ငါ ဖိုလ်ဝင်ဖို့အချိန်ရောက်လာပြီ ကျော်စွာ၊ ဖိုလ်ဝင်ရင် စိတ်ချ ယုံကြည်ရတဲ့ တပည့်ကောင်း အနီးမှာရှိမှ ဖိုလ်ဝင်ထွက်ရပ် လုပ်လိုရ တယ်။ ဒါကြောင့် ငါခဲ့ ဖိုလ်ဝင်ကိစ္စမှာ မင်း အနီးကပ်ကူညီရအောင် လာ ခေါ်တာပဲ”

“အရှင်ဘုရား ...”

ဒီအချိန်မှာ ကတားနေတဲ့ သားလေးမောင်ဝံသာကလည်း ကျွန်တော်
အနီးမှာ လာထိုင်ပြီး ဆရာတော်ကို ကြည့်လို့

“ပြော”

“အခုလောလောဆယ် တပည့်တော် လိုက်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး
ဘုရား”

“ဟဲ ဘာဖြစ်လို့ မလိုက်နိုင်ရတာတဲ့”

“ဘူးအမေ မယ်သော်တာလည်း မရှိပါဘူးဘုရား။ ဒီသားလေး
တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီး လိုက်ရင် ဒီကလေး ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ချရ^{ပြော}
မှာလဲဘုရား”

ဆရာတော်က ကျွန်တော်မျက်နှာကိုတစ်လျည့်၊ သားလေး မောင်
ဝံသာရဲ့ မျက်နှာကိုတစ်လျည့် ကြည့်ပြီး ခေါင်းညီတ်တော်မှုရင်းက ...

“အေးပြောလေ၊ သားစိတ်မချတော့ မောင်ကျော်စွာ မလိုက်နိုင်
သေးဘူးပြော။ အင်း ... အင်း ... အင်း ... အင်း ... အင်း ... အင်း ... မှုရင်
တာက ဘယ်သွားတဲ့”

“မယ်သော်တာက ဟိုအင်း ယာခင်းထဲ ရောက်နေပါတယ်ဘုရား”

“အိမ်း ... အိမ်း ... နေကြာ နေကြာ တဲ့ ဘွားပြီဟော”

ဆရာတော်ရှင်အဇွဲဂါဏ်ဟာ ကျွန်တော်ကို ဖိုလ်ဝင်ရာခေါ်လို့
လုပ်တော်ရှင်အဇွဲဂါဏ်ဟာ ကျွန်တော်ကို လိုက်သွားတာကိုး သူက
လူယုံတပည့် အလိုရှိနေတာ။

နောင်မှ သိရတာက ဒီလိုခ်င်ပျော်

ဆရာတော်ရှင်အဇွဲဂါဏ်ဟာ ကျွန်တော်ကို ဖိုလ်ဝင်ရာခေါ်လို့
မရတော့ အနီးမယ်သောရှိရာ ယာခင်းထဲ လိုက်သွားတာကိုး သူက
လူယုံတပည့် အလိုရှိနေတာ။

“ဟဲ ... မယ်သော်တာ”

“အလို ... ဘဘုန်းဘုရား ... ဘယ်အရေးကြောင့် ယာခင်းထဲ
ရောက်အောင် လိုက်ခဲ့ရတာပါလဲ ဘုရား”

“မယ်သော်တာ ...”

“ဘုရား ...”

၁၂ * ကောင်းမြှင့်(သန်ပျော်)

“ငါ ဒီနေ့၊ မနက်ဖြန် ဖိုလ်ဝင်ပြီး ထွက်ရပ်လမ်းကို မြန်းမယ်။ ဒီနေရာမှာ နင်လို စိတ်ချေရတဲ့တေပည့် အရေးကြီးတယ်ကျယ်”

“မှန်ပါ ... ဘုရား”

“ငါ ဖိုလ်ဝင်တာ အောင်မြင်သွားရင် နင်လည်း ဝိဇ္ဇာဖြစ်သွား လိမ့်ဖယ်ဟဲ့”

“မှန်လှပါ ... ဝိဇ္ဇာဖြစ်သည်ဖြစ်စေ မဖြစ်သည်ဖြစ်စေ အရှင် ဘုရားရဲ့ ပညာရပ်များကို လေးစားယုံကြည်ပြီး မအောင်မြင်ခင်ကတည်းက ကူညီခဲ့တာပါဘုရား။ အခုလည်း အရှင်ဘုရားရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်းမတို့ မိသားစု စားမကုန်အောင် ချမ်းသာခဲ့ပြီ။ စိတ်ချေတော်မူပါ။ ဘုရားကျွန်းမ အရှင်ဘုရားရဲ့ ဝိဇ္ဇာလမ်း ထွက်ရပ်ပေါက်လုပ်ငန်းကို စိတ်ချုပုံကြည်စွာ ကူညီ စောင့်ရှောက်ပါမည်ဘုရား”

မယ်သော်တာကလည်း ကျေးဇူးရှင်ဆရာသခင်ကို ကူညီချင်နေ တာရယ်။

ကျေးဇူးလည်း ဆပ်ချင်နေတာလော့။ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ပျော်နေ တာပဲ့။

“ဒါလို ခုပဲသွားကြဖို့ ... မယ်သော်တာရော”

“မှန်ပါ ဘုရား”

ဒါနဲ့ ဆရာတာပည့် ဖိုလ်ဝင်မည့် ပုံးတစ်ပိုက်က တော်ဝိပ်ကောင်း ကောင်းရှုရာကို အမြန်သွားကြတော့တယ်။

ဒီမှာ ပြသာနာက စလေရော့ ... နောင်တော်ရော့။

ပုဂံဘုရင် နရသူရယ်များ။

ရှင်အဇွဲဂေါ်ကာကို မှန်းတိုးပြီး ရန်ရှာပါရော်များ။ ရှင်အဇွဲဂေါ်ကဲ ပြဒါးရှင်ဓာတ်လုံးအောင်ပြီး သိဒ္ဓိမြောက်သွားတဲ့အကြောင်း၊ နွားမျက်စိနဲ့ ဆိတ်မျက်စိထည်ပြီး ပြဒါးဓာတ်လုံးနဲ့တို့ထိလို့ မျက်လုံး ထူးဆန်းအုံဖွယ်ပြန် မြင်ကြောင်း၊ ပုဂံနယ်တစ်ရိုး ခြောမိုးရွာသကဲ့သို့ လူတိုင်းကို ချမ်းသာကြီးပွား အောင် ပြဒါးဓာတ်လုံးနှင့် မ.စသည့်သတင်း။

စိတ်ကျေးသစ်စာပေ

ကြေး ငွေ၊ ခဲ့ရည်ကို ဈွှေဖြစ်အောင် ရှင်အဇ္ဇန်ကောက် လုပ်ပြသွား
သူ သတင်းကိုကြားရော အကြီးအကျယ်ဒေါ်ပါရော။ အဲဒါ ရှင်အဇ္ဇန်ကောက်
ဦးခိုင်စာတ်လုံး အောင်မြင်ပါလျက်နှင့် ငါလိုဘူရင်ထဲ မခစားရကောင်း
အေးဆိုပြီး ...

ရှင်အဇ္ဇန်ကောက်ကို မင်းမှုထမ်းများနှင့် လိုက်လဲ ဖမ်းဆီး
ဖို့တော့တာပဲ။

သို့သော် ရှင်အဇ္ဇန်ကောက် ရှာလို စုစုစ်လို့မရဘူး။ နောက်ဆုံး
ငော်ရင်းက ကျွန်တော် ဟောင်ကျော်စွာနှင့် မယ်သော်တာတို့ဟာ ဆုံးရာ
ဘာ့ရဲ့ တပည့်အရင်းမှန်းသိလို ကျွန်တော်တို့သားအဖကို လက်ဖြန့်ကြီး
ဘုံး ဖမ်းခေါ်သွားကြတယ်။

ဘုရင်နရာဗျူရွှေရောက်တော့ ဖေးပါရောဗျာ ...

“ကော်စွာ ...”

“ဘုရား”

“မယ်သော်တာ မင်းနဲ့ ဘာတော်စပ်သလဲ”

“ဒေါ်မယားပါ ... အရှင်မင်းကြီး”

“ဒီသူငယ်ကရော”

“ဘုရားကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ ရင်သွေးပါဘုရား”

“မယ်သော်တာ အခု ဘယ်သွားနေတုန်း ... ကော်စွာ”

“မှန်ပါ ... ဆရာတော် ရှင်အဇ္ဇန်ကောက်နဲ့ ထွက်ရပ်လမ်းအတွက်
ဦးလိုင်ရန် လိုက်ပါသွားတယ်လို သိရကြောင်းပါ ... အရှင်”

“ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်အရပ်တဲ့”

“အဲဒါတော့ ဘုရားကျွန်တော်မျိုး မသိကြောင်းပါ ... အရှင်
မင်းကြီး”

“တဲ့ကို လိမ်ညာနေတာလား ... ကော်စွာ”

“မပဲပါ ... အရှင်မင်းကြီး”

“မင်းကိုယ်၍ကရော ဈွှေဖြစ်၊ ငွေဖြစ် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်
သလား”

၀၄ * အောင်ညီရိုင်(သနပုဂ္ဂ)

“မဟုတ်ကြောင်းပါ ဘုရား”

“မင်း ချွေဖြစ်တယ်လို့ ကြားရတယ်။ ဒါ ချွေဖြစ်တဲ့ စာတ်လုံးကို လိုချင်တယ် ... ငော်ရွာ”

“မ ... မရှိပါဘူး ... အရှင်မင်းကြီး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းတို့အားလုံး ပုံးကို စိုင်းညာလိမ်နေတာ ကြာဖြိုပဲလော့ ရှင်မထိုးကလည်း စာတ်လုံးအောင်ရော ပုံးကိုမေ့သွားတယ်။ အမိန့်တော် ... မှတ်မယ်။ ငော်ရွာ တို့သားအဖကို စစ်ဆေးပြီး ရှင်မထိုး ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ရင်အောင် စစ်ဆေးဖော်ထုတ်ကြစေ”

[၁၄]

□

(ကျွန်တော်) ကျော်စွာကို မင်းမှုထမ်းလက်မချွဲတိုက ရက်ရက်
တက်ဝက် ရိုက်နှက်ကန်ကျောက် ထုထောင်းစစ်ဆေးကြတာပါ ... နောင်
သာ့ဘယ်။

လက်ပြန်ကြီးတုပ်၊ ထိတ်တုံးခတ်ပြီး မျက်နှာကို ရော်ဝတ်အုပ်
သားပြီး ကျော်ပြောင်းပြောင်းလုံးနဲ့ ရိုက်ပေးတာဘူး။

“ဖောင်း ...”

“အား ...”

“ချွမ်း ...”

“အမလေးဗျာ ... အား ... အား ...”

“ကျော်စွာ ... ရှင်အဖွဲ့ကိုကဲနဲ့ မယ်သော်တောက ဘယ်အရှင်
နှိုးသွားသတ္တုံး”

“ပ ... မသိကြောင်းပါခင်ဗျား”

“ဖောင်း ... ဖောင်း ... ဖောင်း ...”

စီတ်ကုံးသာ်စာပေ

၁။ * ယောက်နှိပ်ငြိုင်း(သန်ပျော်)

“ခြမ်း ... ခြမ်း ... ခြမ်း ...”

“အား ... အ ... အ ...”

နဲ့တောင်းကို တုတ်တို့နဲ့ ဆောင့်ထိုး၊ ကျောကို ဆုံးကြိုင်နဲ့ ရိုက်
ကြ၏။ ကျွန်တော့တစ်ကိုယ်လုံး သွေးခြင်းခြင်း ရဲနေတယ်။

“ဟောကောင် ... မင်းမှာ ရွှေဖြစ်တဲ့ ဓာတ်လုံး ရှိတယ်မဟုတ်
လား”

“မ ... မရှိပါဘူး ခင်ဗျား”

“ဖွဲ့မ်း ...”

“ခြမ်း ...”

“ဒုတ် ...”

“အမလေးပျော ... အ ... အဟွေတ် ... အဟွေတ် ... ဟွေတ် ...”

“မင်း မှန်မှန်မပြောဘူးလား ... ကျော်စွာ”

“အား ... ဒေါ် ...”

“ဟော ... ဟိုကလေးကို ခေါ်ခဲ့ကြတဲ့”

“ဟာ ...”

“အား ... လူလေး ... မောင်ဝံသာ ... သား ... သား ...”

ရက်စက်လိုက်ကြတာပျော်။ ကျွန်တော့သားလေး မောင်ဝံသာ့ကို
သူတို့ ရှိက်နှိက်ခေါ်တာလေ။ ကလေးဟာ သွေးတွေ ပေကျေလို့ မျက်လုံး
တွေ ဖူးယောင်ပိတ်၊ နှုတ်ခိုးကွဲပြီး မရပ်နိုင်ရှာဘူး”

“မင်းတို့သားအဖ ညာနေတာ တယ်တူပဲကွာ။ က ... ကျော်စွာ
ရှင်မလိုးနဲ့ မယ်သော်တာ ဘယ်မှာရှိလဲ ... ဟော ...”

“မ ... သိ ...”

“ဖြန်း ...”

“အား ... အမလေးပျော”

“သား ... သား ... သား ...”

စိတ်ကူးသစ်စာပေါ်

ကျွန်တော်သားကို ရှိက်လိုက်၊ ကျွန်တော်ကို ရှိက်လိုက်နဲ့ ရှိက်ခေါင်း များစွာကြားမှာ ကျွန်တော်တို့သားအဖွဲ့ ...

“သား ... သား ... လူလေး ...”

“အ ... ဖော် ... အဖော် ...”

“သား ...”

“သားလေး ကော်ကျိုးကျြော်း သေသားပြီးများ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“အဟာစ် ... အဟာစ် ... အဟာက် ...”

“သေကွာ ... သေကွာ ... ဒီတစ်ခါ မင်း အလျဉ်းပဲ။ မင်းက
ခေါင်းကြာမာလွန်းတဲ့ ကောင် ... ကိုင်း ... သေဟာ ...”

“ဖောင်း ...”

“အင့် ...”

“ခုတ် ...”

“အား ...”

“ချမ်း ... ချမ်း ... ချမ်း ... ဖြောင်း ...”

“အား ... အ ... အ ...”

မရောမတော်ရှိမြင်အောင် လက်မချို့တွေ့နဲ့ တာဝန်ရှိသူတွေက ပိုင်း
ရှိက်လိုက်တာ။ သွေးပွက် ရဲရေနှင့်ကြားမှာ ကျွန်တော်လည်း အသက်
ပျောက်ပြီး နှစ်စိမ်းဖြစ်ခဲ့ရတယ် ... နောင်တော်ရယ်။

ကျွန်တော်ကို ‘ကျော်စွာနတ်’ လို ခေါ်ခဲ့ကြပြီ။

ကျွန်တော်တို့ အသက်လူတွေက ကျွန်တော်တို့သားအဖွဲ့ အနှစ်ပိုင်း
စက်ခံရလို သေမှန်းသိတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြပေါ့များ။

ကျွန်တော်တို့သားအဖွဲ့ နှစ်စိမ်း (အောက်နတ်) ဘဝနဲ့ ကျွန်
တော်အိမ်နေရာလေး လာကြည့်၍ နီးရာလူ အိမ်မက်ပေးတော့ စိတ်မကောင်း
ကြ။

၁၁ မေ အောင်ညြိမ်း(သန့်ပျော)

မယ်သော်တာ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။

ကျွန်တော်တို့ ဆရာတော် ထွက်ရပ်လပ်း မြန်းနိုင်ခဲ့လား။ ကျွန်တော် မျှော်တွေးငြေးပေါ့။

ဒါနှင့်အတူ ရက်စက်ကြမ်းကြုတဲ့ဘုရင် နရဘူကို အလွန်ကို မှန်းတီးမိတယ်။ မေ့လို့မရအောင် မှန်းတာပါများ။

တစ်နေ့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ နရဘူ။

သင်း ... ဘုန်းကြီးတုန်း ထင်ရာစိုင်းဦးပေါ့။ တစ်နေ့ ကျော်စွာ သင်းကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေပါ ... နရဘူ။

မြန်မာစာ မြန်မာဘာသာ မြန်မာဘာသာ

[၁၅]

“မယ်သော်တာ”

“ဘုရား ...”

“ရှေ့ ... ဆေးသုံးလုံး ငါစည်းရိုင်းထဲမှာ ဖိုလ်ဝင်နေမယ်။ မီးရှို့
မလျော့စေနဲ့။ ငါကိုယ်ကို မီးဟပ်သွားလည်း မဖိုးရိမ်နဲ့။ အရေးကြီးတာ
က ပထာမဆေးလုံးကို မီးပုံထဲပေါက်လိုက်။ အကောင်ရှုပ်တွေ မြင်ရမယ်
မြင်ရရင် မကြောက်နဲ့။ ခုတိယအလုံးကို ပေါက်လိုက်၊ ကြောက်မက်
ဖွယ်ရာ အသံများကြားရရင် မကြောက်နဲ့ မပြေးနဲ့။ တတိယမြောက်
ဆေးလုံးကို ပေါက်ထည့်မှ ငါ ဂိုဏ်လမ်းကို မြန်းရမှာ။ နင် အခရာပဲ ..
သော်တာ”

“စိတ်ချယ့်ကြည်တော်မူပါ ဘုရား”

“မကြောက်နဲ့နော်။ နင် ကြောက်ပြီးပြေးရင် ငါလည်း ဂိုဏ်ဘဝ
မရောက်ဘဲ မီးကျေမ်းပြီး ပြောကျသွားလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချယ့်တော်မူပါ ဘုရား”

သည်နောက် ဆရာတော်က မယ်သော်တာအတွက် စည်းရိုင်း
တစ်ခုချုပြုး အထဲမှာ နေစေတယ်။ သူကလည်း စည်းရိုင်းထဲက “မီးတော်က
ခဲ့ရ ပတ်လည်ရိုင်းကြားမှာ နေရာယူလိုက်တယ်။”

၃၀ နေ့ပိုင်(သန်လျှိုင်)

မိုတောက် မိုးလျှို့များက သမထတိုင်သလို ရွာနိဝင်စားနေတဲ့ ဆရာတော်ဝန်းကျင်မှာ နရီးမိုးလျှို့ကြီးများလို လိုက်ဟပ်နေတာ ကြောက် ခမန်းလိုလိပဲတဲ့။

“ကိုင်း ဟာ ...”

“ဂုဏ်း ...”

“ရူး ... ဟူး ... ဟူး ... ရူး ...”

မယ်သော်တာ ပထမဆေးတစ်လုံး ပေါက်ထည့်လိုက်တာ မိုတောက်မိုးလျှို့များကြားကနေ သရဲလား တဖ္တာလား ဘီလူးလား နရီးလား ဘာမှန်းမသိတဲ့ နာနာဘာဝလိုအကောင်တွေ အများကြီးပေါ်လာပြီး မယ် သော်တာကို လုမ်းလုမ်း ဆွဲနေကြတယ်။

မယ်သော်တာကလည်း လုံးဝမကြောက်ဘူး။ စည်းအပြင်ကိုလည်း မထွက်ဘူး။

ဒုတိယမြောက်ဆေးလုံးကို ဆရာတော် ဖိုလ်ဝင်နေတဲ့ စည်းစိုင်း ထဲ ပစ်ပေါက်လိုက်ရော ...

“ဂုဏ်း ...”

“ဟယ် ...”

ဖိုလ်ဝင်နေတဲ့ ကျွေးဇူးရှင်ဆရာတော်ရဲ့ ရှုပ်သွင်ဟာ ဒုတိယမြောက် ဆေးလုံးကို ပေါက်ပြီးရော မူနှစ်ပါးဝေဝါးပြီး မိုးကောင်းကင်ရှိရာကို လွန် တက်သလို ရှိနေတာကို အုံဖွယ်မြင်နေရတယ်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“ဟေး ... ဟေး ... ဟေး ... ဟေး ...”

“ဝေး ... ဟေး ... ဟေး ... ဟေး ...”

“ဝေါင်း ...”

“ကျိုး ... ကျိုး ...”

“ဘုရားရေး ...”

ရယ်သံမျိုးစုံကို ချောက်ချေးစရာကောင်းအောင် အရပ်လေးမျက်နှာ
= ကြားနေရသလို ကျားဟန်းသံ၊ ဆင်ကျိုးသံ၊ ကျွဲဆိုးလို အော်သံများကို
သော် အကောင်မမြင်ရဘဲ ကြားနေရပါရော။ ကြောက်သီးဖြန်းဖြန်း ထပ်တဲ့။

“ပြန်တော့ ... နင် ပြန်တော့?”

“မိသောက်တာ ... ပြန်တော့၊ နင်သေလိမယ် ပြန်တော့?”

“ကျော်စွာနဲ့ နင်သား ဒုက္ခရောက်နေပြီ ပြန်တော့?”

“သော်တာ့အသားကို စားမယ်ဟေ့ ... ဟေ့ ...”

“စိုင်းထားဟေ့ ... ငါတို့ စားရတော့မယ်ဟာ”

“ပြေး ... ပြေး ... သော်တာ ... ပြေး ... ပြေး ...”

အလို ... ဒါ ငါးဆရာတော်ရဲ့အသံ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါ မပြေးဘူး
= ဝေးဝေးမကြောက်ဘူး။ ဒါ ပြေးရင် စည်းပေါက်ပြီး ဆရာတော်ဘဝ လုံးဝ
ရှုံးရှုံးသွားမယ်။ ဒါနဲ့ တတိယမြောက်အေးလုံးကို မီးပုံထဲ ပေါက်ထည့်
ပေါက်ရော ...

“ကိုင်းဟာ ...”

“ဝါန်း ...”

“ဝါ ... ဝါ ... ဝါန်း ...”

“ဝရော ... ဝရော ... ဝါန်း ...”

“ဟင် ...”

ကြားရသည့် အသံတွေက စောစောက နာနာဘာဝလို အကောင်
ဘွဲ့ ထွက်ပြေးသည့် အသံမျိုး။ ငယ်သံပါအောင် အော်ပြေးကြတာ။ ဒါနှင့်
အတူပဲ ဆရာတော် ဖိုလ်ဝင်နေသည့် မီးတောက်မီးလျှော့တွေ မိုးကောင်းကင်
ချုံရာကို ထိုးတက်သွားသလို ...

ဆရာတော်ဘုရားကိုလည်း မီးတောက်ကြားမှာ ခိုပ်ခနဲ့မြင်လိုက်
ခြေး မိုးကောင်းကင်ပေါ် တရိပ်ရိပ် တက်သွားတာကို အုံဖွယ်မြင်လိုက်ရ^၁
ဘယ်။

“သွားတော့ ... ဆရာတော်ဘုရား မြန်းကြတော် မူပါဘုရား”

၃၂ * အောင်မြန်ပိုင်(သန်လျှိ)

ပယ်သော်တာ လက်အပ်ချိပြီး မျက်ရည်နဲ့ ကန်တော့လိုက်
တယ်။

ကြည့်စမ်း ... ဆရာတော် မရှိတော့ဘူး။

ဖိုလ်ဝင်တဲ့ စည်းပိုင်းတော့မှာ ပြာတွေပဲ ကျွန်ုရှိနေပြီး ပြာတွဲ
လည်း လေတိုက်လို လွှင့်ကုန်တယ်။

ငါတို့ဆရာတော် ထွက်ရပ်လမ်းကို မြန်းပြီ။

ဝိဇ္ဇာလိုင်းမှာ မြင့်သွားခဲ့ပြီ။ ငါ ဝမ်းသာလိုက်တာ။

နောင် ငါတို့နဲ့ တွေ့မှ တွေ့ပါတော့မလား။

သည်နောက် ဖိုလ်ဝင်စခန်းက ပြန်လာပြီး လင်နဲ့သားရှိရာအရပ်
ကိုရောက်ရော ကျော်စွာနဲ့မောင်ဝံသာတို့ ညည်းနဲ့ ဆရာတော် ဘယ်သွား
လဲမေးရင်း စစ်ရင်း ဘုရင်နရဘူး၊ အမှုထမ်းများလက်ချက်နဲ့ သေမှန်းသိ
ရရော မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျ ငိုရှာတယ်။

နောင်တော်ရယ် ... ပယ်သော်တာလည်း လင်နှင့်သား မရှိသည့်
နောက်ဆုံး လူဝတ်ကြောင်စွန်ပြီး ပုံပွားတောင်ပေါ်မှာ ရသေ့မ၊ ဝတ်ရင်း
အနီးထုတ်တော့တယ်များ။

မှတ်ချက်။ အချို့အဆိုမှာ ဝိဇ္ဇာမ၊ ဖြစ်သွားသည်ဟုလည်း သိရပါ၏

အမှုဆိုမှု မြန်မာ အမှုဆိုမှု မြန်မာ အမှုဆိုမှု မြန်မာ

မြန်မာ အမှုဆိုမှု မြန်မာ အမှုဆိုမှု မြန်မာ အမှုဆိုမှု မြန်မာ

[၁၆]

ကျွန်တော်တို့မိသားစု သေကဲ့ရှင်ကဲ့ ကဲ့ခဲ့ရတာ ပုဂ္ဂိုလ် နရဘူး
ကြောင့်ပျော် အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် နတ်စိမ်းဘဝရောက်သည့်တိုင် ဘုရင်
အသုန့် လက်မရွှေ့တွေကို မှန်းတီးနာကြည်းခဲ့တယ်။

ဒါကြောင့် ကျော်စွာနတ်စိမ်းသာလဲသိရဇ္ဇာ၏ ယခုနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
အဘင်စွန်းကနေစပြီး ပင်လယ်ဘက်ကနေ တက်လာတဲ့ မိုးသားတိမ်တိုက်
ဘုံကို မိုးမရွှေ့ရအောင် ကျွန်တော်ရဲ့ နတ်တန်းနဲဖယ်ရှားပစ်လိုက်တယ်။

နောင်တော်ရေး ... ပုဂ္ဂိုလ် မိုးခေါင်ပါရောလားပျော်။

“ဟား ... ဟား .. ဟား ...”

မိုးခေါင်လို့ ရေမရတော့ ယာတွေပျက်ပြီး စီးပွားကျဆင်းလာ
တော့ ...

ဘုရင် မင်းကျင့်တရားနဲ့ မည်လို့ မိုးခေါင်ရတာ ပြောကြတော့
ဘာပဲ့။ ဆူသံပူသံတွေ နေရာအနဲ့ ကြားရပါကောလား။

‘ဟင်း ... ကျော်အကြောင်း သိကြပီးမဟုတ်လား’

အဲဒါ ဘုရင် နရဘူးက မျှေးကြီးမတ်ကြီးများနှင့် တိုင်ပစ်ပြီး ဟညာ
နှိုးပေွင်ဟူးရားများကို ဖော်မြန်းကြသလို့

၉၄ * ယောက်ပြည့်စုံ(သန်လျှိုင်)

တိုင်းသူပြည်သားများကလည်း ဘုရင်နရသူနှင့်အတူ ၃၇ ၆၈ နတ်များကို နတ်ကန္တားကြီးပေးပြီး ပေးမန်းကြသည်။

“ဟဲ ... အဲဒါ ငါတို့လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပုဂံမှာ မိုးခေါင်ရတာ ငါတို့ထက် တန်စိုးကြီးတဲ့ ကျော်စွာနတ်ရဲ့ တန်စိုးပဲ။ ကျော်စွာကို လူဘဝ တုန်းက ဘုရင်နရသူက သတ်လို့ ဘုရင်ကို မှန်းပြုးပြီး မိုးခေါင်အောင်လုပ် တာ။ ပုဂံမှာ မိုးရွာဝေချင်ရင် ရှင်ဘုရင်ကိုယ်ဝိုင် ဖွဲ့ထိုးပြီး တောင်းပန် မယ်ဟဲ”

လူမှန်းများတဲ့ ဘုရင်ကလည်း ဒီတော့မှ နောင်တရပြီး ပွဲထိုးလို့ ကျွန်တော် ကျော်စွာနတ်ကိုပင်ပြီး တောင်းပန်တော့။

ကျွန်တော် ကျော်စွာနတ်က နရသူဘုရင်ကို အိပ်မက်လေး၊ ဘာလေးပေးပြီး ပြောရတာပဲ။

“မင်းကြီး သင် ပြုမှုမှားတာ သိပြီလား”

“သိပါပြီ .. ကျော်စွာ၊ ကျွန်ပ် မှားပါတယ်။ ဒါကြောင့် တောင်းပန် ပါတယ်။ ပုဂံပြည် တော်မှတ်ဆင်းခဲ့ခြင်းမှ ကင်းဝေးရအောင် မိုးရွာပေးပါ ကျော်စွာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

“သင် မှားတယ်မဟုတ်လား”

“မှားပါတယ်”

“သင် မှားတဲ့အကြိမ်ပေါင်း များခဲ့ပြီ .. မင်းကြီး”

“တောင်းပန်ပါတယ် .. ကျော်စွာ၊ မိုးခေါင်အောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“ကောင်းပြီလေ ... သင်လွန်တာ ဟုတ်မဟုတ်၊ တိုင်းသူပြည့်သား တွေသိရအောင် လုပ်ပြုရပေမပေါ့ .. မင်းကြီး”

“ကျော်စွာ ...”

“မိုးရွာအောင် မင်းကြီးတို့ လွန်ဆွဲရမယ်။ မင်းကြီးတို့ကတစ်ဖက် တိုင်းသူပြည့်သားကတစ်ဖက် လွန်ဆွဲရမယ်။ အဲဒါလို့ လွန်ဆွဲနေတူန်း ကျွန်းက လွန်ခေါင်းပေါ်ကနေ ထိုင်စီးရမှု ကျော်ပိုမယ် .. သိလား”

“ကျွန်ပ်အောင် လုပ်ပါ .. ကျော်စွာ၊ မိုးရွာရင် တော်ပါပြီ ကွယ်”

မြို့ရွာအနဲ့ ဟောင်းကြေးနှင့် လည်ခတ်စေတယ်။

မို့ရွာအောင် ကျော်စွာနတ်ကိုပင့်ပြီး ဘုရင်နှင့်ပြည်သူ အဖြင့်
ဘွဲ့ရမည်။

ကြည့်စမ်း

ဘုရင် နရဘူကလည်း အုန်းပွဲတွေနဲ့ ကိုးလို့။

လွန်ပြိုင်ဆွဲမည့် တိုင်းသူပြည်သားတွေကလည်း ကျော်စွာနတ်
ဘွဲ့နှင့်)ကို ယုံကြည့်ကိုးစားပြီး အုန်းပွဲတွေနဲ့ မြောက်ပြီး ဒေါပင်ကြလို့
သူ။

ကြည့် ...

လွန်ကြီးတစ်ဖက်မှာ ဘုရင်နရဘူနှင့် ဟောင်းမမိုးသံ မျှူးမတ်
အမှုထမ်းတွေ။

ဒီတစ်ဖက်မှာ ကျွန်တော် ကျော်စွာကိုချစ်တဲ့ ပုဂံပြည်သားတွေ။

ကျွန်ုပ်ကလည်း အများသိရအောင် လွန်ခေါင်း(အလယ်ပဟိုမှတ်
အနောက် ဒေါသည်) ပေါ်ကနေ တက်စီးထားလိုက်တာ။

နှစ်ဖက်စလုံး သူနိုင်ကိုယ်နှင့် မဆွဲနိုင်ကြဘူး။ လွန်ခေါင်းပေါ်မှာ
ဘွဲ့ပြည့်က စီးထားတော့ လွန်ခေါင်းဝိုက်ပြီး ဆွဲမပရတော့ဘူးလေ။

“ဆွဲ ... ဆွဲ”

“ဝေး ... ဝေး ... ဝေး ...”

“ဟေး ... ဟေး ... ဟေး ...”

“ကျော်စွာ ... ငါးပက်က နိုင်အောင် ကူပါကွယ်”

“ကျော်စွာရေး ... ငါတို့ တိုင်းသူပြည်သားဘက်က နိုင်အောင်
ဘူးဆွဲပါကွယ်။ လွန်ခေါင်းကို ဖိမထားပါနဲ့”

ဘုရင်နရဘူက မင်းဖြစ်တော့ လွန်ခေါင်းပေါ်မှာ ထိုင်စီးနေတဲ့
ဘွဲ့နှင့် ကျော်စွာနတ်ကိုမြှင့်ပြီး အုံအားသင့်နေတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း ဘုရင်ကို သိပြုလားဆုံးတဲ့ အနေနဲ့ လွန်
ခေါင်းပေါ်မှာ မတ်တတ်ရင်ပြလိုက်ရော့ ဘုရင်နရဘူ လွန်စွာ အုံဉ်သွား
ပါရောဘူး။

၅၆ * ယောက်နိမိတ်(သနပျော်)

“ခွဲထား ... ခွဲ ...”
“တောင့်ထားကွဲ ...”
“ပုဂံဘုရင်တဲ့ဟော ...”
“ကျေား ... ကျေား ...”
“ခွဲထား ... မင်းကြီးကို ခွဲထား”

ပေါက္ခာ(ပုဂံ)မင်းကြီးဘက်ကလည်း နည်းနည်းနောနော ဖဟုတ်ဘူးပျော်။ တပ်တော်သား အားကောင်းမောင်းသုန်တွေက တင်းပြီးခွဲတာဖျော်
“ပုဂံသားတဲ့ဟော ...”
“ကျေား ... ပုဂံသားကွဲ”
“ကျော်စွာနတ်ရဲ ကူပါပဇ္ဇား လွန်ခွဲနိုင်ဖို့အရေး”
“မိုးခေါင်ကျော်စွာ ကူမပါ”
“မိုးရွှေဖို့ရေး လွန်သံပေး”
“ဝေး ... ဟေး ... ဝေး ... ဟေး ...”
“ပြည်သူချေစိတဲ့ မောင်ကျော်စွာ”
“မိုးကိုထပ်းပွဲ ခေါ်ဆောင်လာ”
“မိုးရွှေပါကွယ့် ... ပုဂံသွေး”
“မိုးသီးမိုးပေါက်ဖွေး ... ဟေး ...”
“ခွဲ ... ခွဲ ... ပါလာပြီ။ လွန်ခေါင်း ပါလာပြီ”
“မောင်ကျော်စွာ ... ငါတို့ဘက်က ကူပါကွယ်။ ဝေး ... ဝေး ...
ဟေး ...”
“ပါသွားပြီဟော ...”
“ပုဂံသားတွေ နိုင်ပြီကွဲ”
“ဟား ... ဟား ... ရှင်ဘုရင်ရှုံးအောင် ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တာပါ။
သူရှုံးမှ မိုးရွှေပေးမှာလေး။ ခု ... ကြည့်၊ ရှင်ဘုရင်ရဲ ဘက်တော်သားတွေ
လွန်ကြီးကိုင်၊ ဒုးကွဲ၊ နှုံးကွဲ၊ တောင်ရှည်ကွဲတ် ဖြစ်ကုန်ပြီ”
“ဟား ... ဟား ... ဘုရင်နရာသူပါ မောဟိုကိုပြီး ချွေးသီးကျေ
လို့။ ကျေနှစ်လိုက်တာလေးပျော် ... ဟားဟာ”

တိုင်သူပြည်သားတွေက ဓမ္မကုန်လက်ပန်းကျေနေတဲ့ ဘုရင့်ဆိုသတ်
ခိုကြည့်ပြီး ဟားတိုက်ရယ်ကြာ

တော်ပါပြီ ... ရှင်ဘုရင်နရသူကို ဒီလို နောင်တရစေဖို့လုပ်ပေးရ
ဘာ ကျေန်ပါပြီဗျာ။ ကိုင်း ... ချွေးဒီးဒီးကျု မောဟိုက်နေတဲ့ လွန်ခဲ့
သနိသတ်နှင့်တကွ ပုဂံမြေအနဲ့မိုးရွာအောင် မိုးခေါင်ကျော်စွာ နတ်တန်းပြီ
သိုက်မယ်။ ပုံပွားကဝ၍ မိုးကောင်းမိုးသန့်တို့ ရွာစေသတည်။

“မိုးမွားလေးတွေ ကျေလာပြီဟေ့”

“လေပါတိုက်လာပြီဟာ”

“ပူလွန်းလိုပါ ... ကိုကျော်စွာ၊ မိုးများများရွာပေးပါ ... ဟော
လေးရယ်”

“ဝါ ... ဝါ ...”

“မြန်း ... မြန်း ...”

“ရွာပြီ ... မိုးရွာပြီဟေ့ ... မိုးရွာပြီကွဲ ...”

“အဒေါ မိုးခေါင်ကျော်စွာရဲ့ တန်းပါးလေ”

ကြည့်စ်းပါ ... နောင်တော်၊ မိုးသီးမိုးပေါက်ကားမှာ ဘုရင်
နရသူရော၊ မိုးရားမောင်းများနဲ့ ပူးကြီးမတ်ရာတို့ပါ ထိမှန်စိုးပြီး ပျော်
ခွင့်စွာကြည့်နှုံးကြသလို ...

ပုဂံသူပုဂံသားတို့ကလည်း သံချုပ်တေးသံချုပ်းတွေ ဟစ်အော်သီ
ဆိုပြီး ခုန်ပေါက်ပွဲဖက် ကနေကြတာ။

ကလေးငယ်တွေက မိုးရေ့ကြတဲ့မှာ လူးပို့ဟစ်အော်ရယ်ဟော
ကတားနေတာကို မြင်ရတော့ ...

မိုးရေ့မြှော်သူတွေ မိုးကိုရကြပါပြီ။

ပုဂံမှာ ဆန်ရေဝပါး ပေါ့များအောင်မြင်တော့မှာပါ။

ဒီလို ပုဂံသူပုဂံသားတို့ရဲ့ အပြီးတွေကိုမြင်ရတော့ ...

ရှင်ဘုရင်ကို မှန်းခဲ့ရတဲ့အမှန်း ...

မိုးရေ့အောက်မှာ ကြွေကျသွားပါပြီ နောင်တော်ရယ်။

၃၁ * တော်သိမိုင်း(သန်လျှို့)

ကျွန်တော်ရဲ၊ အမုန်းကြွေမနက်ခင်းကို ချစ်စိန်းမယ်သော်တာများ
ကြားရင်၊ မြင်ရင် ဒါမှ ငါလင် ‘မိုးခေါင်ကျောစွာဟေ့’ လို့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြား
အားရပါးရ ပြီးနေလေမလား ...

ကျွန်တော် မိုးခေါင်ကျောစွာနတ် ရှင်ဘုရင်ကိုလည်းမှန်း တိုင်း
သူပြည်သားအကျိုး ရှေးရှုမှုးဆွဲစေတဲ့အကြောင်း ဆရာရှင် ရှင်အနွေဂျံကျော်
များမြှင့်ရင်ကြားရင် ဝင်းသာလေမှာလား။

တယ်လည်းမိုက်တဲ့ မိုးခေါင်ကျောစွာဘဲ။

ရှင်ဘုရင်ဆိုတာ လောဘသားကျွဲ့။

ဒင်းကို မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျအောင် ပြုတားဒဏ်ခတ်ထားရ
မယ်လို့များ ပြောလေမလား။

ဆရာတော် အရှင်သူမြတ်ကြီးဘုရား ...

မှန်းစတွေတို့လို့ ချစ်စတွေရည်ဖြီး ပြဟွိစိုင်တရားလေးပါးနဲ့ ထုံး
မွမ်းတဲ့ ရွှေပေါ်ကြုံပြည်ပုဂ္ဂ တစ်နှင့်ကေန် နေရောင်၊ လရောင်အောက် ပြန်
ရောက်လာမှာပါ အရှင်ဘုရား။

မောင်သိမိုင်း(သန်လျှို့)